

DICK WOODWARD

VECHIUL TESTAMENT

Cărțile istorice:

JUDECĂTORII – ESTERA

Manualul liderului de grup

CHIȘINĂU
2014

Vechiul Testament

Cărțile: Judecătorii, Rut, 1 și 2 Samuel, 1 și 2 Împărați, 1 și 2 Cronici, Ezra, Neemia, Estera

Manualul liderului de grup, 164 pag.

În manualul de față toate referințele din Scriptură sunt conform traducerii ediției Sinodale a Bibliei.

CARTEA JUDECĂTORII

CONSECINȚELE APOSTAZIEI

Evenimentele descrise în *Cartea Judecătorii* cuprind o perioadă de patru sute de ani din istoria poporului Israel. În primul verset al acestei cărți ni se relatează despre faptul că după moartea lui Iosua poporul nu mai avea conducător. Iosua n-a reușit să-și pregătească un succesor. Cartea Judecătorii ne descrie cât de mult au fost dezorientați israeliții din cauza faptului că Iosua n-a reușit să le rânduiască un alt conducător. Studiind Cartea Judecătorii, vom ajunge să constatăm faptul că nici unul din judecători n-a fost în stare să pregătească asemenea conducători, care ar fi fost capabil să le continue lucrarea și să conducă mai departe poporul lui Dumnezeu.

Versetul principal al Cărții Judecătorii ne relatează faptul că în acea perioadă din istoria poporului Israel, acesta nu avea împărat și că „*fiecare făcea ce-i plăcea*” (*Jud. 17:6; 21:5*). Mulți teologi îl consideră pe Samuel ca fiind autorul Cărții Judecătorii. Întrucât în zilele când conduceau judecătorii nu era împărat, este posibil ca autorul acestei cărți să fi scris în retrospectivă, referindu-se la acea perioadă care a precedat conducerea împăratului. Aceasta a fost o vreme a declinului spiritual din istoria poporului Israel.

În Cartea Judecătorii ni se dezvăluie principala problemă spirituală care poate fi numită „apostazie” sau „lepădare”. Cuvântul „apostazie” înseamnă „a sta de altă parte față de ceva anume”. O altă semnificație a cuvântului „apostazie” este „lepădarea de credință”. În capitolul de încheiere a Cărții Iosua, popo-

rul Israel a dat o făgăduință, întărindu-și credința prin încheierea unui legământ sfânt. Iosua a spus: „...*alegeți astăzi cui vreți să slujiți....Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului*”. Drept urmare, israeliții l-au făgăduit lui Dumnezeu și lui Iosua: „*Noi vom sluji Domnului Dumnezeului nostru și vom asculta glasul Lui*” (vezi Iosua 24:15-27).

Ei au ales calea ascultării și slujirii lui Dumnezeu. Israeliții înșiși, împreună cu casele lor, au decis să respecte această hotărâre. Apostazia desemnează următoarea situație: inițial luați o poziție asemenea poporului Israel, iar mai apoi, mai târziu, renunțați la această poziție și nu respectați acea făgăduință pe care l-ați dat-o lui Dumnezeu, astfel încălcând legământul pe care l-ați încheiat cu El.

Caracterul ciclic al fenomenului apostaziei

În Cartea Judecătorii putem fi martori ai caracterului ciclic al apostaziei de care a dat dovadă poporul Israel tocmai de șapte ori, în decursul unei perioade de mai bine de patru sute de ani. Dacă am putea să ne imaginăm întreaga situație referindu-ne la cadranul unui ceasornic, acest ciclu al apostaziei ar începe în momentul în care acul ceasornicului ar indica ora douăsprezece. În acel moment, Dumnezeu este pe primul loc pentru poporul Israel și ei sunt aliniați pe linia care coincide cu linia lui Dumnezeu. Către ora unu poporul se leapădă de făgăduința pe care l-a dat-o lui Dumnezeu. La orele două are loc decăderea morală, după care urmează, la orele trei, dezintegrarea politică. La ora patru – apare un dușman crâncen. La orele cinci Israelul este copleșit de acest dușman. Atunci când acul ceasornicului indică ora șase, poporul Israel se află deja în robia acestui ocupant.

Atunci când acul ceasornicului trece de cealaltă parte a cadranelui, la ora șapte, are loc o renaștere spirituală. Poporul lui Dumnezeu imploră mila lui Dumnezeu. La ora opt Dumnezeu ridică un conducător, îl cheamă, îl echipează în mod corespunzător

și îl îndeamnă să producă o schimbare și să-l răstoarne pe cotropitorul inamic. Acest conducător este numit „judecător”. La ora nouă judecătorul începe să-și facă planuri referitor la modul în care să răstoarne jugul cotropitorul inamic. La ora zece are loc schimbarea, iar la unsprezece – victoria. După ce-a deținut victoria și l-a înlăturat pe cotropitor, poporul Israel revine la ora douăsprezece, din nou îi slujește și Îl iubește pe Dumnezeu.

Aceasta a avut loc până când poporul Israel n-a început a face ceea ce este rău în ochii Domnului. Apostazia se repetă din nou și din nou. Uneori poporul Israel avea parte de timpuri de pace, cea mai lungă perioadă a durat optzeci de ani, dar cu toate acestea apostazia s-a repetat, și aceasta a avut loc de șapte ori.

În timp ce citim Cartea Judecătorii, am putea să ne însușim, personal, cel puțin două lecții practice care ne-ar prinde bine în viața spirituală. Prima lecție se referă direct la noi, personal. S-ar putea oare ca noi înșine să ne dăm la o parte sau să părăsim ceea ce în ce ne-am pus încrederea? Am putea oare deveni niște apostazi? Cartea Judecătorii ne răspunde: da, aceasta ni se poate întâmpla și nouă!

În 1 Cor. 10:12, Pavel ne avertizează: „Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă”. Faptul că noi deja am intrat în „țara făgăduită” și am deținut victoria, încă nu exclude posibilitatea ca noi să devenim și să alunecăm de la credință. Cartea Judecătorii ne arată, în repetate rânduri, că poporul Israel, totuși, a devenit apostat. Asemenea israeliților, și noi adesea Îi făgăduim Domnului să-l rămânem credincioși, însă după aceea ne îndepărtăm de El și nu mai respectăm legământul pe care l-am încheiat cu Domnul. Și în rezultat, va fi nevoie să suportăm consecințele apostaziei noastre.

Cea de-a doua lecție se referă la întregul poporul. Asemenea poporului Israel, care s-a lepădat de Domnul de atâtea ori, după cum găsim descris în Cartea Judecătorii, la fel i se poate întâmpla astăzi și poporului nostru.

Au fost timpuri când Țara Sfântă se afla „sub călăuzirea lui Dumnezeu”, iar Ierusalimul era capitala spirituală a întregii lumi.

Însă liderii lui spirituali s-au îndepărtat de Dumnezeu, L-au respins pe Isus Hristos și nu L-au recunoscut ca și Mesia. Când a intrat Isus în Ierusalim, în duminica Floriilor, le-a spus preoților mai de seamă și fariseilor că dacă aceștia nu vor aduce rod, atunci „...*Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite*” (Mat. 21:43). Cu alte cuvinte, dacă poporul acesta nu va aduce roade pentru Împărăția lui Dumnezeu, El îl va părăsi. Isus a spus că făgăduința care îi este dată lui Dumnezeu, este asemenea căderii unei pietre: „*Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera*” (Mat. 21:44).

Luând Împărăția de la liderii spirituali ai lui Israel, Isus a transmis-o Bisericii Sale. Aceasta înseamnă că toate cele descrise anterior, se referă, în mod primordial, la Biserică. Avertizarea împotriva apostaziei poate fi atribuită și slujirii care are loc în colegii, universități, seminare teologice – a căror scop principal constă în a-i învăța pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu.

Avertizarea referitor la apostazie, care este descrisă în Cartea Judecătorilor, poate fi atribuită fiecăruia dintre noi, în mod personal, poate fi atribuită instituțiilor de învățământ și întregului popor. Ideea centrală a acestei cărți constă în faptul că acul de pe cadranul ceasornicului nostru trebuie să indice întotdeauna ora douăsprezece, ca noi să-L iubim pe Dumnezeu, să ne închinăm și să-I slujim Lui.

Întrebări pentru discuție

1. Este oare autorul manualului de față un adept al ideilor pacifiste? Prin ce anume își argumentează opinia?

 Autorul manualului este împotriva războaielor inutile. El manifestă o atitudine respectuoasă față de ideile pacifiste, însă nu le împărtășește. Drept exemple pot fi aduse textele: 1 Petru 2:13; Rom. 13.

2. Cum ați răspunde la următoarea întrebare: „Cum a putut Dumnezeu să-Și cheme poporul Său la luptă”?

✍ Diverse răspunsuri.

3. În ce constă principala problemă descrisă în Cartea Judecătorii? Care este versetul-cheie care ni se prezintă în Cartea Judecătorii de patru ori?

✍ Poporul Israel n-a respectat până la urmă porunca lui Dumnezeu. Acesta n-a cucerit până la urmă țara Canaanului și a cruțat viața păgânilor, fapt care a avut grave consecințe asupra stării spirituale a poporului și a modului lui de viață. „Fiecare făcea ce-i plăcea” (Jud. 17:6).

4. Care este lecția principală pe care trebuie să ne-o însușim?

✍ „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. Noi ar trebui să veghem și să ținem minte că și noi înșine am putea deveni apostazi.

5. Care sunt etapele apostaziei poporului Israel, menționate de autorul manualului, după exemplul cadranului ceasornicului?

✍ În Cartea Judecătorii sunt menționate următoarele etape:

- ora 12 – Dumnezeu este prioritatea numărul unu*
- orele 1-3 – apostazie, decădere morală, dezintegrarea politică*
- orele 4-6 – război, înfrângere, robie*
- orele 7-9 – întoarcere, pocăință, renaștere*
- orele 10-11 – schimbarea politică, victoria*
- ora 12 – Dumnezeu este pe primul loc*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA JUDECĂTORII

LUCRĂRI NEOBIȘNUTE PRIN INTERMEDIUL OAMENILOR OBIȘNUIȚI

În afară de avertizările cu privire la apostazie, *în Cartea Judecătorii* se conțin numeroase adevăruri ale vieții spirituale practice preluate din exemplul personal din viața judecătorilor.

Primul judecător a fost Otniel. Unicul lucru pe care îl cunoaștem despre el din Sfânta Scriptură este faptul că acesta a fost nepotul lui Caleb. Singurul lucru care poate fi spus despre Ehud, un alt judecător, este că acesta a fost stângaci. De asemenea, în Cartea Judecătorii este menționat faptul că în calitate de judecător în Israel a fost și o femeie, pe nume Debora, mamă în Israel. Ei nu i-a fost deloc ușor să-l înduplece pe luptătorul Barac să se îmbărbăteze și să meargă la luptă împreună cu ea. Atunci când Domnul l-a chemat pe Ghedeon, acesta a spus: „...*Domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu*” (*Jud. 6:15*). Toți acești judecători au fost oameni simpli.

Vă considerați și dvs. din categoria oamenilor simpli, obișnuiți? Oare nu cumva sunteți de părerea că Dumnezeu nu vă folosește și nu vă va putea folosi din motivul că dvs. nu sunteți un om de succes? Studiind Cartea Judecătorii, veți avea ocazia să vă convingeți de faptul că Dumnezeu dorește să realizeze lucrări incredibile, mărețe, prin intermediul oamenilor simpli, la fel ca și oricare dintre noi.

Otniel a fost fiul fratelui mai mic al lui Caleb. În Biblie găsim scris că Duhul Domnului a fost peste el, că el a realizat mari transformări, curățind Israelul de dumnezeii păgâni și atunci când Otniel a condus Israelul în luptă împotriva armatei vrăjmașe, Domnul l-a ajutat să dețină victoria definitivă (*vezi Jud. 3:10*).

Dumnezeu dorește să săvârșească lucrări incredibile prin intermediul oamenilor simpli, fiindcă Duhul Domnului este peste ei. Aceasta este tocmai ceea ce în Noul Testament se numește „a fi umplut de Duhul Sfânt”.

Același lucru îl putem observa și în viața judecătorului Ehud. Moabiții i-au învins pe israeliți. Un împărat pe nume Eglon i-a cucerit. În acea perioadă, în care un popor cucerea pe un alt popor, cuceritorii întotdeauna le impuneau un tribut imens. Ehud era căpetenia soliei care a mers să plătească împăratului moabit tributul pentru Israel. Ehud a intrat în curtea împăratului Eglon și i-a adus darea, însă înainte de a se porni la drum, își făcuse din timp o sabie cu două tășuri, cu lungimea de un cot.

Fiind în fața lui Eglon, care era un împărat foarte gras, Ehud i-a zis: „Am un cuvânt din partea lui Dumnezeu pentru tine”. Atunci Ehud și-a întins mâna stângă, a scos sabia din partea dreaptă și l-a ucis pe împărat. Ehud a început răscoala și moabiții au fost atunci înfrânți. Unicul lucru pe care îl cunoaștem despre Ehud este că acesta a fost stângaci. Este posibil ca acesta să fi fost unicul lucru pe care Ehud i l-a putut oferi Domnului. Dumnezeu a folosit acest amănunt într-un chip măreț. I-ați încredințat și dvs. Domnului toate talentele importante cu care El v-a înzestrat? Dacă veți încredința chiar și cele mai neînsemnate daruri și talente în mâna Domnului, El le va folosi la fel precum a folosit și mâna stângă a lui Ehud.

Una dintre preferatele mele istorisirii despre izbăvitorii popoului Israel o constituie și relatarea biblică despre Debora, care a condus poporul Israel. Debora era înzestrată cu un deosebit dar spiritual. Ea era prorociță. Debora stătea sub un finic și profetea, iar oamenii se adunau în jurul ei din toate colțurile lui Israel, pentru a auzi Cuvântul Domnului.

Odată ea i s-a adresat unui om pe nume Barac și i-a zis: *„Iată porunca pe care a dat-o Domnul, Dumnezeul lui Israel: trebuie să iei cu tine zece mii de oameni și să te pogori asupra lui Sisera, căpetenia lui Iabin (cananiților) și asupra carelor și a oștirii lui și izbăvește Israelul de cananiți”* (vezi Jud. 4:5-6).

Barac i-a răspuns: *„Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce”* (Jud. 4:8). Barac era convins de faptul că dacă într-adevăr Dumnezeu a vorbit prin Debora, El Însuși îi va asigura victoria. Probabil, Barac a rugat-o pe Debora să meargă cu el pentru a se convinge dacă ea era sigură de cuvintele pe care le rostise ea din partea lui Dumnezeu. Debora a fost de acord să meargă cu el, însă nu înainte de a-l preveni: *„Acest eveniment va intra în istoria lui Israel, fiindcă izbăvirea poporului de sub stăpânirea cananiților se va face printr-o femeie”* (vezi Jud. 4:8-10). Când Barac a chemat pe Israel la luptă, zece mii de oameni au decis să-l urmeze. Anume așa și i-a profețit Debora.

Lupta a avut loc pe muntele Taborului. Dumnezeu a produs o confuzie între toate cele nouă sute de care ale lui Sisera. Toată armata canaanită a fost cuprinsă de panică. Armata lui Barac a nimicit toate carele, iar Sisera a căutat să scape cu fuga. Atunci o femeie pe nume lael i-a oferit adăpost și refugiu în cortul său. Sisera a adormit adânc, iar în timp ce dormea, lael a luat un țărnuș de la cort și i l-a bătut în tâmplă astfel încât l-a țintuit de pământ.

Amintiți-vă de faptul că tema centrală a Cărții Judecătorii este apostazia și consecințele ei devastatoare. Din exemplul vieții judecătorilor, vedem că Dumnezeu se folosește de oamenii simpli. Domnul Își găsește satisfacția să înfăptuiască lucruri incredibile prin oamenii simpli, peste care este Duhul Domnului.

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți porunca „fiți plini de Duh” (Efes. 5:18)?

 Duhul Sfânt vine să locuiască în inima credincioșilor atunci când ei se întorc la Domnul, în momentul nașterii din nou. Credincioșii pe drept se numesc copii ai lui Dumnezeu, fiindcă poartă în ei Duhul lui Dumnezeu (Rom. 8:14, 17). Umplerea cu Duh constituie un proces care durează pe parcursul întregii vieți a creștinului și care are legătură directă cu conceptul de sfințire. Este foarte important să tindem să ne aflăm permanent sub influența și sub controlul Duhului Sfânt.

2. Ce concluzii pot fi făcute după ce citim caracteristica fiecăruia dintre judecători: „fiul lui Ghera...”, care nu se slujea de mâna dreaptă”; „nevasta lui Lapidot”; „bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de Madian”?

 Aceștia au fost niște oameni foarte simpli, care nu se evidențiau prin anumite merite deosebite. Însă acești oameni au avut o inimă deschisă pentru Dumnezeu, iar Domnul a săvârșit prin ei lucrări mărețe.

3. Citiți 1 Ioan 4:7-21. În ce mod relația pe care o avem cu oamenii din jur ar putea caracteriza relația noastră cu Dumnezeu? Și în ce mod relația noastră corectă cu Dumnezeu va influența relația noastră față de alți oameni?

 Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

LECTȚIA 3

CARTEA JUDECĂTORII

FIECARE RĂSPUNZÂND CHEMĂRII SALE

Cel mai bine cunoscut dintre toți judecătorii este Ghedeon. Vom analiza viața lui în mod detaliat, fiindcă putem să învățăm de la el mai multe lucruri importante. De exemplu, dacă suferiți de complexul de inferioritate, atrageți atenția la modul în care Ghedeon vorbește despre sine: „...familia mea este cea mai săracă..., și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu”. El trăia în acea perioadă în care cruzii madianiți au ocupat poporul Israel. Un nume foarte mare de israeliți au murit pe câmpul de luptă, confruntându-se cu madianiții. Aceștia din urmă au nimicit și o mare parte din roadele țării, astfel că poporul ales suferea acum și din cauza foamei.

După șapte ani de sărăcie și cruzime îndurată, poporul Israel a început să implore ajutorul Domnului. Și Domnul a ales un om care avea să-i izbăvească de vrăjmași. Acest om era Ghedeon.

Noi citim despre faptul că „...Îngerul Domnului S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era al lui Ioas.... Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc ca să-l ascundă de Madian. Îngerul Domnului i S-a arătat și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!” Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile Lui...?” (Jud. 6:11-13).

Se scurseră mulți ani de când israeliții au trecut prin Marea Roșie, iar Ghedeon dorea să știe dacă Domnul va săvârși iarăși o minune, la fel ca și pe vremea lui Moise. Drept răspuns îngerul

Domnului i-a spus lui Ghedeon că dacă acesta își dorește să vadă minunea cum Domnul Își va elibera poporul Său de sub Madian, să se privească pe sine în oglindă. Din nou vedem aici pusă în evidență ideea principală a Cărții Judecătorii. Dumnezeu îl ia pe cel mai neînsemnat membru al celei mai sărace dintre familii și îl folosește pentru a săvârși, prin el, o minune neobișnuită, supranaturală, izbăvind pe poporul ales, conform planului Său.

Este foarte important să ții cont de faptul că atunci când faci o lucrare la care v-a chemat Domnul, lucrarea aceasta v-a încredințat-o El, de aceea Domnul nu vă va părăsi și nu vă va lăsa s-o faceți singur. De asemenea este necesar să cunoașteți câteva taine spirituale pe care au trebuit să le descopere, la vremea lor, acești judecători și alți mari eliberatori. Aceste taine spirituale constau în următoarele: important nu este cine ești tu ca și persoană, dar cine este Dumnezeu. Important nu este ceea ce ești tu capabil să faci, ci contează ceea ce este Dumnezeu în stare să facă. Important nu este ceea ce-ți dorești tu să faci, ci contează ceea ce dorește Domnul să săvârșească. Când vor fi săvârșite minuni și lucruri incredibile, vei privi în urmă și vei spune: „Toate acestea nu reprezintă meritul meu. Dumnezeu a săvârșit această minune, fiindcă El m-a trimis pe mine și a fost cu mine”.

Dumnezeu nu caută oameni sfinți. Adeseori El îi caută în mod intenționat anume pe cei mai mici și mai neînsemnați dintre oamenii slabi. Anume această categorie de oameni va înțelege cel mai bine tainele spirituale pe care a trebuit să le pătrundă Moise și alți conducători ai poporului lui Dumnezeu. Oare cum ar putea pricepe aceste taine oamenii care se consideră pe ei înșiși că sunt foarte sfinți? Astfel de persoane mai curând se vor încrede în eforturile lor și se vor baza pe puterile lor proprii, în loc să se bazeze pe Dumnezeu. Însă dacă aceștia sunt oamenii cei mai neînsemnați dintre cei mai slabi, Dumnezeu va găsi neapărat un mijloc ca să-i atragă la Sine. Anume asemenea conducători ridica Dumnezeu din mijlocul poporului, în repetate rânduri, fapt despre care găsim scris și în Cartea Judecătorii.

La momentul în care Dumnezeu îl cheamă pe Ghedeon să conducă pe poporul Său în lupta împotriva madianiților, numărul acestora era de sute de mii de oameni, o mulțime la fel de mare ca și lăcustele de pe câmp. Dumnezeu a văzut că trebuia să crească încrederea sau credința lui Ghedeon. Atunci când Dumnezeu caută să-i dăruie omului credință, El face două lucruri. În primul rând, Domnul vrea să-l încerce pe acest om. Apoi Dumnezeu caută să Se reveleze, să se descopere pe Sine, pentru ca omul să-L poată vedea. Atrageți atenția la modul în care Dumnezeu întărește credința oamenilor pe care îi cheamă să săvârșească o lucrare specială, care necesită o credință fermă. În Psalmul 37:23 găsim scris: *„Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui”*.

Aproape tuturor ne este cunoscută relatarea biblică despre Ghedeon și semnul cu lâna. Domnul l-a chemat pe Ghedeon ca acesta să-i izbăvească pe israeliți din mâna lui Madian. Ghedeon a vrut să se convingă de această chemare și, de aceea, L-a rugat pe Domnul să-i întărească pașii. Acesta a așternut noaptea în aria sa lână uscată și i-a spus Domnului că dacă dimineața roua se va așterne numai pe lâna, iar pământul din jurul ei va fi uscat, atunci el va cunoaște că într-adevăr Domnul îl cheamă ca prin mâna sa să-l izbăvească pe Israel. A doua zi, Ghedeon s-a sculat dis-de-dimineată și a început să stoarcă lâna, din care a scos un pahar plin cu apă, în timp ce pământul rămăsese uscat. Având totuși încă neîncredere, Ghedeon a îndrăznit să-L mai roage pe Domnul ca în următoarea noapte tot pământul să fie plin de rouă, iar lâna să rămână uscată. În următoarea dimineață așa s-a și întâmplat: tot pământul a fost plin de rouă, iar lâna a rămas uscată.

Întrucât Dumnezeu l-a chemat pe Ghedeon la o lucrare măreață, El a făcut tot ceea ce-L rugase acesta să facă. Totuși, noi trebuie să fim foarte atenți atunci când Îl rugăm pe Dumnezeu să ni se reveleze. Există o delimitare foarte subtilă între ceea ce a cerut Ghedeon și încercarea de a-L ispiți pe Domnul. Atunci când Isus a fost ispitit în pustiu, în fața lui a fost pusă ispita de a

se arunca jos de pe streșina Templului. Dacă îngerii aveau să-l salveze, atunci toată lumea ar fi recunoscut că El este Fiul lui Dumnezeu. Însă Isus a spus: „...este scris: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”. Noi trebuie să venim la Dumnezeu cu credință. Uneori Dumnezeu ne va testa credința. Cu toate acestea, noi n-avem nici un drept să-L ispitim pe Domnul.

Atunci când tu pornești în călătoria spirituală, este ca și cum ai intra la „Universitatea credinței”. Tu nu ai dreptul să-L testezi pe Dumnezeu, timp în care Dumnezeu are tot dreptul să te încerce pe tine. El te poate ruga să îndeplinești „o sarcină neașteptată” și să stabilească pentru un timp anume niște examene dificile pentru tine. Tu însă nu vei avea niciodată voie să-l stabilești examene lui Dumnezeu. El cunoaște faptul că tu uneori, deși vei crede, vei avea totuși nevoie de unele confirmări. Aceasta este cu totul altceva și nu echivalează cu ispitirea lui Dumnezeu, din cauza necredinței tale.

Și cu toate acestea, Dumnezeu i-a încercat credința lui Ghedeon printr-o modalitate absolut diferită. Înainte de a-i ataca pe madianiții care se aflau situați în vale, Dumnezeu i-a cerut lui Ghedeon să pătrundă în tabăra lui Madian. El s-a oprit lângă un cort și a auzit cum un ostaș madianit îi povestea tovarășului său visul pe care îl avusese. Acel ostaș istorisea cum s-a trezit din cauza visului groaznic pe care l-a avut și a spus: *„Am visat un vis: și se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit și s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos, și cortul a fost dărâmat”*. Și ostașul respectiv își dorea să știe ce-o fi având să însemneze acest vis. Tovarășul său i-a răspuns: *„Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon. Acolo, după deal, se așterne puternica armată a lui Israel. Visul tău arată că va veni armata lui Israel și va nimici armata lui Madian”* (vezi *Jud. 7:13-15*).

Auzind aceste lucruri, Ghedeon s-a aruncat cu fața la pământ și l s-a închinat Domnului. Apoi, întorcându-se în tabăra lui Israel, le-a zis: *„Sculați-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian”*. Poate că Domnul te pregătește pentru o lu-

crare în care trebuie să dai dovadă de credință? Sau poate că Domnul vrea să te pregătească și pe tine pentru o lucrare importantă, însă tu nu ești suficient de aproape față de El, pentru a vedea lucrul acesta?

Înainte ca Dumnezeu să-l folosească pe Ghedeon pentru a-i nimici pe madianiți, vedem cum Domnul i se revelează lui Ghedeon prin diferite căi minunate. De asemenea, vedem cum Dumnezeu îi încearcă credința lui Ghedeon. Cea mai mare încercare a credinței lui Ghedeon a fost atunci când Dumnezeu i-a cerut să jertfească un vițel din turma tatălui său. Tatăl lui Ghedeon era un apostat. Acesta îi zidise un altar lui Baal, un dumnezeu al păgânilor. Dumnezeu i-a spus lui Ghedeon ca acesta să ia cel mai bun vițel din turma tatălui său (care ar fi echivalentul unei mașini luxoase din zilele noastre), să-l lege de altar și să dărâme altarul lui Baal. Apoi Dumnezeu i-a spus să ia un alt vițel și să-l aducă ardere de tot pe lemnul din stâlpul idolului, pe care acesta avea să-l taie.

Era o încercare nespuse de dificilă. Isus menționează în Evanghelie, în repetate rânduri: „*Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*” (Mat. 10:37). Isus ne îndeamnă să-l oferim în viață locul primordial, iubindu-l pe El mai mult decât pe tată sau pe mamă. Anume acest lucru Dumnezeu l-a așteptat și de la Ghedeon atunci când i-a poruncit să dărâme într-un astfel de mod altarul tatălui său.

Ghedeon a împlinit întru totul porunca Domnului. În dimineața următoare, când locuitorii cetății au depistat ce s-a întâmplat cu altarul și cu idolul lor, au căutat să afle: „Cine a făcut lucrul acesta?” Ei au dorit să-l omoare pe Ghedeon pentru că acesta le-a dărâmat altarul lui Baal. Dar fiindcă tatăl lui Ghedeon își iubea fiul, el s-a adresat locuitorilor cetății spunând: „Voi ar trebui să fiți omorâți, fiindcă dacă Baal ar fi fost dumnezeu, s-ar fi apărât singur”. Și din ziua aceea l-a numit pe Ghedeon Ierubaal, ceea ce înseamnă „Apără-se Baal”.

Apoi Dumnezeu l-a încercat din nou pe Ghedeon atunci când i-a spus să reducă numărul ostașilor din armată. Ghedeon

avea să conducă o armată de treizeci și două de mii de oameni. Pe drum, Dumnezeu i-a spus: „Ghedeon, poporul din armata ta este prea mare la număr”. Dumnezeu n-a vrut ca Ghedeon să creadă că victoria sa va depinde de mulțimea armatei sale. Dumnezeu i-a poruncit să le dea drumul să plece acasă tuturor celor șovăielnici și fricoși.

Dacă vă amintiți, în Cartea Deuteronom Moise vorbește despre o lege în care se menționează despre cum trebuie de procedat în asemenea situații, atunci când armata lui Israel pleacă pe câmpul de luptă.

Cel care este fricos și slab la inimă, cel care s-a logodit de curând, cel care a sădit o vie și n-a mâncat încă din ea, acela să se întoarcă acasă (*vezi Deuter. 20:1-8*). Când Ghedeon le-a spus celor fricoși să se întoarcă acasă, douăzeci și două de mii au plecat înapoi.

El și-a continuat drumul cu zece mii, iar Dumnezeu i-a spus: „*Poporul este încă prea mult*”. Domnul cunoștea faptul că Ghedeon oricum ar fi atribuit victoria mulțimii armatei sale. Așa că Dumnezeu i-a spus lui Ghedeon să-i separe pe toți cei care vor limpăi apa cu limba, de cei care se vor apleca să bea apă îngenunchind. Nouă mii șapte sute de oameni s-au aplecat să bea apa îngenunchind, și Domnul a spus: „*Spune-le să plece acasă. Nu este nevoie de ei. Cu cei trei sute de oameni care au limpăit, vă voi mântui, și voi da pe Madian în mâinile tale*” (*vezi Jud. 7:5-7*).

Astfel a rămas mai puțin de un procent din acea armată cu care inițial se pornise Ghedeon. Dumnezeu nu are nevoie de mii de urmași necredincioși. De asemenea urmași El n-a avut nevoie niciodată. Dumnezeu are nevoie de un grup nu prea mare de slujitori, dar care să fie pe deplin consacrați cauzei Sale.

Dumnezeu din nou îi încearcă credința lui Ghedeon prin planul de luptă cu ajutorul căruia i-a biruit pe madianiți. Pentru a deține victoria, Ghedeon a avut nevoie să dea dovadă de credință, de o vitejie nemaipomenită și a mai avut nevoie de un plan extraordinar. Madianiții și-au stabilit tabăra într-o vale foarte întunecoasă. Dumnezeu i-a spus lui Ghedeon să separe acei trei sute

de oameni în trei cete, câte o sută de oameni în fiecare ceată, pe care să le amplaseze în trei locuri diferite: la nord, la vest și la est de armata madianiților. Ghedeon a primit de la Domnul indicații clare și concrete, pe care trebuia să le transmită ostașilor săi: „*Să vă uitați la mine și să faceți ca mine. Cum voi ajunge în tabără, să faceți ce voi face eu*” (Jud. 7:17). În aceasta și constă esența unei adevărate conduceri. Toți acești oameni trebuiau să fie pe deplin dedicați și fideli lui Dumnezeu și lui Ghedeon. În mâna stângă aceștia țineau ulcioare în care erau făclii, iar în mâna dreaptă aveau trâmbițe. La semnalul lui Ghedeon, aceștia au sunat din trâmbițe, au spart ulcioarele și au luminat cu cele o sută de făclii. Cu toții au strigat: „*Sabia Domnului și a lui Ghedeon!*” Aceasta s-a produs concomitent în trei locuri diferite.

Să fi fost dvs. în locul madianiților, dormind pe pământ, într-un întuneric beznă, la ce v-ați fi gândit dacă, trezindu-vă din somn, ați fi auzit sunetul celor o sută de ulcioare sparte, iar apoi ați fi văzut o sută de făclii și o sută de oameni care strigă la nord de locul în care vă aflați? Apoi același lucru se produce și la vest, și la est. Probabil v-ați fi imaginat că ați fost înconjurați de numeroasa armată a lui Ghedeon.

Anume așa s-au gândit și madianiții. Pomenindu-se în panică și în întuneric, aceștia au început a se ucide unul pe altul. Oamenii lui Ghedeon i-au alungat din vale ca pe niște animale. Apoi acei care au părăsit armata și s-au întors pe la casele lor, au revenit și s-au integrat în luptă, așa că împreună i-au nimicit cu desăvârșire pe madianiți.

În versetul în care ne este descrisă victoria, sunt menționați doar trei sute de oameni: „*Au rămas fiecare la locul lui în jurul taberei, și toată tabăra a început să alerge, să țipe și să fugă*” (Jud. 7:21). Dacă măcar cineva dintre acești trei sute de luptători nu și-ar fi deschis făclia, sau n-ar fi sunat din trâmbiță și n-ar fi strigat, atunci întregul plan ar fi putut eșua, iar madianiții ar fi putut să-iucidă pe toți.

Aceasta este minunata imagine a Bisericii lui Isus Hristos din zilele noastre. Hristosul cel Înviat nu are nevoie de mii de urmași

necredincioși. El are nevoie de o minoritate de ucenici fideli, care s-au consacrat pe deplin slujirii Domnului, fiecare dintre ei cunoscându-și bine locul și chemarea. Dacă fiecare dintre noi ne-am cunoaște locul în care ne-a pus Domnul și ne-am folosi acele daruri spirituale cu care ne-a înzestrat El pe fiecare, dacă am merge după El oriunde ar fi nevoie, bazându-ne pe deplin doar pe Isus Hristos, atunci noi am fi în stare să distrugem întreaga armată a iadului.

Adevărul cărților istorice ale Vechiului Testament ni-l revelează Noul Testament. Apostolul Pavel ne îndeamnă să căutăm modele și învățături în istoria poporului Israel (1 Cor. 10:11). În Cartea Judecătorii toate avertizările au fost concentrate în jurul gravelor consecințe ale apostaziei.

Modele, imagini și pilde pot fi văzute și în viețile judecătorilor. Există, de asemenea, și alte modele precum ar fi Solomon, care constituie pentru noi atât o avertizare, cât și un exemplu demn de urmat. Analizați atât aspectele puternice ale personalității lui, cât și pe cele vulnerabile. Toate exemplele cu judecătorii vin să ne demonstreze faptul că lui Dumnezeu Îi place să se folosească de oamenii simpli și obișnuiți în lucrări neobișnuite, spre slava Sa. Atunci când ajungem să înțelegem acest adevăr, trebuie să fim conștienți de faptul că lucrul cel mai mare pe care-l putem realiza pentru El este să fim gata să împlinim orice ne-ar cere Domnul să facem.

Întrebări pentru discuție

- 1. Al câtuilea judecător în Israel a fost Ghedeon, conform ordinii numerice (vezi capitolele 1-6)? De ce Ghedeon poate fi considerat drept cel mai bine-cunoscut judecător dintre toți judecătorii pe care i-a avut Israel?**

✍ Ghedeon a fost al șaselea judecător. Spre deosebire de toți ceilalți judecători de până la el și de cei care l-au urmat, în Cartea Judecătorii lui Ghedeon i se acordă cea mai mare atenție. Viața și calea sa spirituală sunt descrise aici într-un mod mai detaliat.

2. De ce Dumnezeu alege „lucrurile nebune și josnice și disprețuite ale lumii...” (1 Cor. 26-29)? Explicați cuvintele apostolului Pavel: „...când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10), folosind pilda de viață a lui Ghedeon.

✍️ Dumnezeu l-a ales în calitate de judecător pe acela pe care oamenii nu l-ar fi ales niciodată. El a săvârșit prin acest om lucruri extraordinare, arătându-și măreția.

3. În ce mod Dumnezeu i-a întărit credința lui Ghedeon?

✍️ I s-a adresat și l-a chemat la luptă (6:12, 14); i-a promis că va fi cu el (6:16); i-a arătat semne (6:17, 38, 40); i-a dat făgăduință (6:23) și multe altele.

4. Ce atitudine trebuie să manifestăm astăzi față de „punerea lânii”? Cum putem stabili care este limita dintre dorința de a afla care este voia lui Dumnezeu și între ispitirea lui Dumnezeu?

✍️ Voia lui Dumnezeu ne este pe deplin revelată în Biblie. Mai întâi de toate, ar fi bine să evaluăm care este gradul în care suntem noi dispuși să ne supunem învățăturii din Scriptură și cât timp acordăm căutării voii lui Dumnezeu în Scriptură. Bineînțeles, există uneori și excepții, însă noi n-ar trebui să facem abuz de mila lui Dumnezeu.

Ghedeon avea nevoie de o confirmare definitivă, de o încredințare deplină, fiindcă pe umerii lui era pusă o responsabilitate enormă. El își dorea să împlinească voia lui Dumnezeu cu exactitate. Ghedeon nu se juca cu Dumnezeu și nu căuta să-și găsească o scuză pentru inactivitatea sa (așa cum deseori procedează oamenii).

5. Ce lecții importante pentru dvs. înșivă ați preluat din viața lui Ghedeon și din Cartea Judecătorii, în întregime?

✍️ Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA RUT

POEMUL RĂSCUMPĂRĂRII

Continuând să oferim o privire de ansamblu asupra cărților istorice ale Vechiului Testament, după ce am analizat cărțile Iosua și Judecătorii, acum ne vom axa asupra Cărții Rut. Cartea Rut constituie o extraordinară poveste de dragoste, care a avut loc „pe vremea judecătorilor”.

Această poveste de dragoste ilustrează mântuirea și relația noastră cu Domnul Isus Hristos. Atât în cărțile Vechiului Testament, cât și în cele ale Noului Testament, găsim scris faptul că noi am fost logodiți cu El. Domnul este Mirele, iar noi, Biserica, suntem Mireasa Lui. Cartea Rut descrie aceste relații în lumina unei relatări romantice a răscumpărării. *„Pe vremea judecătorilor, a fost o foamete în țară. Un om din Betleemul lui Iuda a plecat cu nevasta sa și cu cei doi fii ai lui, să locuiască pentru o vreme în țara Moabului. Numele omului acela era Elimelec, numele nevestei lui era Naomi, și cei doi fii ai lui se numeau Mahlon și Chilion: erau efratiți, din Betleemul lui Iuda. Ajungând în țara Moabului, și-au așezat locuința acolo. Elimelec, bărbatul Naomei, a murit, și ea a rămas cu cei doi fii ai ei. Ei și-au luat neveste moabite. Una se numea Orpa, și cealaltă Rut, și au locuit acolo aproape zece ani. Mahlon și Chilion au murit și ei amândoi, și Naomi a rămas fără cei doi fii ai ei și fără bărbat” (Rut 1:1-5).*

Elimelec, Naomi și cei doi fii ai lor au fost nevoiți să plece într-o țară îndepărtată, decizie care nu a fost ușor de luat. Pentru oricare evreu evlavios, țara Moabului era asemenea acelei țări

îndepărtate în care a ajuns fiul risipitor. Istoria acestei familii are multe tangențe comune cu povestea fiului risipitor. Atâta timp cât familia pribeagă s-a aflat în țara Moabului, au murit ambii fii. A murit și Elimelec. Naomi a rămas unica persoană care a supraviețuit din familia ce s-a stabilit cu traiul în țara Moabului pentru a scăpa de foamea care bântuia în Betleemul lui Iuda.

La o analiză minuțioasă a persoanei lui Naomi, am putea observa trăsături specifice tuturor copiilor care au ales calea pribegiei. Viața ei în îndepărtata țară a Moabului s-a dovedit a fi una deloc ușoară. Încă de pe când feciorii îi erau în viață, aceștia și-au luat neveste dintre femeile moabite, fapt neîngăduit de Lege. Ea plecase în Moab cu soțul ei și cu cei doi fii ai lor. Acum însă, Naomi rămase fără soț, fără fii, ci doar cu două nurori moabite.

Istoria ei continuă: *„Apoi s-a sculat, ea și nurorile ei, ca să se întoarcă în țara ei din țara Moabului, căci aflate în țara Moabului că Domnul cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine”* (Rut 1:6). Același lucru se întâmplă aproape întotdeauna cu fiii risipitori. Aflându-se într-o țară îndepărtată, aceștia află cât este de bine acolo, în casa părintească.

„Ea a ieșit din locul în care locuia însoțită de cele două nurori ale ei și a pornit ca să se întoarcă în țara lui Iuda” (Rut 1:7). Aceasta a fost întoarcerea acasă a fiicei risipitoare. Înainte de a se întoarce, Naomi li s-a adresat celor două nurori ale ei: *„Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi, cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine! Să vă dea Domnul să găsiți odihnă fiecare în casa unui bărbat!”* Și le-a sărutat. *Ele au ridicat glasul și au plâns; și i-au zis: „Nu; noi vom merge cu tine la poporul tău.”* Naomi a zis: *„... Pentru ce să veniți voi cu mine? Mai am eu oare fii în pânțele mele, ca să poată fi bărbații voștri? Întoarceți-vă, fiicele mele, și duceți-vă! Eu sunt prea bătrână ca să mă mărit din nou...”* (Rut 1:8-12). În continuare citim despre faptul cum Orpa și-a luat rămas bun de la Naomi, iar Rut a rămas cu soacră-sa.

Naomi i-a spus lui Rut: *„Iată, cumnata ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei; întoarce-te și tu după cumnata ta”*. Anume

În acest moment al relatării, apare în prim-plan Rut, după numele căreia a fost intitulată această carte. Aici facem cunoștință cu eroina principală a acestei minunate povești de dragoste. Rut a răspuns: *„Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo...”* (Rut 1:15-17).

Făgăduindu-i lui Naomi această sfântă promisiune, Rut ne-a dat un exemplu extraordinar de fidelitate. Aceste două versete ne arată foarte clar esența legămintelor de căsnicie, întrucât ele reflectă o asemenea dedicare, care poate fi prezentă doar între soț și soție. Atunci când vă căsătoriți, dvs. sunteți obligată să-l urmați pe soțul dvs. și să locuiți acolo unde locuiește și el. Dvs. ați putea să spuneți acum că nu intrați în relație de căsătorie cu familia lui, însă după ce se vor scurge câțiva ani, dvs. vă veți da seama că mai bine ați fi spus atunci: *„Poporul tău va fi și poporul meu”*; în caz contrar, veți avea mereu relații conjugale tensionate.

Cele mai importante cuvinte ale făgăduinței sunt *„Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu”*. Dacă dvs. nu vă încredeți în același Dumnezeu, în familia dvs. nu va exista un temel comun. Acest fapt constituie una dintre cauzele care conduc la divorț. Dacă soții nu au un temel sau un fundament comun, ei se vor confrunța cu o mulțime de probleme. E puțin probabil ca în căminul lor să domnească înțelegerea. Adevăratul temel pentru un cuplu ce urmează să se căsătorească este să poată afirma în mod cert: *„Dumnezeul tău este și Dumnezeul meu”*. Dvs. puteți să aveți același sistem de valori doar în situația în care aceste valori le preluați din părtășia pe care o aveți cu Dumnezeu.

În ultimul verset al capitolului întâi găsim scris: *„Astfel s-au întors din țara Moabului Naomi și nora sa Rut, moabita. Au ajuns la Betleem la începutul seceratului orzului”*. Este foarte important faptul că ele au revenit în Betleem anume la începutul seceratului orzului. Atunci când aceste două femei au venit la Betleem, Naomi era asemenea unui copil al lui Dumnezeu, revenit la casa

părintească. Harul Domnului o aștepta acolo, asemenea tatălui care a alergat în întâmpinarea fiului risipitor, pentru a-l întâlni, a-l susține, a-l îmbrățișa și pentru a-l primi în casă (vezi *Luca 15:20*).

În această relatare Rut reprezintă simbolul acelor oameni care nu fac parte din familia lui Dumnezeu. Rut nu era evreică, ci era o străină. Oare are Dumnezeu har și pentru cei care nu fac parte din familia Sa? Da, are. Noi cu toții am devenit copii ai lui Dumnezeu prin harul salvator care ne-a găsit pe când noi eram încă păcătoși. După cum vom vedea în cele ce urmează, Dumnezeu Își va manifesta îndurarea Sa față de Naomi și față de Rut, prin intermediul Legii Sale.

Prima poruncă prin care Dumnezeu Își arată îndurarea Sa față de Rut și Naomi, poate fi găsită în *Cartea Levitic 19:9-10*. În această poruncă, numită porunca despre ce-a rămas în urma secerișului, găsim indicat faptul că secerătorii nu trebuiau să strângă spicele care rămâneau în urma secerișului, sau acolo unde cădeau boabe întâmplător, în timpul recoltei, ci să le lase pe acestea săracului și străinului. Chiar din prima zi, Rut a decis că ea va merge să culeagă spicele rămase de pe câmp. Noi găsim scris: *„Naomi avea o rudă după bărbat. Acesta era un om foarte bogat, din familia lui Elimelec, și se numea Boaz. Rut, moabita, a zis către Naomi: „Lasă-mă, te rog, să mă duc să strâng spice de pe câmpul aceluia înaintea căruia voi căpăta trecere.” Ea i-a răspuns: „Du-te, fiica mea.” Ea s-a dus într-un ogor să strângă spice pe urma secerătorilor. Și s-a întâmplat că ogorul acela era al lui Boaz, care era din familia lui Elimelec” (Rut 2:1-3).*

Este important să atragem atenția și asupra unei alte legi date prin Moise. Aceasta ne va ajuta să înțelegem de ce această poveste de dragoste este scrisă pe paginile Bibliei. Despre legea respectivă găsim scris în capitolul 25 al Cărții Deuteronom și este numită legea rudei cu drept de răscumpărare. În această lege se vorbește despre faptul că dacă se întâmplă unui om să-i moară fratele, care în viață n-a avut un fiu, atunci soția fratelui nu are voie să se recăsătorească cu un alt om care nu face parte din familia lor. Pentru a-și păstra seminția în Israel, fratele soțului este

obligat s-o ia pe femeia aceasta văduvă să-i fie nevastă. În caz că fratele celui decedat refuză s-o ia de nevastă, femeia are voie să-și revendice dreptul venind cu această întrebare la bătrânii de la poarta cetății. (Aceasta era echivalent cu a trage pe cineva la răspundere în fața instanței juridice). Dacă și atunci cumnatul ei refuză să o ia de nevastă, ea are voie să-i scoată încălțăminte din picior și să-l scuipe în față. Și din acea zi casa lui se va numi „casa celui descălțat”. După tradiția acelei vremi, a fi etichetat într-un asemenea mod era o dezonoare în Israel.

De vreme ce Rut fusese căsătorită cu un bărbat evreu, ea a devenit parte din familia lui Dumnezeu, parte din poporul evreu. Când îi murise soțul, ei încă nu aveau copii. Din acest motiv, Rut nu mai putea deja face parte din familia lui Dumnezeu. Legea prevedea că ea avea dreptul să apeleze la cea mai apropiată rudă a soțului decedat și să-l roage s-o ia în căsătorie. Dacă acesta refuza s-o ia de nevastă, ea putea să apeleze la bătrânii poporului. Dacă nici atunci ruda nu era de acord să se căsătorească cu ea, atunci deja bătrânii poporului aplicau obiceiul descris în legea despre ruda cu drept de răscumpărare.

Omul care era de acord s-o ia de nevastă pe această femeie, trebuia, în primul rând, s-o răscumpere și să-i achite toate datoriile. În al doilea rând, el era obligat să se căsătorească cu ea. Din moment ce o lua de nevastă, el o reintegra în familia lui Dumnezeu. Anume acest lucru a sperat Rut să se întâmple atunci când a venit în Betleemul lui Iuda. Tocmai din acest motiv capitolul doi începe cu minunata veste despre faptul că răposatul socru al lui Rut avea o rudă, un om foarte bogat, pe nume Boaz. În continuarea acestei relatări vom vedea îndurarea lui Dumnezeu față de copilul Său pribeag, care a revenit acasă, precum și îndurarea Sa față de acela care apelează la El cu nădejdea de a fi răscumpărat.

Întrebări pentru discuție

1. De ce autorul studiului o consideră pe Naomi „mamă pribeagă”?

✍ Ea a plecat împreună cu familia sa în țara Moabului, în căutarea unui trai mai bun, deși în Rut 1:21 citim despre faptul că această familie a plecat din țară, fiind în belșug. Când i-a murit soțul, ea nu s-a grăbit să revină în țară și să părăsească pământul străin. Fiii ei și-au luat de neveste niște femei moabite, lucru care de asemenea era interzis de Lege pentru poporul Israel.

2. În ce mod istoria lui Naomi se aseamănă cu istoria lui Avraam (Gen. 12:9-20) și cu relatarea despre fiul risipitor (Luca 15:11-24)?

✍ Avram a plecat în Egipt, lucru pe care Dumnezeu nu i-l poruncise. În căutarea unui trai mai luxos, el a plecat din țara pe care i-o făgăduise Dumnezeu. În Egipt acesta a fost nevoit să mintă și să iasă dintr-o situație delicată, fapt pentru care chiar și faraon l-a mustrat. În ultimă instanță, Avram a fost rugat insistent să se retragă din Egipt.

Fiul risipitor și-a părăsit tatăl și a plecat într-o țară îndepărtată, unde și-a risipit întreaga avere. În ultimă instanță, a revenit în casa părintească având mâinile goale. Oamenii trebuie să plătească scump pentru faptele lor necugetate. Nu are rost să cauți o viață mai bună departe de fața lui Dumnezeu.

3. Cât sunt de adevărate cuvintele pe care Naomi le spune la adresa lui Dumnezeu (Rut 1:20-21)? De ce ea rostește aceste cuvinte?

✍ Afirmațiile ei sunt nedrepte. Naomi rostește aceste cuvinte din cauza amărăciunii și a supărării adunate în sufletul ei, la adresa lui Dumnezeu. Ea nu dorește să-și recunoască vina și îl învinuiește pe Dumnezeu de toate nenorocirile care i s-au întâmplat.

4. Explicați prin ce trăsătură distinctivă Boaz poate fi un prototip al lui Hristos? În relatarea de față, al cui prototip îl reprezintă Rut (Efes. 5:25-27; Apoc. 5:9; Apoc. 21:2)?

✍ Hristos a luat asupra Sa plata păcatelor întregii lumi, plătind pentru aceasta din plin. El Și-a zidit Biserica, Și-a răscumpărat-o și a numit-o Mireasa Sa. Prin aceasta, El a reintegrat Biserica în Împărăția Sa.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA RUT

ADEVĂRURILE SPIRITUALE ALE UNEI POVESTIRI ROMANTICE

Povestea lui Rut a avut loc pe timpul judecătorilor, o perioadă de declin spiritual din istoria poporului Israel. Istoria romantică descrisă în Cartea Rut reprezintă imaginea minunată a mântuirii și a răscumpărării noastre. Rut, nora moabită a lui Naomi, îl reprezintă pe omul care nu face parte din familia lui Dumnezeu. Însă noi vedem cum Dumnezeu îi oferă dragostea și îndurarea Sa prin răscumpărarea pe care a stabilit-o în Legea Sa.

Rut a mers să culeagă spice de pe câmpul lui Boaz. Atunci când Boaz a ieșit în acea zi pe câmp și a zărit-o pe Rut, se pare că acesta a rămas frapat de frumusețea ei. El și-a întrebat slujitorul: „A cui este tânăra aceasta”? Numele Rut înseamnă „femeie frumoasă”, „boboc de trandafir”. Slujitorul i-a povestit despre cum aceasta a fost căsătorită, în țara Moabului, cu un bărbat evreu, care mai apoi murise, i-a vorbit de asemenea și despre faptul cum Rut îi făgăduise soacrei sale să-i rămână fidelă. Slujitorul i-a mai vorbit despre cum ea, fiind căsătorită cu un bărbat evreu, a crezut în Dumnezeul lui Israel.

Boaz i-a propus lui Rut să rămână pe câmpul lui și să strângă snopi, oferindu-i astfel protecția lui. El i-a dat de înțeles, într-un mod foarte clar, că îi va purta de grijă. *„Atunci ea s-a aruncat cu fața la pământ și i-a zis: „Cum am căpătat eu trecere înaintea ta, ca să te îngrijești de mine, o străină?” (Rut 2:9-11).* Cuvântul

„trece” presupune „o atitudine de bunăvoință nemeritată și binecuvântarea lui Dumnezeu”. Boaz i-a spus că el este la curent despre faptul că soțul ei a murit și despre făgăduința de fidelitate pe care Rut i-a dat-o lui Naomi. I-a spus, de asemenea, că știe despre aceea că ea s-a încrezut în Dumnezeul lui Israel.

Rut, plină de recunoștință, a exclamat: „*O! Să capăt trecere înaintea ta, domnul meu!...*” (Rut 2:13). La vremea prânzului, Boaz a rugat-o pe Rut să se apropie și să stea la masă cu el. Ea a mâncat și s-a săturat, iar Boaz a avut grijă ca Rut să se întoarcă acasă cu o cantitate mare de spice, pe care le-a cules de pe câmpul lui. Boaz le-a poruncit slujitorilor săi ca aceștia să lase intenționat spice din snopii lor, să cadă jos, pentru ca Rut să aibă ce culege în urma lor. Boaz a îndrăgit-o pe Rut.

Un roman neobișnuit

Cel de-al doilea capitol se încheie cu relatarea despre aceea că Rut a lucrat pe câmpurile lui Boaz până la sfârșitul seceratului orzului și a grâului. Cel de-al treilea capitol începe astfel: „*Soacra sa, Naomi, i-a zis: „Fiica mea, aș vrea să-ți dau un loc de odihnă, ca să fii fericită*”. Cu alte cuvinte, Naomi i-a spus: „Ar fi bine să-ți găsești fericirea, căsătorindu-te”. Mai curând, Naomi i-o fi povestit lui Rut mai dinainte despre porunca de-a lăsa spice în urma seceratului și despre legea rudei cu dreptul de răscumpărare. Am putea presupune că Rut cunoștea despre legea rudei cu dreptul de răscumpărare și despre faptul că Boaz era o rudă a lor. În acea noapte Boaz, împreună cu slujitorii săi, erau la vânturatul orzului, iar după ce aveau să termine lucrul, aceștia rămâneau întotdeauna să înnopteze lângă recoltă. Naomi i-a spus lui Rut: „*Spală-te și unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale cele mai bune și coboară-te la arie*”. Naomi a îndrumat-o pe Rut ca ea să-l roage și să-i propună lui Boaz ca el să devină ruda ei cu dreptul de răscumpărare.

După ce s-a finisat tot lucrul, a avut loc un ospăț. Naomi i-a spus lui Rut să plece și să afle care este locul unde se va culca Boaz. „La miezul nopții – i-a spus Naomi – du-te la el, descoperă-i picioarele și culcă-te lângă el, propunându-i să devină ruda ta cu drept de răscumpărare”. Acesta nu era doar un roman de răscumpărare, ci un roman cu totul neobișnuit. După obiceiul acelor timpuri, Boaz nu putea să-i propună lui Rut să se căsătorească cu el. Inițiativa de căsătorie trebuia să fie din partea ei. În același timp, soțul ei decedat avea mai multe rude. Conform Legii, Rut trebuia să se adreseze unuia dintre ei, propunându-i să devină ruda cu drept de răscumpărare. Tot ce-a putut face Boaz de partea sa, a fost să-i dea de înțeles că își dorește din tot sufletul să devină răscumpărătorul ei.

Rut a procedat așa cum și s-a convenit să procedeze. Ea i-a făcut lui Boaz această propunere. Citim mai apoi despre faptul cum, la miezul nopții, Rut a venit și s-a culcat la picioarele lui Boaz. El s-a speriat, văzând că la picioarele sale stă culcată o femeie. Boaz a întrebat-o: „*Cine ești tu?*” Ea a răspuns: „*Eu sunt Rut, slujnica ta; întinde-ți poala hainei peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare*” (Rut 3:8-9). Boaz i-a spus: „*Fii binecuvântată de Domnul, fiică! Această faptă de pe urmă mărturisește și mai mult pentru tine decât cea dintâi, că n-ai umblat după tineri, săraci sau bogați. Acum, fiică, nu te teme, îți voi face tot ce vei zice, căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită*” (Rut 3:10-11). Boaz îi dă lui Rut atâta orz cât a fost ea în stare să-l ducă și i-a poruncit să se întoarcă acasă la soacră-sa.

O răscumpărare romantică

Am urmărit cu atenție cum s-au întâlnit două persoane, cum s-au îndrăgit unul pe celălalt și au decis să se căsătorească. Conform Legii Vechiului Testament, am văzut că anume femeia i-a făcut propunerea de căsătorie bărbatului. După aceasta, alesul inimii ei trebuia să rezolve toate întrebările de ordin juridic.

La începutul capitolului 4 al cărții, vedem cum Boaz convoacă adunarea bătrânilor cetății, pentru ca această căsătorie să aibă drept legitim.

În dimineața următoare, după ce Rut îi făcuse propunerea lui Boaz, acesta l-a întâlnit la poarta cetății pe ruda mai apropiată a lui Rut, care avea dreptul de răscumpărare asupra ei, și i-a vorbit despre averea lui Elimelec, care era necesar să fie răscumpărată. Omul acesta a fost de acord să-i răscumpere averea lui Elimelec. Însă atunci când Boaz i-a spus că pe lângă faptul că acesta va trebui să răscumpere averea lui Elimelec, mai este obligat și să-și ia de nevastă o femeie moabită, această rudă n-a mai dorit să răscumpere averea, întrucât căsătoria cu o moabită ar fi putut să-i „strice moștenirea”, lăsând o amprentă străină în genealogia sa. Apoi Boaz le-a mărturisit bătrânilor, care erau de față, că el intenționează să-i răscumpere averea lui Elimelec și, totodată, să și-o ia de nevastă pe Rut, moabita, nora rămasă văduvă a lui Elimelec.

„A răscumpăra” înseamnă „a cumpăra înapoi și a întoarce”. Boaz a răscumpărat-o pe Rut de două ori. Mai întâi el a răscumpărat-o plătind pentru toate datoriile ei. Apoi, intrând cu ea într-un legământ de căsătorie, a întors-o pe Rut în familia lui Dumnezeu.

În capitolul 5 din Cartea Apocalipsa vedem o altă minunată imagine a răscumpărării. În ceruri e plâns și durere din cauză că nu se găsește nici o rudă cu drept de răscumpărare, care ar fi în stare să-i rupă cărții pecețile și să răscumpere omenirea. Apoi cei care plâneau au auzit că nu mai trebuie să plângă, fiindcă se găsisse un Răscumpărător vrednic, care dorea să-i răscumpere pe oameni. Acest Răscumpărător este Domnul Isus Hristos.

La ce putem nădăjdui noi, conștientizând necesitatea de a fi răscumpărați? Speranța răscumpărării noastre se întemeiază pe credința în moartea și în învierea Domnului Isus Hristos. Moartea Domnului Isus Hristos a fost prețul care a trebuit să fie plătit, pentru a ne întoarce pe noi în familia lui Dumnezeu. Învierea lui Isus Hristos ne demonstrează că noi avem posibilitatea să

intrăm într-o relație cu Cel Înviat, cu Hristos Cel viu, o relație asemănătoare cu legământul de căsătorie atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Această relație vine să restaureze comuniunea noastră cu Dumnezeu, ne confirmă statutul nostru în calitate de fii ai lui Dumnezeu și ne reintegrează în familia lui Dumnezeu.

La început, Dumnezeu și omul locuiau împreună într-o părtășie absolută, care ar putea fi ilustrată prin gestul străngerii a două mâini. În Cartea Genesa găsim scris că Dumnezeu l-a creat pe om cu voință liberă și omul, având dreptul de alegere, a decis să-l întoarcă spatele lui Dumnezeu. Aceasta ar putea fi ilustrat printr-o îndepărtare, în direcții opuse, a celor două mâini, care fusesse strânse, în semn de prietenie. Vestea Bună constă în faptul că Dumnezeu l-a răscumpărat pe om prin intermediul morții lui Isus Hristos pe cruce, fapt care poate fi ilustrat printr-o nouă puternică strângere de mâini. Apostolul Petru scrie că noi am fost răscumpărați nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ci cu sângele scump al lui Isus Hristos (*vezi 1 Petru 1:18-19*).

Însă aceasta reprezintă doar o jumătate din minunea răscumpărării. Căsătoria dintre Boaz și Rut ne indică la minunea răscumpărării într-o cu totul altă dimensiune. Isus Hristos a înviat dintre cei morți și acum bate la ușa inimilor noastre. Una dintre cele mai splendide metafore ale Bibliei ni-L prezintă pe Hristos Cel înviat și veșnic viu, bătând la ușa inimii noastre. El ne spune că dorește ca noi să-L deschidem ușa inimii noastre, să-L lăsăm să intre în ea și să-L permitem să aibă cea mai apropiată părtășie intimă cu noi (*Mat. 25:1-13; Ioan 3:29; Apoc. 21:2; 22:17*).

Cartea Rut constituie o alegorie care ne indică asupra acestui adevăr glorios pe care eu prefer să-l numesc „un roman neobișnuit”. În marea majoritate a țărilor, bărbatul este acela care-i face femeii propunerea de căsătorie. Conform legii cu privire la dreptul de răscumpărare, în această poveste minunată de dragoste anume Rut trebuia să-i facă lui Boaz propunerea de căsătorie. Același lucru se poate de spus și atunci când se are în vedere răscumpărarea noastră. Tot ce-a putut face Boaz a fost să-i dea de înțeles lui Rut c-o iubește și că dorește s-o răscum-

pere. Însă ea trebuia să spună: „Eu îmi doresc ca tu să fii acela. Tu să fii ruda mea cu dreptul de răscumpărare!”

Atunci când Hristos cel înviat bate cu răbdare la ușa vieții dvs., ar trebui să-l spuneți: „Eu îmi doresc ca Tu să fii, Doamne, Ruda mea cu drept de răscumpărare! Eu doresc ca Tu să mă răscumperi prin moartea Ta de pe cruce și să am cea mai apropiată părtășie cu Tine, iar prin aceasta să mă readuci în familia lui Dumnezeu”.

Citind Cartea Rut, trebuie să atragem atenția încă la un minunat cuvânt biblic. Acesta este cuvântul „îndurare”. După câțiva ani de căsătorie a lui Boaz și Rut, Dumnezeu le-a dăruit un fiu, pe care ei l-au numit Obed. Obed a devenit mai apoi bunicul lui David, fapt datorită căruia Rut și Boaz fac parte din linia genealogică a lui Isus Hristos. Veți găsi numele lor în linia genealogică a lui Mesia, înregistrată în capitolul 1 din Evanghelia după Matei.

Imaginați-vă următoarea ilustrație: Rut împreună cu micuțul Obed fac cumpărături la piață și-i vede acolo pe unii slujitori de-ai lui Boaz, pe care-i întâlnește mai demult la culesul orzului pe câmpul lui Boaz. Imaginați-vă că aceștia i-ar spune: „Rut, tu într-adevăr ai știut cum să-l cucerești pe Boaz și ți-ai dat toată silința ca lucrurile să evolueze anume în așa mod!” Cum credeți ce le-ar fi putut răspunde Rut? Vă puteți imagina cât de dificil i-ar fi fost să le poată explica faptul că tot ce are ea acum și statutul ei la acest moment — totul se datorează, în exclusivitate, iubirii lui Boaz. Gândiți-vă la cât de mult datora ea acum iubirii și îndurării lui Dumnezeu, care i-a oferit ei, unei străine, toată dragostea sa. Această dragoste și îndurare sunt exprimate în poruncile cu privire la strânsul recoltei după culesul snopilor și în legea cu privire la ruda cu drept de răscumpărare.

De asemenea, atrageți atenția la modul în care Naomi a devenit învățătoarea lui Rut, fiindcă și nouă ni se poruncește să procedăm la fel. Anume Naomi i-a vorbit lui Rut despre legea cu privire la culesul spicelor după recoltă și despre legea cu privire la ruda cu drept de răscumpărare. Anume Naomi a sfătuit-o pe Rut să-l roage pe Boaz ca acesta să devină răscumpărătorul ei.

Dvs. sunteți răscumpărat? Sunteți oare răscumpărat prin sângele lui Isus Hristos, pentru a fi din nou cu Dumnezeu? V-ați împăcat cu Dumnezeu datorită relației dvs. cu Isus Hristos? L-ați rugat, în mod personal, pe Isus Hristos să devină Răscumpărătorul dvs.?

Isus Hristos, făcându-se om, a devenit Ruda noastră. Isus Hristos stă chiar acum la ușa inimii tale. El dorește să devină Răscumpărătorul tău. Însă tu, personal, trebuie să-L rogi ca El să devină Răscumpărătorul tău. În aceasta și constă cea mai importantă aplicare a mesajului pe care ni-l transmite această istorie romantică a răscumpărării.

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți fapta lui Rut (Rut 3:9-10)? De ce a venit ea la Boaz?

Rut și-a făcut alegerea și i-a dat de înțeles lui Boaz că dorește să-i fie nevastă. Boaz a menționat că ea ar fi putut să-i aleagă și pe alții dintre rudele soțului ei (nu mai puțin bogați și nu mai puțin tineri decât el), însă Rut l-a ales pe el.

2. Ce așteaptă Dumnezeu de la noi, în baza textelor din Iosua 24:15 și Apoc. 3:20?

Dumnezeu dorește ca noi de bună voie să-L alegem pe El, în calitate de Domn și Mântuitor, deschizându-I Lui inima noastră.

3. Prin ce s-a manifestat harul lui Dumnezeu față de Rut și Naomi?

Prin har, Rut, o străină, a fost acceptată în rândul poporului ales. Prin îndurarea lui Dumnezeu, numele ei a fost inclus în linia genealogică a lui Hristos. Naomi, prin harul lui Dumnezeu, a primit mângâiere la bătrânețe. Dumnezeu a binecuvântat-o nu după meritele ei, și Naomi a recunoscut acest lucru.

4. Cum înțelegi conceptul despre harul lui Dumnezeu care ne-a fost descoperit sau arătat în Hristos? De ce noi avem nevoie de har? Ce căpătăm noi datorită acestui har?

 Efes, 1:7; 2:5-8; Rom. 3:24.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 SAMUEL

CE REPREZINTĂ ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Până acum ne-am familiarizat cu conținutul primelor trei cărți istorice ale Vechiului Testament (Iosua, Judecători și Rut), care mai sunt numite și cărți alegorice istorice. Începând studiul cărții 1 Samuel, vom examina o nouă secțiune a cărților istorice, numite și cărți istorice ale literaturii împărăției. Această secțiune include cele două cărți ale lui Samuel și două cărți ale Cronicilor. Toate aceste cărți reprezintă literatura împărăției, fiindcă în ele ni se relatează despre Împărăția lui Dumnezeu.

Conceptul de Împărăție a lui Dumnezeu constituie tema principală a acestor cărți și ele ne ajută să înțelegem mai bine acest important concept în timp ce citim Noul Testament, mai cu seamă, învățăturile lui Isus. Așadar, să examinăm împreună ce semnificație avea Împărăția lui Dumnezeu în zilele Vechiului Testament, și de asemenea, să înțelegem cât de semnificativ era acest concept în învățătura lui Hristos.

Împărăția lui Dumnezeu din perspectiva Vechiului Testament

Pe vremea lui Moise, copiii lui Israel erau conduși în acord cu voia lui Dumnezeu. Domnul dorea ca ei să trăiască în teocrație, ceea ce reprezintă ideea că Dumnezeu conduce pe poporul

Său. Tot de ce avea nevoie Dumnezeu în cadrul teocrației era un preot-profet, precum era Moise (iar mai apoi Samuel). Când Moise mijlocea în fața lui Dumnezeu pentru popor, atunci el era în calitate de preot (vezi *Num. 11:1-2; 21:7*). Când Moise a coborât de pe Muntele Sinai având cuvintele lui Dumnezeu pentru popor — atunci el era în calitate de profet (vezi *Exod 20-24*). Atâta timp cât Dumnezeu a avut un conducător asemenea lui Moise, El a putut să-și conducă poporul Său prin intermediul acestui lider. Acest preot-profet putea fi un vas al voinței lui Dumnezeu și Domnul Își putea conduce prin el poporul Său. Acesta a fost planul lui Dumnezeu pentru a conduce poporul Său ales.

În 1 Samuel găsim menționat că în calitate de acest preot-profet era Samuel. Însă atunci când Samuel a îmbătrânit, israeliții au văzut că fiii lui nu erau la fel de integri precum era tatăl lor, și din acest motiv i-au spus lui Samuel că își doresc să aibă și ei un împărat, la fel ca și toate celelalte popoare (1 *Sam. 8:1-5*). Disperat, Samuel s-a rugat Domnului. Dumnezeu i-a spus să nu considere lepădarea aceasta din partea poporului ca fiind îndreptată împotriva lui, a lui Samuel. În realitate, poporul Îl lepăda pe Domnul, preferând mai curând să aibă în calitate de împărat pe un om, decât pe Dumnezeu. De aceea Dumnezeu i-a spus, în esență, profetului: „*Samuele, dacă ei își doresc să aibă împărați, Eu le voi da împărați!*” (vezi *Sam. 8:6-22*).

Aici ni se configurează noțiunea de Împărăție a lui Dumnezeu. Împărăția pe care și-o dorea poporul era o împărăție pământească, o împărăție a poporului, care să conducă o națiune deosebită. Pentru a instaura o asemenea Împărăție, Dumnezeu avea nevoie de un împărat care să-l fie supus și de preoți, care trebuia să vină în prezența Sa, din numele poporului. De asemenea, Dumnezeu avea nevoie și de profeți, prin care El să vorbească poporului și conducătorilor lui.

Primul împărat pe care Dumnezeu li l-a dat israeliților, a fost Saul, care a fost uns de Samuel ca și împărat (1 *Sam. 10*). Este foarte trist faptul că Saul s-a dovedit a fi nesupus; inima acestuia nu era umplută de dorința de a împlini voința lui Dumnezeu. După

câțiva ani de domnie, Samuel a trebuit să-i comunice lui Saul că Dumnezeu l-a îndepărtat de la domnia asupra poporului Israel (*1 Sam. 15*). După cum putem observa din toată literatura împărăției, în această epocă Dumnezeu s-a folosit totuși de profetul-preot. În cazul în care împăratul nu împlinea voia lui Dumnezeu, profetul-preot îl muștra prin Cuvântul spus din partea Domnului. În esență, el îi spunea: „Ar fi mai bine pentru tine să faci tot ce ți-a poruncit Dumnezeu, fiindcă în caz contrar veți avea de suferit îngrozitor, tu și tot poporul”.

Atunci când Saul a dat dovadă de neascultare față de Dumnezeu, Samuel, care avusese privilegiul de a-l „angaja” pe primul împărat al lui Israel, tot el a primit porunca, din partea lui Dumnezeu, să-l „demită” din funcție pe acest prim împărat al lui Israel. În locul lui Saul, Domnul i-a dat indicații lui Samuel să-l ungă în calitate de împărat pe tânărul David, care era un om după inima lui Dumnezeu și care împlinea toată voia lui Dumnezeu (*1 Sam. 16; Fapte 13:22*). David s-a dovedit a fi cel mai bun împărat dintre toți împărății care au domnit vreodată peste Israel. Dumnezeu a putut lucra prin el, fiindcă acesta i se supunea totalmente. David nu a fost în toate aspectele desăvârșit, lucru pe care urmează să-l vedem, însă inima sa a fost mereu receptivă și supusă înaintea Domnului.

Următorul împărat a fost Solomon, fiul lui David. Inițial, se părea că Solomon era acel bărbat pe care Dumnezeu l-ar fi putut folosi. El l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea înțelepciune, pentru a putea conduce poporul lui Dumnezeu cu dreptate. Astfel Dumnezeu l-a înzestrat cu multă înțelepciune, cinste și bogății nespuse (*1 Împ. 3:5-14*). Solomon a zidit un templu pentru Domnul, lucru pe care-l visase toată viața sa tatăl său, David (*vezi 1 Cron. 22*).

Solomon, însă, s-a dedat mai apoi plăcerilor, căsătorindu-se cu peste șapte sute de femei și întreținând încă alte trei sute de țiitoare! Aceste femei se închinau idolilor păgâni, iar Solomon li s-a alăturat, luând și el parte în toate închinările lor păgâne (*1 Împ. 11:1-8*). După cum urmează să vedem, David a păcătuit foarte grav înaintea lui Dumnezeu. Însă anume păcatul lui So-

Iomon a atras asupra poporului ales consecințe dramatice. Fiul lui Solomon, Roboam, a fost cel de-al patrulea împărat al lui Israel (1 Împ. 11:9-13, 43).

După domnia lui Solomon, Israelul a fost împărțit. Nouă seminții au plecat la nord și s-au numit Israel. Alte două seminții au rămas în partea de sud (Iuda și Beniamin), acestea numindu-se Regatul lui Iuda. În cărțile istorice 1 și 2 Împărați și 1 și 2 Cronici sunt menționați mai mulți împărați. În Împărăția de Nord n-a existat nici măcar un singur împărat bun. Asirienii, care erau niște războinici nespuse de cruzi, au cucerit cele zece seminții și le-au dus în robie. Despre aceste seminții nu s-a mai auzit niciodată nimic. Cu timpul, și Regatul lui Iuda a fost dus în robia babiloniană, pentru o perioadă de șaptezeci de ani. Atunci când Persia a cucerit Babilonul, Dumnezeu i-a poruncit noului imperator, lui Cir cel Mare, să anunțe că orice evreu care dorește, poate să se întoarcă în țara sa, pentru a reconstrui templul Domnului (vezi 2 Cron. 36:22-23; Ezra 1).

Este mai dificil să înțelegem cărțile istorice ale literaturii împărăției, însă în timp ce le studiem este necesar ca să ne concentrăm atenția asupra a șapte aspecte principale din istoria poporului evreu.

1. Împărăția unificată (în vremea lui Saul, David și Solomon).
2. Împărăția dezbinată.
3. Robia asiriană a Regatului de Nord, a lui Israel.
4. Dispariția treptată a Regatului de Nord.
5. Împărăția de Sud, Regatul lui Iuda, aflat sub robia babiloniană.
6. Cucerirea Babilonului de către Imperiul Persan.
7. Revenirea din robia babiloniană (persană) a iudeilor.

În perioada Vechiului Testament conceptul de Împărăție a lui Dumnezeu era o realitate fizică, înțeleasă literalmente. Aceasta era o regiune istorică și geografică, în care autoritatea supremă îi aparținea lui Dumnezeu și unde El dorea să fie unicul Conducător asupra unui popor aparte, deosebit, într-o anumită perioadă istorică și într-o anumită regiune aleasă de El. Însă poporul

L-a respins pe Dumnezeu în calitate de Împărat și a cerut să aibă împărați pământești, pe care i-a și primit. Și în rezultat? O adevărată tragedie.

Îmi amintesc despre o femeie care niciodată mai înainte nu citise Biblia. Despre această secțiune din Scriptură ea a spus: „Niciodată n-am citit ceva mai îngrozitor decât aceasta. Dacă nu m-ar fi întărit Duhul Sfânt, niciodată nu aș fi fost în stare să citesc până la urmă aceste cărți. Este un adevărat coșmar!” Da, într-adevăr este un coșmar! Aveți în vedere faptul că Dumnezeu niciodată n-a dorit ca poporul Lui să aibă acești împărați și să suporte consecințele devastatoare ale guvernării lor. Dumnezeu nu a fost responsabil de toate nenorocirile despre care citim în literatura împărăției, ci responsabilitatea le revine tuturor acelor împărați care, în marea lor majoritate, au fost nelegiuiți. Poporul de asemenea a fost responsabil pentru tot ce i s-a întâmplat, fiindcă el și-a dorit și a ales astfel de împărați. În timp ce studiați cărțile împărăției, niciodată nu uitați de aceste aspecte importante.

Împărăția lui Dumnezeu în Noul Testament

Cărțile ce fac parte din literatura împărăției ne ajută să conceptualizăm mai bine noțiunea de Împărăție a lui Dumnezeu din cadrul Noului Testament. După ce evreii au revenit în țara lor și după ce-au rezidit Templul și zidurile cetății, după moartea lui Neemia și a profetului Maleahi, a urmat o perioadă de patru sute de ani de tăcere. Dumnezeu n-a mai dat poporului Său nici o altă revelație specială până la perioada Noului Testament.

În acest răstimp, evreii au nimerit iarăși în robie. De data aceasta ei au fost cuceriiți de către Imperiul Roman. Acest nou capitol din istoria poporului evreu a început atunci când Ioan Botezătorul și Mesia, Isus Hristos, au întrerupt acea tăcere de patru sute de ani și au început să propovăduiască mesajul lui Dumnezeu. Iar conținutul mesajului lor a constatat în Vestea Bună despre Împărăția lui Dumnezeu!

Isus spunea că El le vestește o împărăție care nu are limite geografice, naționale sau istorice, fiindcă oamenii demult au respins-o. El dorea ca poporul să știe că Dumnezeu dorește din nou să devină Împăratul lor, însă de data aceasta să devină Împărat pentru fiecare în parte. De data aceasta Împărăția lui Dumnezeu va fi în lăuntrul lor (*Luca 17:20-21*). Oare putem noi realiza cu adevărat ce înseamnă aceasta? Orice om care l se supune lui Dumnezeu și-L roagă să devină Împăratul lui, intră în Împărăția lui Dumnezeu!

Într-o discuție pe care a avut-o Isus cu învățătorul Nicodim, i-a spus că dacă acesta nu se va naște din nou, nu va vedea Împărăția lui Dumnezeu. Numai oamenii născuți din nou pot avea ochi ca să vadă că Dumnezeu dorește să devină Împăratul lor (*Ioan 3:3-5; 1 Cor. 12:3*), iar din momentul în care vor vedea această Împărăție, ei vor putea să și intre în ea. Noi am auzit multe vorbindu-se despre nașterea din nou. În acest pasaj însă tema principală o constituie Împărăția lui Dumnezeu, și nu nașterea din nou. Nașterea din nou reprezintă mijlocul de a atinge scopul final, iar această finalitate o constituie Împărăția lui Dumnezeu.

Vă mai amintiți ce găsim scris în Predica de pe Munte? Despre ce lucru a afirmat Isus că ar trebui să fie cel mai important în viața noastră? Prioritar este să căutăm Împărăția lui Dumnezeu: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6:33)*.

Reieșind din modul în care vă folosiți timpul, banii și întreaga energie, se poate deduce care vă sunt prioritățile. Scopul principal al nașterii din nou este să ne aducă în Împărăția lui Dumnezeu, unde El va fi Acela care ne va conduce viața. Imaginați-vă că toate prioritățile dvs. s-ar asemăna cu o țintă reprezentată de un cerc roșu în centru și apoi alte zece cercuri în jurul cercului roșu. Potrivit afirmației lui Isus, Împărăția lui Dumnezeu trebuie să se afle în centrul vieții noastre, iar celelalte priorități – amplasate în jurul acestui cerc. Este necesar ca noi să-L recunoaștem pe El în calitate de Împărat și să-I slujim Lui, iar prioritățile noastre vor reflecta cât de sincer facem noi acest lucru. Rugăciunile

noastre de asemenea ar trebui să reflecte ceea ce ne-a învățat Isus: „*lată, dar, cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Mat. 6:9-11).*

Observați că înainte de a se ruga „dă-ne nouă”, Isus de trei ori l-a pus pe Dumnezeu pe prim-plan. El ne-a poruncit să ne rugăm astfel: „Dumnezeule, Numele Tău, Împărăția Ta și voia Ta. – lată ce trebuie să constituie prioritatea numărul unu în viața mea”. Numai după aceasta ne putem ruga cu „dă-ne nouă”. Am putea, la fel ca și israeliții, să le facem pe toate așa cum ne convine nouă, însă dacă pe primul loc în viața noastră suntem noi și prioritățile noastre, atunci va trebui să fim pregătiți pentru a culege consecințe dureroase.

Este necesar să ținem cont de acest fapt în timp ce studiem despre Împărăția lui Dumnezeu din cărțile literaturii împărăției. Dacă veți sesiza clar care este semnificația acestui concept în Vechiul Testament, lucrul acesta va fi ca o revelație uimitoare în timpul când veți studia Noul Testament! Țineți cont de faptul că scopul nașterii din nou este acela de a vedea Împărăția lui Dumnezeu și de a intra în ea. Dvs. ați văzut deja Împărăția lui Dumnezeu? Dar ați intrat în ea? Sunteți născut din nou? Cu alte cuvinte, ați experimentat renașterea spirituală?

Întrebări pentru discuție

1. Ce înseamnă teocrație? Cum și când aceasta s-a manifestat în perioada Vechiului Testament?

 Teocrație (din limba greacă veche „teos” – Dumnezeu și „kratos” – putere, conducere) – conducerea lui Dumnezeu. Teocrația s-a manifestat plenar pe timpul lui Moise, al lui Iosua și pe vremea judecătorilor. După aceasta evreii și-au dorit să aibă un împărat pământesc, asemenea altor popoare.

2. Care sunt cele șapte aspecte principale din istoria popoului evreu, de care trebuie să țină cont persoana care studiază cărțile istorice ale Bibliei?

✍ Împărăția unificată (de la Saul, la Solomon), împărăția dezbinată; (împărăția lui Iuda și Israelul); robia asiriană a lui Israel; dispariția lui Israel; Regatul lui Iuda sub robia babiloniană; cucerirea Babilonului de către Imperiul Persan; revenirea iudeilor din robia babiloniană.

3. În ce mod nașterea din nou are legătură cu porunca „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Mat. 6:33)? Cum înțelegeți cuvintele: „...nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt” (1 Cor. 12:3)?

✍ Omul născut din nou începe să trăiască cu valorile lui Dumnezeu. Legile Împărăției lui Dumnezeu devin prioritate în viața sa. Omul născut din nou s-a împăcat cu Dumnezeu, iar în inima lui locuiește Duhul Domnului Isus Hristos. Toate lucrurile din viața sa el începe să le subordoneze voii lui Dumnezeu.

4. În ce mod rugăciunea „Tatăl nostru” reflectă starea lăuntrică a unui om născut din nou? Analizați aspectele principale ale acestei rugăciuni.

✍ Numai un om născut din nou poate cu adevărat să înțeleagă și să-și dorească împlinirea acestei rugăciuni. Mulți oameni o rostesc în mod automat, fără a conștientiza adevăratul sens al acestor cuvinte. Însă oamenii născuți din nou pătrund sensul fiecărui cuvânt și se roagă din toată inima cu această rugăciune.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 SAMUEL

ASCULTAREA DE DOMNUL

După cum am văzut și în lecția precedentă, Împărăția lui Dumnezeu este conceptul central de care trebuie să ținem cont atunci când studiem cărțile istorice ale literaturii Împărăției. O altă particularitate distinctivă a acestor cărți o constituie pildele și avertizările pe care acestea le conțin. Apostolul Pavel a afirmat, în acest sens: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor*” (1 Cor. 10:11). În aceste cărți istorice vom găsi multe pilde și avertizări!

1 și 2 Samuel erau considerate, mai înainte, ca și o singură carte, precum și 1 și 2 Împărați, 1 și 2 Cronici. Cărțile 1 și 2 Samuel ne transmit adevărul lui Dumnezeu sub forma unor scurte biografii a trei personalități marcante din istoria lui Israel. Primele opt capitole din Cartea 1 Samuel ne oferă exemplul demn de urmat al profetului Samuel, un bun exemplu pentru viața și călăuzirea noastră. În capitolele 9-15 accentul se transferă asupra lui Saul, primul împărat al lui Israel, a cărui viață constituie o serioasă avertizare pentru poporul Domnului. Începând de la capitolul 16 din 1 Samuel și până la sfârșitul cărții 2 Samuel (în total 30 de capitole), personajul principal care ne este prezentat – este David. David a fost cel mai bun împărat care a domnit vreodată peste Israel, totodată, judecând după spațiul pe care i-l acordă Scriptura, David este una dintre cele mai marcante personalități din întreaga Biblie.

Mai mult ca atât, David a fost acela care a scris aproape jumătate din numărul psalmilor. Mulți dintre acești psalmi redau evenimentele concrete care au avut loc în viața lui David, la momentul scrierii lor. Noi putem pătrunde și percepe mai adânc sensul psalmilor, ținând cont de contextul vieții lui David, despre care ni se relatează în 1 și 2 Samuel.

Așadar, cele trei personaje asupra cărora ne vom axa atenția în cadrul acestei priviri de ansamblu asupra cărților 1 și 2 Samuel – sunt Samuel, Saul și David. Să începem studiul cu viața lui Samuel.

Samuel

Numele Samuel este compus din două cuvinte ebraice „a asculta” și „Dumnezeu”. Acest nume i se potrivea de minune, dacă luăm în considerare circumstanțele în care s-a născut Samuel. Maică-sa, Ana, era stearpă de mai mulți ani. În acele timpuri nașterea pruncilor constituia un semn al binecuvântării lui Dumnezeu, iar Ana se gândea, probabil, că dacă este stearpă, aceasta însemna că Dumnezeu nu este mulțumit de ea.

Odată, când cei din casa ei au venit să se închine Domnului în templu la Silo, ea a plâns cu amar și l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea un fiu. Ea se ruga fierbinte, buzele i se mișcau, dar glasul nu i se auzea, așa că bătrânul preot Eli crezu că este o femeie beată! El i-a spus Anei: *„Până când vei fi beată? Du-te de te trezește”* (1 Sam. 1:14). Atunci când Ana i-a dezvăluit adevărata ei stare, preotul Eli a rămas profund mișcat, așa că a binecuvântat-o și i-a spus că Dumnezeu îi va asculta rugăciunea (1 Sam. 1:15-17). Și Dumnezeu cu adevărat i-a ascultat rugăciunea și i-a trimis răspuns. Ana a zămislit și a născut un fiu pe care l-a numit Samuel, fiindcă Dumnezeu îi ascultase rugăciunea (1 Sam. 1:20).

După ce Ana l-a înțărcat pe Samuel, l-a adus la templu și literalmente l-a dăruit lui Dumnezeu, încredințându-l preotului Eli.

În timp ce se afla sub supravegherea și educația lui Eli, în prezența Domnului, Samuel a auzit glasul lui Dumnezeu, fapt care ne demonstrează încă o dată semnificația numelui care-l purta (1 Sam. 3). Este trist, dar mesajul pe care l-a auzit Samuel din partea Domnului conținea o acuzare dură la adresa lui Eli, din cauză că fiii acestuia erau nevrednici, făcându-se vinovați pentru că nu se supuneau lui Dumnezeu și pângăreau închinarea înaintea Lui (vezi 1 Sam. 2:12-17, 22:25, 27:36). Samuel, care îl considera pe Eli ca pe un părinte, a trebuit să-i mărturisească bătrânului preot că acesta va fi înlăturat din preoție.

Numele „ascultat de Dumnezeu” i s-a potrivit lui Samuel și la maturitate. Scriptura ne spune că de la nord până la sud, pe tot cuprinsul țării (de la Dan și până la Beer-Șeba), „*tot Israelul a cunoscut că Domnul pusese pe Samuel proroc al Domnului*” (1 Sam. 3:19 – 4:1). Tot Israelul a auzit Cuvântul Domnului spus prin acest profet, de aceea numele „ascultat de Dumnezeu” a fost într-adevăr unul corespunzător pentru Samuel.

Din viața lui Samuel putem prelua unele exemple foarte frumoase. În primul rând, atât el cât și maică-sa, Ana, ne demonstrează valoarea educației și a creșterii în frica de Domnul. Pentru a le putea oferi copiilor noștri o educație evlavioasă, este necesar ca noi să recunoaștem rolul de părinte ca fiind o chemare sfântă, însoțită de o mare responsabilitate. De asemenea, trebuie să-i considerăm pe copiii noștri ca fiind o mare binecuvântare pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu (vezi Ps. 127:3). Dacă noi ne vom stabili prioritățile la fel ca și Samuel, iar mai apoi, la fel ca și Ioan Botezătorul, copiii noștri vor avea parte de binecuvântarea unei educații spirituale.

În al doilea rând, Samuel a fost un exemplu elocvent a ceea ce poate să producă o educație în frică de Domnul: suntem martori la faptul cum Samuel scoate tot Israelul dintr-o perioadă spirituală sumbră, care este cunoscută sub numele de „vremea judecătorilor”. Unii cercetători îl consideră pe Samuel ca fiind ultimul judecător, de aceea viața sa a constituit o importantă directivă în istoria poporului evreu.

Al treilea exemplu pozitiv care poate fi preluat din aceste cărți despre viața lui Samuel este că acest mare om devine un strălucit lider politic, care a făcut conexiunea dintre vremea judecătorilor și perioada în care au început să domnească împărații. El i-a uns, ca împărați, pe Saul și pe David, cel mai mare împărat al lui Israel. Samuel l-a rămas credincios Domnului și poporului Israel până la sfârșitul vieții.

Saul

Dacă viața lui Samuel ne oferă doar exemple bune, demne de urmat, atunci viața lui Saul este un exemplu de multiple avertizări.

Saul este personajul controversat din Scriptură, care a produs numeroase dezbateri, fiindcă viața sa a dat naștere unui mare semn de întrebare din perspectiva teologică: poate oare un om astăzi să fie mântuit, iar mâine — să piară? Unii sunt de părerea că este imposibil să-ți pierzi mântuirea și citează mai multe locuri din Scriptură, care confirmă faptul că întotdeauna toți cei rățiți revin acasă. Alții sunt de altă părere, spunând că mântuirea poate fi pierdută, aducându-l pe Saul, și pe mulți alții, drept pildă. Se pare că Saul a experimentat o adevărată renaștere și, când acolo, reiese că el a pierdut acea minunată influență a renașterii spirituale din viața sa. Cei care susțin acest punct de vedere consideră că este necesar ca omul să experimenteze renașterea ori de câte ori are loc o alunecare.

Eu am convingerea că Dumnezeu ne alege și ne salvează, ne mântuiește exclusiv prin harul și suveranitatea Sa absolută. De aceea, dacă cineva a avut cu adevărat parte de experiența mântuirii, dacă acesta cu adevărat a fost născut din nou, atunci el nu-și va mai pierde mântuirea.

Saul a avut parte de experiențe spirituale frumoase și de la bun început s-a părut că el devenise un om spiritual. După ce Samuel l-a uns ca și împărat, Dumnezeu i-a schimbat inima

(1 Împ. 10:9). Saul chiar a și început să proorocească împreună cu ceata de proroci, atunci când a venit peste el în putere Duhul lui Dumnezeu (1 Sam. 10:10-11). Cu toate acestea, dacă studiem mai departe viața lui Saul, vedem că el pierde această calitate spirituală.

Capitolul 9 din 1 Samuel ni-l prezintă pe Saul. Primul lucru pe care-l aflăm despre el este că Samuel era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți din țara sa și producea impresie asupra celor din jur prin înfățișarea sa (1 Sam. 9:2). Exteriorul nu trebuie să fie acel criteriu după care să-i evaluăm pe oameni sau să le examinăm candidatura lor pentru rolul de lider. Dimpotrivă, Dumnezeu mai târziu i-a spus lui Samuel, când acesta a mers să-l ungă pe David ca împărat: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Sam. 16:7).

Atunci când îl întâlnim pentru prima dată pe Saul, îl vedem împreună cu sluga sa căutând disperati măgărițele tatălui său. Când aceștia erau deja pe punctul să renunțe la căutări, sluga lui Saul și-a amintit că prin apropiere trebuia să fie văzătorul (Samuel). Așadar, ei merg la omul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu îl pregătește, în mod supranatural, de întâlnirea care urma să aibă loc (1 Sam. 9:3-14, 18:20). „Dar, cu o zi mai înainte de venirea lui Saul, Domnul înștiințase pe Samuel și-i zisese: „Măine, la ceasul acesta, îți voi trimite un om din țara lui Beniamin, și să-l ungi drept căpetenie a poporului Meu, Israel...” (1 Sam. 9:15-16). De aceea, Saul a rămas foarte uimit atunci când s-a întâlnit cu Samuel.

Samuel l-a invitat pe Saul să ia masa împreună cu el, spunându-i că măgărițele tatălui său s-au găsit, și i-a comunicat faptul că el este acel împărat pe care îl aștepta tot Israelul (1 Sam. 9:19-20). Uimit peste măsură de această veste, Saul a spus că el face parte din una dintre cele mai mici seminții ale lui Israel și din cea mai mică familie a lui Beniamin (1 Sam. 9:21).

Saul își unește glasul la corul vocilor pe care le-am auzit frecvent în Vechiul Testament, atunci când Dumnezeu îl cheamă

pe cineva anume să fie conducător. Aceleași cuvinte le-a rostit și Ghedeon, și Moise, exprimându-și obiecțiile atunci când Dumnezeu i-a chemat să devină mari eliberatori. În încheierea Cărții Judecătorii, găsim scris că seminția lui Beniamin a fost aproape nimicită, după unul din cele mai groaznice evenimente care-au fost înregistrate pe paginile Scripturii, atunci când locuitorii din Ghibeaua au violat-o mortal pe țiitoarea unui levit (*vezi Jud. 19-20*). Rămăsese doar șase sute de oameni din seminția lui Beniamin, după ce Israelul încheiase războiul civil împotriva acestei seminții și astfel a trebuit să se găsească neveste pentru ei, pentru ca seminția lui Beniamin să nu dispară de pe fața pământului (*Jud. 21*).

Aceasta fusese moștenirea lui Saul. Nu este de mirare faptul că el a mărturisit că provine din cea mai neînsemnată seminție, fiind cel mai mic dintre cei mai mici. Smerenia lui Saul a fost sinceră și potrivită cu adevărul. Cu toate acestea, Samuel a frânt pâinea împreună cu Saul și l-a uns a doua zi ca împărat, după cum îi poruncise Domnul (*1 Sam. 9:22 – 10:1*).

Saul n-a fost un împărat bun. El ar fi putut să fie un mare împărat și un mare om spiritual. Dumnezeu a avut în plan să-l facă pe el și pe urmașii lui împărați ai lui Israel pe vecie. Însă din cauza neascultării sale, împărăția i-a fost luată (*1 Sam. 13:13-14*).

Ce s-a întâmplat cu omul a cărui inimă i-o schimbase Dumnezeu? Până nu demult el se vedea pe sine mic și neînsemnat (*1 Sam. 15:17*), însă acum, se pare, el gândește că propriile sale căi sunt mai importante decât căile poruncite de Dumnezeu. Saul a dat dovadă de neascultare nu doar o singură dată, ci de două ori. În primul rând, în lupta cu filistenii el a intrat în panică atunci când a văzut că Samuel întârzie să vină să aducă jertfe, și din acest motiv și-a asumat responsabilitatea pe care o avea doar preotul și a adus singur jertfa (*1 Sam. 13*).

Atunci când profetul Samuel l-a acuzat pe Saul, el totodată a profețit despre strălucita domnie a lui David, ca a unuia dintre cei mai mari împărați pe care îi va avea vreodată Israel. Samuel a profețit că Dumnezeu va da Împărăția Sa unui om după inima

Lui, care Îi va fi supus întru totul și care va împlini doar voia Lui (1 Sam. 13:14). Aici auzim pentru prima dată despre David.

În al doilea rând, Saul n-a folosit cea de-a doua șansă pe care i-o oferise Domnul și nu i-a nimicit pe amaleciți (1 Sam. 15). Porunca pe care a primit-o Saul a fost să nimicească absolut totul în calea sa – și oameni, și oi, și boi, și cămile, și măgari. Absolut totul! Însă Saul și armata sa au cruțat ceea ce li s-a părut mai bun din pradă și l-au lăsat cu viață chiar și pe împăratul amaleciților. Dumnezeu i-a spus lui Samuel: „*Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele*” (1 Sam. 15:11).

Întristat de cele întâmplate, Samuel a venit în fața lui Saul, care a declarat că s-a supus întru totul Domnului, păzind Cuvântul Lui, deși din curtea din spate se auzea behăitul oilor (1 Sam. 15:13-14). Atunci Saul a inventat o dezvinovățire, spunând că el, împreună cu oamenii săi, a cruțat aceste animale pentru a l le aduce Domnului ca jertfă. Însă Samuel n-a mai crezut nimic din ce spunea Saul. Profetul i-a spus lui Saul că lui Dumnezeu Îi este mai plăcută ascultarea decât jertfele, iar neascultarea sa voită este la fel de condamabilă ca și ghicirea sau idolatria. Atunci când Samuel a vrut să plece, Saul l-a apucat de poala hainei și aceasta s-a rupt. Samuel i-a spus lui Saul că, în același mod, Domnul rupe împărăția de la el (1 Sam. 15:22-29).

Mai târziu vedem că Duhul lui Dumnezeu l-a părăsit pe Saul (1 Sam. 16:14). Cuvântul folosit pentru a desemna acest fapt este „yhavod”, ceea ce înseamnă „slava s-a îndepărtat”, „fără slavă”. Pe timpul Vechiului Testament, Duhul Domnului se cobora asupra oamenilor aleși, însă dacă aceștia nu ascultau de El, Duhul se îndepărta de la ei. Astăzi noi avem parte de făgăduința Domnului Hristos cel înviat că El va rămâne în noi și cu nici un chip nu ne va lăsa și nici nu ne va părăsi (Evr. 13:5). Cu toate acestea, viața lui Saul constituie pentru noi o avertizare sumbră. Deși El nu ne va părăsi niciodată, totuși există posibilitatea ca

noi să-L părăsim pe El, să-L întristăm sau să-L stingem. Viața lui Saul este o avertizare împotriva neascultării și împotriva risipei harului și a binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cele trei concluzii pe care le putem formula, privind la viața lui Samuel?

- ✍* - vedem cât este de importantă educația și instruirea în frică de Domnul;
- vedem cât de multe poate realiza un om care a fost învățat adevărul încă din pruncie;
- vedem că adevărurile care au fost sădite în inima lui Samuel încă din copilărie el le-a interiorizat și le-a trăit pe parcursul întregii sale vieți.

2. Caracterizați-l pe Saul în baza textelor 1 Sam. 9 și 1 Sam. 10:16, 23, 24.

- ✍* Înalt, frumos, un fiu iubitor și ascultător, modest, sfios ș.a.m.d.

3. Cum credeți, care a fost primul moment care a marcat începutul căderii lui Saul (1 Sam. 9-15)?

- ✍* Răspunsuri diferite.

4. Luând în considerare începutul domniei lui Saul și sfârșitul acesteia (1 Sam. 15), ce concluzie ar trebui să-și facă creștinii contemporani?

- ✍* Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 SAMUEL

DAVID – OMUL DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

În timp ce continuăm să examinăm viața lui Saul și a lui David, este important să ținem minte că ungera Duhului Sfânt nu-i transformă pe oameni în roboți. Noi rămânem cu capacitatea libertății de a alege, avem voința liberă. Saul a avut toată libertatea de alegere, însă deciziile luate nu erau după voia lui Dumnezeu. Din acest motiv, Domnul Și-a retras Duhul Său de la el (*1 Sam. 16:14; 18:12*).

Oare ar putea să ni se întâmple și nouă astăzi ceea ce i s-a întâmplat lui Saul? Părerea mea este că Duhul Sfânt se raporta în mod diferit față de oamenii din Vechiul Testament, decât modul în care El se raportează față de noi, din cauza crucii și a Cincizecimii. Din psalmi putem auzi rugăciunea lui David: „*Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt*” (*Ps. 51:11*). Acum însă Isus ne asigură: „...*Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi*” (*Evr. 13:5*). Din momentul experimentării nașterii din nou, Dumnezeu începe să producă în noi lucrarea Sa spirituală pe care o va isprăvi „*până în ziua lui Isus Hristos*” (*Filip. 1:6*).

În zilele noastre lucrarea Duhului Sfânt este desfășurată pe două dimensiuni: **(1)** lucrarea Sa în noi, adică nașterea din nou, iar această lucrare ni se revelează ca și roada Duhului (*Galat. 5:22-23*); **(2)** binecuvântarea Lui, sau ungera Lui asupra noastră. Această lucrare ni se dezvăluie prin darurile Duhului Sfânt, Care ne face capabili să acționăm în diferite domenii de slujire.

E trist, dar neascultarea lui Saul l-a determinat pe Domnul să-l îndeprăteze din prezența Sa și să retragă de la el Duhul Sfânt. Viața lui Saul reprezintă un exemplu elocvent a degradării personalității.

Degradarea lui Saul

Astăzi, probabil, l-am fi etichetat pe Saul în felul următor: „un paranoic cu manifestări ale schizofreniei”. Dicționarul definește acești termeni prin „degradarea personalității”. Bineînțeles, această definiție i se potrivește bine lui Saul. El credea că toți completează împotriva lui, dar mai ales tânărul David. Treptat, Saul a fost măcinat de o invidie profundă față de David, fiind convins că acesta a pus la cale să-i răpească împărăția (1 Sam. 18:8; 20:30-31).

Într-o oarecare măsură, Saul, probabil, era frământat din cauza profeției lui Samuel, când acesta a spus că împărăția va fi ruptă de la el și dată altuia, care va împlini, din toată inima, toată voia lui Dumnezeu (1 Sam. 13:14).

Neascultarea a constituit particularitatea dominantă a vieții lui Saul. Dumnezeu a scris pe viața lui Saul un singur cuvânt „yhavod”, ceea ce înseamnă „slava s-a îndeprătat”.

David – omul după inima lui Dumnezeu

Viața lui David a fost o trăire total opusă în raport cu viața lui Saul. Trăsătura dominantă a vieții lui David a fost ascultarea, el fiind omul după inima lui Dumnezeu, care a împlinit toată voia lui Dumnezeu. Atunci când viața lui Saul ajunsese în declin din cauza că se îndeprătasese de Domnul, tot atunci Dumnezeu a început să consolideze toate aspectele vieții lui David, pentru că David își concentrase toată atenția la ascultare, spre deosebire de Saul.

Dumnezeu l-a trimis pe Samuel în casa lui Isai, betleemitul, pentru a-l unge ca împărat pe succesorul lui Saul. Dar profetul-preot s-a gândit la fiul cel mai mare ca la un potențial candidat pentru tronul lui Israel, de vreme ce acesta era chipeș și frumos, fiind în stare să producă impresie asupra celor din jur. Dar Dumnezeu i-a corectat repede această perspectivă, prin următorul adevăr: *„Nu-l judeca pe om după înfățișare sau după înălțime, fiindcă nu este el acela pe care l-am ales. Eu nu iau o decizie la fel ca și voi, oamenii. Oamenii se uită la înfățișarea care izbește ochii, Eu însă văd gândurile și motivațiile omului”* (vezi 1 Sam. 16:7).

Isai i-a prezentat lui Samuel pe toți cei șapte fii ai săi. Însă Domnul nu l-a ales pe nici unul din ei. Probabil că Samuel, puțin tulburat, l-a întrebat pe Isai dacă aceștia îi sunt toți fiii. Isai i-a răspuns că mai are un fiu – David, mezinul său, care era plecat cu oile (vezi 1 Sam. 16:10-11). Samuel i-a poruncit lui Isai să meargă după el să i-l aducă și bineînțeles că David, cel mai mic și mai neînsemnat dintre frații săi (vă este cunoscută situația, nu-i așa?), a fost acela pe care Dumnezeu l-a ales să fie următorul împărat. Așadar, Samuel l-a uns ca și împărat, iar Duhul Sfânt s-a pogorât asupra lui David chiar din ziua aceea (1 Sam. 16:13).

Cu toate acestea, David a avut nevoie de o perioadă mai îndelungată de timp, până când a devenit împărat. În cea mai mare parte a Cărții 1 Samuel, îl vedem pe David trecând pregătirea în „seminarul teologic” al lui Dumnezeu. În timp ce Saul îl prigonea și căuta să-i ia viața, David a avut de trecut prin diferite încercări, obișnuindu-se să se încreadă în Dumnezeu și să l se supună Lui, orice s-ar întâmpla. Toate circumstanțele prin care a trecut David, au dăltuit în el un caracter capabil să împlinească planul și scopul lui Dumnezeu cu privire la viața lui. Dar știți că același lucru Dumnezeu îl face și în raport cu viața noastră? Fiecare zi pe care o trăim ne pregătește pentru următoarea zi. Dacă noi Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu și suntem chemați după planul Său, atunci toate experiențele prin care trecem acum, contribuie la edificarea a ceea ce Dumnezeu dorește ca noi să facem în viitor (vezi Rom. 8:28).

Haideți să analizăm împreună unele experiențe prin care Dumnezeu l-a trecut pe David și să vedem cum acestea au contribuit la formarea unui astfel de om pe care Dumnezeu ar fi dorit să-l vadă.

David – păstorul

Mai mulți dintre marii conducători biblici, precum au fost Moise și David, au fost păstori. Acest fapt nu a fost întâmplător, ci are o explicație, iar viața lui David ne-o dezvăluie. De câteva ori, în timp ce David păzea turma tatălui său, el a trebuit să se lupte cu urșii sau cu leii care năpădeau asupra oilor (1 Sam. 17:34-36). La fel ca și Mesia Isus Hristos, David a dorit să-și dea viața pentru oi (comp. cu Ioan 10:11-15). Văzând aceasta, Dumnezeu, probabil, s-a gândit: „Dacă acest tânăr astfel se manifestă în raport cu oile tatălui său, el se va comporta la fel și față de oile Mele. Îl voi face împărat!”

David – muzicantul

Atunci când Saul era într-o dispoziție proastă, stare pe care noi astăzi am numi-o depresie, el avea nevoie de ajutor. Slujitorii săi i-au sugerat să asculte muzică, în calitate de remediu, iar cineva a aflat, din întâmplare, despre talentul lui David: „*Unul din slujitori a luat cuvântul și a zis: „Iată, am văzut pe un fiu al lui Isai, betleemitul, care știe să cânte; el este și un om tare și voinic, un războinic, vorbește bine, este frumos la chip, și Domnul este cu el”* (1 Sam. 16:18).

Astfel, David mângâia, sau alina, duhul lui Saul prin muzică (1 Sam. 16:23) și probabil că îi cânta și acei psalmi scriși de el. Vă amintiți că David a scris aproape jumătate din Cartea Psalmilor, care era pentru Israel o carte de cântări. Spre sfârșitul vieții

sale, David de asemenea a organizat conducerea în templu și a stabilit structura închinării, ce cuprindea 4000 de preoți care cântau la instrumentele muzicale meșterite de David însuși, ca să-L „laude pe Domnul” (1 Cron. 23:5). Mai mult ca oricare altcineva din istoria poporului lui Dumnezeu, David a reunit în mod armonios muzica și Cuvântul lui Dumnezeu, îmbinându-le astfel pentru totdeauna.

David – luptătorul

Încă din fragedă tinerețe, David a luptat în războaiele Domnului. Vă mai amintiți de relatarea despre David și Goliat (1 Sam. 17)? Goliat era un uriaș luptător filistinian care avea o înălțime de peste trei metri (1 Sam. 17:4). El arunca ocară asupra oștirii lui Dumnezeu, care era înmărmurită de groază. În acea împrejurare David, care venise pe câmpul de luptă numai pentru a le aduce fraților săi de mâncare, a auzit provocarea lui Goliat. El a declarat că va merge să se lupte cu acel filistinian netăiat împrejur iar atunci când a venit să se confrunte cu Goliat, i-a spus în față: „*Tu vii împotriva mea cu sabia, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărat-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele....Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabia, nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului...*” (1 Sam. 17:45-47).

În esență, David a spus că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, iar lupta este a Domnului.

David – conducător al poporului

David a devenit, de asemenea, și un mare conducător de oști, cu o foarte mare putere de influență. Oamenii lui erau gata

să-și pună viața în joc de dragul lui. Atunci când David fugea de fața lui Saul cel înfuriat și se ascundea în peștera Adulam, filistinienii au pătruns în Israel și au acaparat Betleemul. Când trei dintre căpeteniile sale de elită s-au prezentat în fața sa, David, în auzul tuturor, și-a exprimat dorința de a bea apă din fântâna de la poarta Betleemului. Așadar, acești ostași curajoși au înfruntat cu vitejie oastea dușmană, trecând prin rândurile ei, și i-au adus lui David să bea apă din acea fântână! Însă David n-a băut această apă, ci a vărsat-o înaintea Domnului, spunând că el nu este vrednic să bea din apa pentru care vitejii lui și-au riscat viața pentru a i-o aduce (2 Sam. 23:13-17). David a fost un adevărat lider al poporului.

David și Ionatan

Prietenia dintre David și fiul lui Saul, Ionatan, este unul dintre cele mai minunate exemple de prietenie despre care se povestește în Scriptură. Când lui David i-a fost adusă vestea că Ionatan a fost ucis, el a spus: *„Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască”* (2 Sam. 1:26).

Mulți bărbați nu ar fi în stare să-i spună unui alt bărbat: „Te iubesc”, lucrul acesta ar suna suspect în contextul de astăzi, când au ajuns atât de răspândite practicile homosexuale. Însă prietenia dintre doi bărbați sau dintre două femei este un lucru minunat. Atunci când Dumnezeu intenționează să ne dăruie ceva minunat în viață, diavolul distorsionează în modul cel mai respingător acea binecuvântare spirituală pe care Domnul dorește să ne-o dea. Anume Dumnezeu a fost Acela care a unit inimile lui David și a lui Ionatan.

Totuși, care a fost secretul spiritual din viața lui David? El a fost omul care s-a supus întru totul lui Dumnezeu, dorind să îm-

plinească toată voia lui Dumnezeu. Pe paginile Scripturii David ne este prezentat ca un exemplu extraordinar a ceea ce Dumnezeu este în stare să facă cu un om care s-a dedicat pe deplin în slujba Sa.

Întrebări pentru discuție

- 1. Care esre semnificația cuvintelor: „Domnul Și-a ales un om după inima Lui (1 Sam. 13:14)? Ce aștepta Dumnezeu în primul rând de la David?**

✍ În primul rând, Dumnezeu a așteptat să vadă la el ascultarea, lucru pe care nu l-a văzut la Saul. Anume din acest motiv David era prețios pentru Dumnezeu. Dumnezeu a făcut multe lucruri prin David, fiindcă el l s-a supus pe deplin.

- 2. Care a fost cauza atitudinii negative a lui Saul față de David (1 Sam. 16:14; 1 Sam.18)?**

✍ Motivul principal al acestei atitudini ostile față de David este ascuns în relația lui Saul față de Dumnezeu. De asemenea, din cap. 18 a Cărții 1 Sam. este evident că Saul era condus de invidie și de răutate. Ura lui Saul față de el creștea pe măsură ce David devenea tot mai popular.

- 3. Caracterizați-l pe David în baza capitolului 17 din Cartea 1 Samuel. Care este atitudinea lui față de Dumnezeu și față de poporul Israel?**

✍ Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

➤ Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____
Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 SAMUEL

CONSECINȚELE DEZASTRUOASE ALE PĂCATULUI

Ungerea cu Duhul Sfânt este condiționată, în mod exclusiv, de ascultarea noastră. Isus a spus: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (Duhul Sfânt)...*” (Ioan 14:15-16). Cu alte cuvinte, ascultarea constituie premisa pentru a experimenta puterea Duhului Sfânt (vezi *Fapte 5:32*). O bună parte din viața sa, David a fost un exemplu viu care a confirmat acest adevăr.

Culmea succesului

Exemplul ascultării lui David atinge punctul culminant în capitolul 7 al Cărții 2 Samuel. El și-a pus în gând să zidească o casă pentru Dumnezeu. David locuia într-o casă din cedru și de aceea a dorit să-l zidească Domnului un templu, fiindcă locul care reprezenta locuința lui Dumnezeu în acea vreme era Cortul Întâlnirii. Însă profetul Natan i-a adus la cunoștință lui David că Dumnezeu nu dorea ca David să fie acela care să-l zidească o casă, fiindcă El Însuși avea de gând să-i ridice lui David o dinastie de fii, o împărăție veșnică, care să domnească peste Israel. Mesia urma să vină prin genealogia lui David, iar Împărăția Lui nu va avea sfârșit (*Luca 1:33*).

Răspunsul lui David a fost exprimat printr-o minunată rugăciune: „*Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău și în viitor. Și binevoiești să înveți pe un om cu privire la aceste lucruri, Doamne Dumnezeule! Ce Ți-ar putea spune David mai mult? Tu cunoști pe robul Tău, Doamne Dumnezeule! După cuvântul Tău și după inima Ta, Tu ai făcut toate aceste lucruri mari, ca să le descoperi robului Tău!*” (2 Sam. 7:18-21).

Dumnezeu ne binecuvântează nu pentru succesele sau performanțele de care am dat dovadă. Esența a ceea ce a vrut să exprime David, în rugăciunea sa, este că Dumnezeu ne binecuvântează doar datorită harului Său.

Norii negri ai păcatului

Începând cu capitolul 11 din Cartea 2 Samuel, luăm cunoștință de o altă etapă din viața lui David, una dintre cele mai lungi și mai întunecate perioade din viața sa. În acest context, David încetează să mai fie pentru noi un exemplu demn de urmat, iar viața lui devine una dintre cele mai mari avertizări din Biblie. David a comis două păcate îngrozitoare –adulterul și uciderea, iar apoi, un an întreg a căutat să-și acopere aceste păcate.

Oare cum a fost posibil ca un om după inima lui Dumnezeu, care împlinea în toate voia lui Dumnezeu, să alunece într-un mod atât de tragic? Eu văd câteva explicații pentru păcatele lui David. În primul rând, David a păcătuit fiindcă și el era om: deși era un om cu frică de Domnul, totuși, nici el nu a fost scutit de păcat sau de cădere spirituală (vezi 1 Cor. 10:12-13).

Într-al doilea rând, cred că succesul lui David l-a făcut să fie vulnerabil. În 2 Sam. 11:1 citim: „*În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui și tot Israelul, să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim*”.

Atunci când el ar fi trebuit să-și conducă armata în luptă, David a rămas în Ierusalim și l-a trimis în locul său pe Ioab. David a păcătuit fiindcă la acel moment el nu era în perimetrul voii lui Dumnezeu cu privire la viața sa. Eu consider că David a greșit și din cauza faptului că el a ajuns la culmea succesului. Odată, apostolul Pavel a spus: „*Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug...*” (Filip. 4:12). Este necesar să dăm dovadă de suficientă maturitate spirituală atunci când ne confruntăm cu lipsuri și nevoi. Însă este necesar să dăm dovadă de și mai multă maturitate spirituală atunci când avem de toate din belșug. În timp ce avem totul din belșug, există tendința să nu ne mai încredem în Domnul din toată inima, iar aceasta ne face să fim la fel de vulnerabili precum a fost și David.

În timpul asediului cetății Raba, într-o după-amiază spre seară, David, plimbându-se pe acoperișul casei împărătești din Ierusalim, a văzut o femeie frumoasă care se scălda și el a poftit-o în inima lui. Întrucât David era împărat, el își putea permite să ia în posesia sa tot ce-și dorea și astfel David a luat-o la el. Relația amoroasă dintre David și Bat-Șeba n-a fost reciprocă. Bat-Șeba nu și-a dorit acest lucru. Soțul ei, Urie, era unul dintre vitejii luptători ai lui David, iar ea își iubea foarte mult soțul. Atunci însă soțul ei se afla departe, luptând în războaiele lui David.

Când David a aflat despre faptul că Bat-Șeba a rămas însărcinată, el l-a chemat pe soțul acesteia de pe câmpul de luptă. David a căutat să-l determine pe Urie să meargă acasă și să se culce cu nevastă-sa Bat-Șeba, însă Urie era un luptător într-atât de fidel încât nici n-a dorit să audă despre o asemenea propunere. David i-a dat atunci lui Urie să bea vin până când acesta s-a îmbătat, dar nici chiar atunci Urie n-a dorit să meargă acasă la nevastă-sa, în timp ce tovarășii săi de luptă treceau prin lipsuri pe câmpul de bătălie. Pentru că nu și-a putut aduce la îndeplinire planul său inițial, David a trimis conducătorului său de oști, lui Ioab, o scrisoare, tot prin Urie. Scrisoarea avea următorul conținut: „*Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară*” (2 Sam. 11:15).

Ioab, conducătorul armatei, i-a expediat curând lui David un mesaj, prezentându-i un raport deplin despre mersul luptei, la care a adăugat: „...A murit și robul tău Urie, Hetitul” (2 Sam. 11:21). Urie a fost omorât pe câmpul de luptă, și din acest motiv David s-a făcut vinovat nu numai de păcatul preacurviei, ci și de omor premeditat. Acest păcat, uciderea lui Urie, este examinat mai târziu, în cărțile Cronici, ca fiind esența păcatului lui David. El a căutat să-și ascundă păcatul timp de un an de zile, gândind că nimeni nu va afla, ci numai el și, probabil, conducătorul său de oști, Ioab, în care David avea toată încrederea. (Citiți psalmii 32 și 51 — psalmi de mărturisire sinceră a păcatului).

David simțea adânci remușcări de conștiință și din această cauză el literalmente s-a îmbolnăvit fizic. În cele din urmă, David s-a adresat Domnului: „*Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu*” (Ps. 32:5). David afirmă că oamenii evlavioși trebuie să se roage la vremea potrivită pentru a primi iertarea de păcate, care aduce cu sine starea de fericire. Oare prin aceasta se subînțelege faptul că oamenii evlavioși pot greși și ei? Da, bineînțeles, anume aceasta se are în vedere aici. În cazul acesta, exemplul lui David constă în modul în care el a reacționat la păcatul său și la consecințele acestui păcat.

Raze de lumină pe cerul întunecos

Atunci când suferim un eșec, este foarte important ceea ce decidem să facem și cum alegem să reacționăm. Deși David a păcătuit, el totuși rămâne a fi un mare exemplu biblic pentru noi, întrucât el a reacționat în mod adecvat vizavi de păcatul comis.

Mustrarea

În capitolul 12 din Cartea 2 Samuel vedem cum Natan, profetul curajos, vine la David. El îi povestește lui David despre un bogat, care avea foarte multe oi și foarte mulți boi, și despre un sărac, care locuia în aceeași cetate și care avea doar o singură mielușă. Săracul își iubea mult de tot mielușica, aceasta fiind iubită și de copiii lui. Ea mânca din aceeași bucată de pâine și bea din același vas cu săracul. Atunci când bogatul a avut de primit oaspeți, acesta nu s-a încumetat să taie, pentru prânz, din oile sau din boii lui, ci a luat mielușica săracului – tot ce avea mai scump acel om.

Auzind această întâmplare, David a exclamat: „...*Viu este Domnul, că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte*” (2 Sam. 12:5). Atunci Natan a arătat spre David spunând: „...*Tu ești omul acesta! Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul; te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat. Pentru ce, dar, ai disprețuit tu cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, hetitul; ai luat de nevastă pe nevasta sa, și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon*” (2 Sam. 12:7-9).

Natan l-a mustrat pe David de păcatul său față de toată casa împărătească. Aveți în vedere faptul că David era împărat și avea toată autoritatea de a spune: „Luați-l și tăiați-i capul!” Însă David n-a procedat așa. În loc de aceasta, el și-a mărturisit supus păcatul său, și Dumnezeu l-a iertat (2 Sam. 12:13), însă cu toate acestea David a trebuit să culeagă consecințele groaznice ale păcatului său.

Consecințele

Natan i-a trimis lui David cuvântul din partea lui Dumnezeu. *„Acum, niciodată nu se va depărta sabia din casa ta....Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta...”* (2 Sam. 12:10-11). Întrucât David a păcătuit în cadrul relațiilor conjugale, anume în acest domeniu Dumnezeu îi și aplică pedeapsa. Capitol după capitol, până la încheierea Cărții 2 Samuel, suntem martori ai împlinirii profeției lui Natan.

În primul rând, profetul i-a spus lui David că acel copil, pe care i l-a născut Bat-Șeba, va muri. David a postit și s-a rugat șase zile și șase nopți, stând culcat la pământ în fața Domnului, iar în cea de-a șaptea zi, copilul a murit. Atunci când David a aflat despre lucrul acesta, s-a sculat, s-a spălat, s-a uns, și-a schimbat hainele, s-a închinat în Casa Domnului și apoi a mâncat. Comportamentul său neobișnuit i-a pus în încurcătură pe slujitorii săi, însă David le-a explicat că atâta timp cât copilul mai era în viață, exista o speranță că, poate, Dumnezeu se va îndura de el și-l va cruța. Însă, de vreme ce copilul deja a murit, David a spus că el nu mai este în stare să facă nimic pentru a-l întoarce, adăugând următoarele: *„...Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine”* (2 Sam. 12:23).

Eu cred că atunci când Dumnezeu ia viața unui copil, n-ar trebui să avem nici un fel de dubii referitor la locul unde acesta își va petrece veșnicia. David și-a exprimat această speranță atunci când a spus: „Eu mă voi duce la el”. Comparați acest comportament neobișnuit al lui David cu vestea nespuse de dureroasă a morții fiului său Absalom.

Citind capitolul 13 și în continuare, vedem cum continuă consecințele păcatului lui David. Amon, fiul lui David, o violează pe soră-sa, Tamar. Atunci Absalom, fratele drept al lui Tamar, pe care David îl iubea ca pe lumina ochiului, se răzbuună pe Amon ucigându-l, iar apoi scapă cu fuga. Absalom reușește să se întorcă cu greu la Ierusalim, prin mijlocirea și totodată prin intrigile

din partea lui Ioaab. Dar cu toate că David i-a permis lui Absalom să revină în Ierusalim, el totuși a refuzat să-l vadă.

David îl iubea pe Absalom și-ar fi dorit să se împacă cu el, însă împăratul n-a fost în stare să-l ierte pe fiul său și să restabilească relația cu el (2 Sam. 14:24). Înstrăinat și plin de mânie, Absalom pune la cale o răscoală împotriva tatălui său, treptat izgonindu-l pe David din Ierusalim. Mai mult ca atât, Absalom era ajutat de consilierul personal al lui David, Ahitofel, în care tânărul Absalom avea toată încrederea. Acesta l-a îndemnat pe Absalom să-l provoace pe David la luptă, înainte ca acesta să fie pregătit de luptă. Sfatul lui Ahitofel a constat în aceea că Absalom trebuia să ia zece dintre țiitoarele tatălui său, care au rămas la Ierusalim și să intre la ele pe acoperișul casei împărătești, în văzul întregului popor, și să se culce cu ele. Absalom a urmat acest sfat al trădătorului, lucru care a atras după sine urmări tragice.

Atunci când David a primit vestea despre această bestialitate și a aflat că tocmai prietenul său cel mai apropiat, care i-a fost ca un părinte, anume el l-a îndemnat pe fiul său să le atace pe aceste femei neajutorate de nimeni – David a scris atunci Psalmul 55. Citiți acest psalm și veți vedea că inima lui David a fost plină de groază. Toate detaliile tragice din această perioadă groznică din viața lui David le puteți citi în capitolele 11-18 din Cartea 2 Samuel.

În pofida tuturor relelor săvârșite de către Absalom, înainte de marea confruntare armată care urma să aibă loc între oamenii lui David și între armata lui Israel, condusă de către Absalom, David i-a prevenit pe toți oamenii săi ca aceștia să nu-i producă nici un rău fiului său Absalom. Ultima lovitură pe care Dumnezeu a îngăduit s-o primească David, a fost vestea despre moartea lui Absalom. Observați ce mare diferență a fost între reacția lui David la vestea morții pruncului său și reacția lui la moartea lui Absalom. El continua să repete disperat iar și iar: „*Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!*” (2 Sam. 18:33).

Absalom a ridicat o răscoală împotriva propriului său tată care i-a dat viață, de ce dar atunci David reacționează astfel? David n-a putut spune despre Absalom aceleași cuvinte pe care le-a spus la moartea copilului său: „...Eu mă voi duce la el”. Consider că anume din acest motiv durerea lui David pentru pierderea lui Absalom a fost atât de profundă.

Probabil că împăratul, de asemenea, se gândea că Absalom a murit din cauza păcatelor pe care el, David, le-a comis, de aceea și-ar fi dorit să fi murit el în locul lui Absalom.

În timp ce citim istoria păcatului lui David, dar mai ales istoria consecințelor acestui păcat, ajungem să conștientizăm mai profund faptul că nici unul dintre noi nu este scutit de asemenea căderi (1 Cor. 10:12-13). De asemenea, trebuie să recunoaștem și faptul că David ne-a arătat, prin exemplul său personal, cum să facem față căderilor de ordin spiritual și moral. În cele din urmă, să luăm aminte la cuvintele Domnului Isus, când a spus: „...*Du-te și să nu mai păcătuiești*” (Ioan 8:11).

Întrebări pentru discuție

1. Care a fost cauza căderii lui David? Ce relație putem găsi între istoria căderii lui David și adevărul din 1 Ioan 2:16-17?

 David s-a lăsat călăuzit anume de aceste valori ale lumii. El a pus pe primul loc în viață poftele sale firești și mândria sa.

2. Indicați etapele principale care l-au adus pe David la cădere (2 Sam. 11). La care dintre aceste etape el ar fi trebuit să se oprească și să realizeze tot ce se întâmplă?

 A rămas la Ierusalim; ducând un mod de viață trândav, vede o femeie; o cheamă; se culcă cu ea; decide să-și ascundă păcatul ș.a.m.d. David trebuia să-și dea seama de la bun început și să se oprească. Cu cât David înainta mai mult înspre păcat, cu atât mai dificil era să renunțe la el (Evr. 12:15).

3. Cum apreciați comportamentul lui Urie, Hetitul? Ce lecție importantă pentru viața noastră spirituală putem extrage de aici?

✍ În primul rând, fermitatea și principialitatea. El nu a recurs la compromis în raport cu firea sa. Urie a știut să țină situația sub control și nu s-a grăbit să-și satisfacă poftele carnale. Suntem încântați de virtutea și noblețea caracterului său.

4. Cum a reacționat David la mustrarea profetului Natan? Ce ar trebui să facă un creștin atunci când în viața lui are loc o cădere spirituală?

✍ Atunci când Natan în mod direct l-a mustrat pe David, acesta s-a smerit și s-a pocăit. Este foarte important să ne cerem iertare de la Domnul la timp, fără să căutăm ca să ascundem ceva de El (1 Ioan 1:9).

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 SAMUEL

BUCURIA IERTĂRII

Scopul meu principal în cercetarea Bibliei este să demonstrez strânsa legătură dintre toate cărțile Scripturii sau, mai bine-zis, să demonstrez unitatea Bibliei. Studiind deja cărțile istorice și apropiindu-ne de studierea cărților profetice, înțelegem mai bine contextul istoric în care au trăit, au predicat, au suferit și au murit acești mari profeți. Studiarea literaturii istorice contribuie de asemenea la înțelegerea profundă a uneia dintre cele mai extraordinare cărți din Biblie – Cartea Psalmilor, dar mai cu seamă, a psalmilor lui David.

Inima lui David reflectată în psalmi

Psalmii lui David și capitolele 11-18 din Cartea 2 Samuel se aseamănă foarte mult. Când citim psalmii scriși de David în decursul acestei perioade dificile din viața sa, noi înțelegem măreția lui, deși el a avut de suferit enorm, pe plan moral și spiritual, în această perioadă dificilă din viața sa.

Psalmul 3

Atunci când David fugea în pustiu pentru a scăpa de Absalom, un om pe nume Șimei s-a încumetat să-l blesteme (2 Sam.

16:5-8). Atunci Ahișai, căpetenia lui David, a spus: „*Pentru ce blestemă acest câine mort pe domnul meu, împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul*” (2 Sam. 16:9). Însă David i-a răspuns: „...*Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis (să mă blesteme)*” (2 Sam. 16:11).

Părăsind Ierusalimul, David scrie Psalmul 3, care se începe astfel: „*Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre mine: „Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!”*” (vers. 1-2). Acestea sunt cuvintele pe care i le spunea Șimei, în timp ce-l blestema pe David, aruncând în el cu pietre. Însă David scrie următoarele (arătând, anume în acest context, că era un om evlavios): „*Dar, Tu, Doamne, Tu ești scutul meu, Tu ești slava mea și Tu îmi înalți capul! Eu strig cu glasul meu către Domnul, și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt*” (vers. 3-4).

Privind în urmă la trecutul său, David vede culmile minunilor dumnezeiești – răspunsurile la rugăciunile sale. Și acest fapt i-a inspirat credința de a se încrede și mai mult în Dumnezeu atât pentru prezent, cât și pentru viitor.

Psalmul 4

Psalmul 4 ne spune că dacă ne aflăm în suferință, suntem frământați din cauza stresului și nu putem adormi, este necesar să luăm importanta decizie de a proceda într-un mod corect. În toiu noapții, atunci când David nu putea adormi, el a luat în inima sa decizia „*să aducă jertfe neprihănite și să se încreadă în Domnul*” (vers. 5). Motivele de a lua decizii corecte erau determinate de faptul că David era înconjurat de oameni care se întrebau: „*Cine ne va arăta fericirea?...*” (vers. 6). Noi cu toții suntem înconjurați de oameni care doresc să-i vadă pe cei care procedea-ză într-un mod evlavios. Atunci când oamenii văd un exemplu pozitiv, demn de urmat, ei primesc o mare binecuvântare și se întorc la Dumnezeu.

Psalmul 23

În versetul 3 David afirmă: „...îmi înviorează sufletul”. Când Domnul ne determină să ne aplecăm cu fața la pământ și să recunoaștem faptul că noi nu suntem altceva decât oile Sale, iar El este Păstorul nostru, abia atunci putem din nou să ne ridicăm. Însă atunci când noi căutăm să luăm controlul asupra situației în mâinile noastre, încercând să ne asumăm rolul de păstor, atunci pășunile verzi devin uscate, apele de odihnă se transformă în ape tulburi, iar paharul care altădată era plin se golește. În momentul în care avem tendința să uităm cine este Păstorul și cine sunt oile, atunci este nevoie să fim întăriți.

Dar în ce mod Dumnezeu ne înviorează, sau ne întărește? David a spus despre aceasta astfel: „...mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său” (vers. 3). Trezirea implică ceva mai mult decât doar simplul fapt de a ieși în fața bisericii după ce a fost lansată chemarea de a te împăca cu Dumnezeu. Aceasta înseamnă mult mai mult decât o rugăciune săvârșită în fața altarului. Dumnezeu ne spune: „Iată cum aș dori să te susțin și să te înviorez. Vino și urmează calea neprihănirii în decurs de câțiva ani. Iar în timp ce tu vei umbla pe căile neprihănirii, aceste căi îți vor înviora sufletul”.

Citind capitolele 11-18 din Cartea 2 Samuel, ne dăm seama de faptul cum acest lucru s-a produs și în viața lui David. David s-a încrezut pe deplin în mâna Domnului și a spus: „Eu voi umbla pe cărarea neprihănirii; din pricina numelui Tău”. Atunci când David a răspuns adecvat la pedeapsa Domnului și la toate celelalte consecințe ale păcatului său, umblând pe cărări drepte, atunci Dumnezeu i-a înviorat sufletul.

David a fost împărat peste Israel timp de patruzeci de ani. Dintre aceștia, șaisprezece ani a domnit până la căderea sa în păcat, iar douăzeci și patru de ani a stăpânit pe tron după ce Dumnezeu i-a restabilit sufletul și împărăția. Însă această restabilire a urmat numai după ce David a început să umble pe cărări

drepte, mărturisindu-și păcatul, pocăindu-se de el și urmându-L pe Domnul pe calea Sa.

Dar dvs. personal, simțiți oare necesitatea de a vă mărturisi păcatul și de a veni într-o pocăință sinceră și adevărată înaintea lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, cunoașteți cum să depășiți cu succes un eșec? Vă spun cu toată dragostea și cu toată sinceritatea că nu veți avea ocazia să cunoașteți niciodată bucuria iertării, dacă nu veți urma exemplul lui David, mărturisindu-vă păcatul în fața lui Dumnezeu. Rețineți că mărturisirea presupune să spui despre păcatul tău același lucru pe care-l spune și Dumnezeu. Recitiți *psalmii 32, 51, 55, 23*, și fie ca cuvintele lui David să vă direcționeze mărturisirea dvs. personală. Abia atunci, la fel ca și David, veți cunoaște din experiența personală fericirea iertării pline de îndurare a lui Dumnezeu.

Cântând o cântare a iertării

V-ați întrebat oare vreodată: de unde pot ști că păcatele îmi sunt iertate? Unii susțin că noi cunoaștem acest lucru fiindcă așa ne vorbește Biblia. Însă mai există și un alt mijloc de a cunoaște că păcatele vă sunt iertate: atunci când Dumnezeu vă îndepărtează sentimentul de vinovăție.

Psihoterapeuții din ziua de astăzi abordează într-un mod total diferit problema vinovăției. Aceștia spun: „Noțiunea de vinovăție nu există, pentru că nu există noțiunile de bine și rău. Nu există nimic din ce n-ar trebui să faceți. Nu există nici un fel de absoluturi morale. Vinovăția este doar pentru copii, fiindcă numai ei își permit să spună ce este bine și ce este rău. Nu permiteți nimănui să vă spună că ceea ce faceți dvs. este un lucru rău”. Sunt de-a dreptul uluit de numărul mare de oameni care încearcă disperat să-și rezolve problema vinovăției lor într-un asemenea mod.

În pofida acestor afirmații pseudoștiințifice, David, în fond, a spus: „Mă frământă sentimentul de vinovăție, fiindcă sunt cu adevărat vinovat. Am acest sentiment de vinovăție, pentru că

am păcătuit”. Soluția lui Dumnezeu în rezolvarea problemei vinovăției noastre o constituie recunoașterea faptului că suntem vinovați și că am păcătuit. Atunci când aducem jertfe neprihănite, care exprimă pocăința și mărturisirea noastră sinceră în fața Domnului, și când ne punem toată încrederea noastră doar în El, demonstrăm prin aceasta că am ajuns să înțelegem care este soluția lui Dumnezeu pentru vinovăția noastră și am ajuns cu adevărat să credem în El. Atunci și numai atunci vom simți fericirea iertării, fiindcă doar atunci vinovăția noastră va fi îndepărtată.

Psalmul 51 nu exprimă doar mărturisirea păcatului lui David. Acest psalm ne arată de asemenea măreția și noblețea caracterului lui David. Remarcați lucrul cel mai important din Psalmul 51. În primul rând, David se roagă Domnului să-i descopere sursa păcatului său: „*Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, dar, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!*” (vers. 6). Ca și răspuns la această rugăciune, Dumnezeu îi oferă lui David o nouă revelație și el scrie: „*...păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea*” (vers. 3, 5).

Remarcați, în cele ce urmează, marea rugămintă a lui David: „*Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!*” (vers. 10). Cuvântul „zidește” din acest verset corespunde cuvântului ebraic „bara”, ceea ce înseamnă „a face ceva din nimic”. Acest cuvânt este folosit doar de trei ori în capitolul 1 din Cartea Genesa și încă o dată în *Psalmul 51:10*, unde David, în esență, vrea să spună: „Tu nu ai cu ce lucra. Te rog să faci ceva din nimic. Pune ceva în interiorul ființei mele, ceva din ce n-a fost acolo atunci când m-am născut. Tu trebuie să săvârșești minunea creației în omul meu lăuntric. Numai așa voi putea avea măcar o oarecare speranță să trăiesc o viață care să Te proslăvească pe Tine”.

Răspunsul la această rugăciune a lui David îl găsim în Noul Testament prin ceea ce numim „naștere din nou”. Isus spune: „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”, – sau,

mai exact, în inima voastră trebuie să se mai producă încă o acțiune a credinței (vezi Ioan 3:6, 7).

Apostolii numesc nașterea din nou și „făptură nouă”: „...dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă...” (2 Cor. 5:17). Dumnezeu a zidit ceva în lăuntru bărbaiților și a femeilor care au experimentat nașterea din nou. David a primit această revelație profetică atunci când s-a rugat cu această rugăciune cu o mie de ani înainte ca Domnul Isus să spună: „Trebuie să vă nașteți din nou”.

Observați, de asemenea, și motivele lui David atunci când și-a dorit această restaurare: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța că-ile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine” (Ps. 51:12-13). David iubea Cuvântul lui Dumnezeu, îi plăcea să-l predice, să-i învețe pe alții din Cuvânt, și să-l cânte. Și bine-înțeles că David a dorit să-i conducă și pe alți păcătoși la Autorul acestui Cuvânt, după cum făcuse lucrul acesta de mai multe ori în trecut.

Observați, în concluzie, ideea neobișnuită pe care David ne-o dezvăluie la sfârșitul Psalmului 51: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot” (vers. 16). Vă mai amintiți cum poporul aducea, în pustie, un animal la Cortul Întâlnirii și-l oferea în schimbul păcatelor sale? Felul animalului sau numărul acestor animale depindea de mulțimea sau de gravitatea păcatelor și de starea materială a persoanei care aducea jertfa.

David și-ar fi putut permite să aducă la Cortul Întâlnirii o turmă întreagă de animale, însă el era conștient de faptul că Dumnezeu nu-Și dorea aceasta. David a spus: „Doamne, Tu nu dorești jertfe. Tu dorești să vezi o schimbare în omul meu dinlăuntru. Tu dorești să vezi o inimă zdrobită și un duh care își recunoaște păcatul și se pocăiește”. Cuvântul „zdrobit” presupune „un regret profund pentru păcatul săvârșit”. David a afirmat: „Anume aceasta Ți dorești Tu, Doamne”. Așadar, el se ruga: „Zdrobește-mă înlăuntru ființei mele, vindecă-mi interiorul ființei mele. Zidește ceva nou în interio-

rul meu, ceva ce n-a fost în mine atunci când am apărut pe lume, și atunci eu voi fi în stare să am o viață care să te onoreze pe Tine”.

Permiteți-mi să mai menționez o dată: dacă știți că ați greșit și nu știți cum să vă mărturisiți păcatul, dacă aveți nevoie să vă restaurați sufletul, iar dvs. nu știți cum să aduceți la împlinire această restaurare, apelați la Psalmul 51. Fie ca acest psalm să constituie rugăciunea dvs. de mărturisire și de pocăință.

Întrebări pentru discuție

- 1. Citiți Psalmul 32. În ce constă secretul adevăratei fericiri? În ce mod, în acest psalm, este descrisă starea păcătosului și a celui neprihănit?**

✍ Numai acel om care este cu adevărat liber, care este eliberat de povara vinovăției de păcat. Eliberarea de povara vinei aduce cu sine adevărata fericire.

- 2. De ce unii oameni credincioși nu au pace în suflet și nu simt că păcatele le sunt iertate? Ce i-ați sfătui pe astfel de oameni?**

✍ Poate că cineva s-a pocăit de păcatele sale în mod formal. De asemenea, adesea oamenii nu-L cred pe Dumnezeu până la urmă. Foarte mulți oameni se bazează pe propriile puteri și caută prin diferite moduri să câștige mântuirea. Însă iertarea de păcate se oferă numai în dar și numai prin credință. Credința are putere în noi atunci când noi pătrundem în Cuvântul Domnului și Duhul Sfânt Își face lucrarea în noi.

- 3. Ce relație există între Ps. 51:10 și Gen. 1:1, 21, 27? Ce legătură au aceste referințe cu tema nașterii din nou?**

✍ În Biblie (anume în aceste texte) este folosit de câteva ori cuvântul ebraic „bara”, care semnifică a crea ceva „din nimic”. Inima noastră este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Dumnezeu, venind să locuiască în inima noastră prin Duhul Sfânt, zidește în

noi o viață nouă. Dumnezeu nu corectează ceea ce este stricat și păcătos în noi. El zidește ceva nou, pentru Slava Sa (Apoc. 21:5, 2 Cor. 5:17, Gal. 6:15).

- 4. Care dintre psalmi vă este mai aproape de suflet și mai pe înțeles? De care psalm vă amintiți cel mai des? De ce?**

 Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

ASPECTE IMPORTANTE CU PRIVIRE LA PĂCAT ȘI LA MÂNTUIRE

Doresc să dedic și această lecție temei păcatului lui David. S-ar putea să vă întrebați de ce acord atât de multă atenție acestui fapt – și motivul este că Scriptura însăși acordă o atenție deosebită păcatului lui David. Este necesar să înțelegem de ce în Cartea 2 Samuel Dumnezeu vorbește atât de mult despre păcatul lui David. Dumnezeu dorește ca noi să preluăm de aici câteva lecții spirituale cu privire la păcat, lecții pe care să fim în stare să le aplicăm și în viața noastră, atunci când se întâmplă să greșim.

Lecții suplimentare cu privire la păcat

Una dintre cele mai importante lecții care pot fi preluate din relatarea despre păcatul lui David, este faptul cum el a precedat cu problema vinovăției. Să încercăm să ilustrăm această situație.

Rațiunea omenească are două dimensiuni: conștientul și subconștientul. Cu toții ne luptăm mereu cu gândurile noastre conflictuale. În conștiința noastră există gânduri bune, pozitive, precum ar fi: „Domnul este Păstorul meu, nu mă voi îngrijora cu privire la nimic; am toată încrederea în Păstorul meu”. Însă, adesea noi imediat începem să ne facem griji. Și drept urmare, ne alegem cu diferite boli. N-ar trebui să ne îngrijorăm și să ne neliniștim, fiindcă Domnul cu adevărat este Păstorul nostru. Dar

noi, totuși, ne îngrijorăm. Cum ar trebui să procedăm în cazul unor asemenea gânduri conflictuale?

În mintea noastră zidim un perete care să separe aceste gânduri conflictuale în două „secții” diferite. Într-una din aceste „secții” avem credința și putem afirma: „Domnul este Păstorul meu”. Spunând aceasta, noi nu ne permitem să ne amintim de faptul că avem ulcer, din cauza îngrijorărilor. În altă „secție” a rațiunii noastre noi ne îngrijorăm și nu ne permitem să ne amintim de faptul că mai avem și credință! Această situație conduce la apariția așa-numitei „schizofrenii spirituale”- pentru că aceasta este singura legătură care ar putea exista între cele două „secții”.

La nivelul conștiinței, „schizofrenia spirituală” nu constituie o problemă serioasă. Însă ea devine destul de serioasă la nivel de subconștient, fiindcă fiecare gând conștient este depozitat în subconștientul nostru, rămânând acolo pentru totdeauna. Așadar, conflictele noastre sunt transferate în subconștient, de unde se clădește un rezervor ce se află sub conflictul superficial. Lucrul acesta poate constitui o problemă foarte serioasă, fiindcă subconștientul nostru se aseamănă cu o cupă. Atunci când această cupă se umple cu stări conflictuale, ea transmite corpului nostru anumite semnale, iar noi începem să suferim de diferite simptome la nivel fizic.

Scriptura ne îndeamnă să nu păstrăm conflictele, ci să le soluționăm. Și psihiatrii sunt de acord cu acest îndemn, însă adesea ei recurg la alte metode de soluționare a conflictului. Ei doresc să-i ducă pe oameni departe de valorile absolute și de moralitate, care se află în conflict cu modul lor de comportament. Însă Scriptura ne învață clar că există asemenea noțiuni precum „binele” și „răul”. Dacă noi avem un standard absolut al sincerității și al fidelității, fiindcă credem cu adevărat în absoluturile morale, iar stilul nostru de viață contravine acestor absoluturi, fiind în conflict cu ele, atunci noi singuri ne transformăm pe noi înșine în oameni bolnavi.

Scriptura ne îndeamnă să ne rezolvăm conflictele în următorul mod: întrucât ochiul este lumina trupului și dacă percepțiile

și faptele noastre îi sunt plăcute lui Dumnezeu, iar noi trăim în conformitate cu această lumină, atunci tot trupul nostru va fi plin de lumină (*vezi Mat. 6:22*). Cu alte cuvinte, atunci când procedăm așa după cum și credem, ne soluționăm singuri conflictele.

David ne spune că noi ne soluționăm problema vinovăției noastre atunci când recunoaștem standardele lui Dumnezeu cu referință la bine și la rău, chiar dacă aceste standarde ne conving de faptul că am păcătuit. Atunci când noi ne mărturisim păcatul, Dumnezeu ne restaurează sufletul. Aceasta constituie una dintre cele mai importante lecții pe care o putem prelua din relatarea despre păcatul lui David.

Trei realități cu referință la păcat

O altă lecție pe care ne-o putem însuși din această perioadă dificilă a vieții lui David este că păcatul întotdeauna are consecințe groaznice. David a trebuit să suporte niște urmări foarte dureroase (*vezi 2 Sam. 11-18*). Istoria lui David ne ilustrează trei realități cu privire la păcat și alte trei realități cu privire la mântuire. Să analizăm, mai întâi, latura ce ține de problema păcatului.

Păcatul se pedepsește

În primul rând, păcatul întotdeauna conduce la o pedeapsă prezentă și una viitoare. Anume din acest motiv Dumnezeu a trebuit să-L trimită pe Isus Hristos în această lume. Unicul mijloc prin care putem evita eminenta pedeapsă viitoare pentru păcatul nostru (iadul) este credința în moartea lui Isus Hristos pe cruce (*vezi Ioan 3:16*).

Cu toate acestea, atunci când Scriptura folosește cuvântul „mântuire”, în trei situații din cele cinci, cuvântul se referă nu la pedeapsa viitoare pentru păcat, ci la îndepărtarea pedepsei în prezent. De exemplu, noi suntem salvați de pedeapsa unei vieți

ratate. Atunci când Isus S-a referit la iad, El a folosit cuvântul grecesc „gheenă”. Gheena reprezintă o gunoiște enormă în afara Ierusalimului, unde „...viermele (lor) nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:44). Atunci când oamenii se gândeau la o pierdere, Isus îi învăța despre faptul că pierderea (sufletului) este una dintre cele mai îngrozitoare realități ale iadului.

O altă pedeapsă pentru păcat este dependența. Oamenii nu fac ceea ce-și doresc să facă; ei fac ceea ce trebuie să facă, ceea ce sunt impuși să facă. Păcatul îi face pe oameni dependenți. Mântuirea îi eliberează pe oameni de această dependență (vezi Ioan 8:30-35; Mat. 1:21).

Puterea păcatului

Într-al doilea rând, păcatul are o mare putere. Întreaga istorie a lui David ne demonstrează aceea ce Pavel a scris în 1 Corinteni: „Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (10:12). În versetul următor Pavel scrie că ispita este potrivită cu puterea omenească. Dacă un astfel de om, precum a fost David, a fost afectat de puterea păcatului, cine suntem noi, ca să credem că am putea să rezistăm acestei ispite? Niciodată să nu subapreciați puterea păcatului.

Prețul păcatului

În al treilea rând, prețul afișat pe eticheta păcatului este foarte înalt. Pavel ne spune că „...plata păcatului este moartea...” (Rom. 6:23). Pavel avea în vedere nu numai moartea propriu-zisă, ci și acele consecințe pe care le are de suportat păcătosul odată cu trecerea anilor. Păcatul își are petele și cicatricile sale, iar unele dintre aceste pete și cicatrice sunt ireparabile și irecuperabile.

Trei realități cu referință la mântuire

Asemenea unui fundal negru din pluș, pe care giuvaierul își expune mărgăritarele, la fel și pedeapsa pentru păcat, puterea păcatului și prețul lui pun în evidență cele trei realități cu privire la mântuire, făcându-le să strălucească și mai puternic.

Isus a îndepărtat pedeapsa pentru păcat

În primul rând, Isus a îndepărtat pedeapsa pentru păcat. În Scriptură aceasta se numește Evanghelie sau Vestea Bună. Isus i-a spus lui Nicodim: *„Eu sunt unicul Fiu al lui Dumnezeu, Eu sunt unica soluție din partea lui Dumnezeu, Eu sunt unicul Mântuitor, trimis de Dumnezeu. Tatăl nu are altă soluție pentru păcat, și nici un alt mântuitor în afară de Mine”* (vezi Ioan 3:14-18). Atunci când veți auzi cu adevărat ceea ce a vrut să spună Domnul Isus, veți înțelege că El arată clar nonsensul tuturor celorlalte religii. Dvs. fie credeți în Isus, fie nu credeți. Aceasta constituie una dintre cele mai dogmatice afirmații pe care le-a făcut vreodată Isus.

Duhul Sfânt poate învinge puterea păcatului

În al doilea rând, Duhul Sfânt este în stare să țină sub control puterea păcatului din viața mea și din viețile dvs. Apostolul Ioan spune: *„...Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume”* (1 Ioan 4:4). În lume nu există o putere mai mare decât puterea păcatului, a răului, a lui satan, în afară de puterea lui Dumnezeu. Însă Vestea Bună constă în faptul că puterea lui Dumnezeu este mai mare decât puterea lui satan, decât puterea păcatului și a răului! Apostolul Pavel ne spune că atunci când noi ne facem părtași harului lui Dumnezeu, devenim biruitori asupra puterii păcatului din viața noastră (*compară Rom. 8:37-39*).

Îndreptățirea sau Justificarea îndepărtează păcatul nostru dinaintea Lui

Cea de-a treia realitate cu privire la salvarea noastră este puțin mai complicată, fiindcă ea se referă la petele, cicatricile și la prețul păcatului. În fața lui Dumnezeu, prin iertare, pot fi spălate chiar și petele păcatului, după cum a scris și David într-unul din psalmi: *„cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi”* (Ps. 103:12, Mica 7:19). Cuvântul „justificat” sau „îndreptățit” este unul dintre cele mai minunate cuvinte de pe paginile Scripturii. Aceasta înseamnă că atunci când noi ne recunoaștem păcatul și ne pocăim de el, în raport cu Dumnezeu, păcatul nostru ca și cum n-ar fi avut loc niciodată! Păcatul nostru nu numai că este iertat; nu numai că este îndepărtat: el nu mai există! Este ca și cum noi n-am fi păcătuit niciodată!

Însă justificarea se produce în două dimensiuni. Uneori petele și cicatricile păcatului devin ireversibile la nivelul conștiinței umane. Dacă cineva a comis vreodată un omor, iar mai târziu a crezut în Isus Hristos, în fața lui Dumnezeu aceasta s-ar considera că acest om nicicând nu a păcătuit și nu a comis nici o crimă. Dar oare credința lui în Hristos îi oferă dreptul ca el să rămână la libertate? Nu. Este necesar ca acest om să suporte consecințele pentru fapta sa.

Odată am fost invitat în oșpeție la un om foarte înaintat în vârstă. El a fost convertit la vârsta de optzeci și doi de ani, lucru foarte neobișnuit. După pocăința lui sinceră, soția lui m-a sunat și mi-a spus: „Este necesar să veniți neapărat și să discutați cu soțul meu. El stă mereu și plânge, nedorind să explice motivul”. Am mers din nou la el. În momentul când acest bătrân a fost, în sfârșit, în stare să-și controleze emoțiile, a exclamat: „Copiii mei! Copiii mei! Copiii mei!” L-am întrebat atunci: „Ce s-a întâmplat cu copiii dvs.? Atunci el mi-a destăinuit cât de aspru s-a comportat față de ei. Doi dintre aceștia se aflau în spitale de psihiatrie și,

după părerea lui, el purta răspunderea pentru viețile lor distruse. Acest părinte a fost convertit, înaintea lui Dumnezeu el nu mai avea nici o pată, nici o pedeapsă sau vreo altă cicatrice. Însă cicatricile și petele rămase în viața copiilor săi erau dintre cele mai adevărate realități.

Prețul păcatului este enorm de costisitor, iar cicatricile rămân irecuperabile. Tocmai din acest motiv, apostolul Ioan scrie în Întâia sa epistolă: „...*vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți...*” (2:1).

A induce în mintea tinerilor ideea că păcatul ascunde în sine ceva bun și chiar atractiv, constituie o monstruozitate teologică. Nu există nimic bun nici în păcat, nici în consecințele acestuia! Da, Dumnezeu ne poate lumina prin harul și prin îndurarea Sa, dacă noi vom reacționa la consecințele păcatului nostru la fel cum a reacționat și David. Dumnezeu este în stare chiar și să vindece multe răni și cicatrici, deși unele dintre acestea vor rămâne irecuperabile. Din acest motiv, Scriptura ne îndeamnă ca mai bine să nu păcătuim. Isus i-a spus femeii care a fost prinsă în adulter: „*Eu nu te osândesc*”, dar tot Domnul i-a spus: „*Du-te, și să nu mai păcătuiești*” (vezi Ioan 8:11). Niciodată să nu permiteți cuiva să inoculeze în mintea copiilor dvs. ideea că a trăi o viață în păcat, iar mai apoi a experimenta salvarea de la o astfel de viață trăită în păcat – este un lucru bun. Copiii trebuie să știe cu certitudine că cel mai bine este să nu păcătuiești.

Astăzi pretutindeni este răspândită epidemia păcatului, chiar și în rândul oamenilor care pretind că sunt ucenici ai Domnului Isus. Dumnezeu dorește ca noi, cunoscând istoria căderii în păcat a lui David, cu maximă seriozitate să luăm aminte la cuvintele Domnului Isus: „*Du-te, și să nu mai păcătuiești*”.

Întrebări pentru discuție

1. Care este rostul descrierii cu lux de amănunte a relatării despre căderea în păcat a lui David?

✍ *Prin exemplul de viață a lui David putem vedea că un mod de viață indolent, trândav, conduce la păcat; vedem că nu există oameni suficient de puternici, care ar fi în stare să biruie păcatul fără de ajutorul lui Dumnezeu; vedem că atunci când te îndepărtezi de Dumnezeu măcar cu un pas sau cu doi, este foarte greu să te oprești; de asemenea, vedem că păcătosul are nevoie de pocăință; vedem că Dumnezeu ne eliberează de povara vinovăției ș.a.m.d.*

2. Care sunt cele trei realități cu privire la păcat care au fost enumerate în această lecție? Explicați-le.

✍ *Păcatul are consecințe, păcatul are putere, păcatul are un preț enorm.*

3. Cum înțelegi actul de justificare al lui Dumnezeu? Pe cine îl îndreptățește Dumnezeu și în ce mod? Ar fi drept să fie declarat nevinovat un infractor care doar și-a cerut iertare?

✍ *A justifica pe cineva, înseamnă a-l considera drept nevinovat. Cine este îndreptățit sau justificat de către Dumnezeu, acela nu mai poartă pedeapsa veșnică pentru păcat. Justificarea a devenit posibilă numai datorită faptului că Hristos a plătit cu sângele Său sfânt pentru păcatele oamenilor. Plata păcatului sau pedeapsa pentru păcat este moartea. Omul nu este în stare să plătească pentru păcatele sale, așa încât să-și ispășească vina. Pentru păcatele tuturor oamenilor a plătit Hristos. De aceea, pentru a fi justificat, omul păcătos trebuie să se pocăiască în mod sincer și să creadă în Domnul Isus Hristos.*

4. Cum explicați faptul că un om care a fost justificat de Dumnezeu, un fost păcătos care s-a pocăit de păcatele sale, continuă totuși să sufere din cauza consecințelor păcatului? Oare împreună cu iertarea, Dumnezeu nu ne dăruie și eliberarea de urmările păcatului?

✍ *Adeseori o viață păcătoasă lasă răni și cicatrici adânci în suflet. Consecințele unei vieți păcătoase se pot reflecta asupra sănătății, a stării materiale sau a situației familiale.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 ÎMPĂRAȚI:

ÎMPĂRAȚI ȘI PROFETI

În timp ce veți studia cărțile 1 și 2 Împărați, atrageți o atenție sporită la două teme majore: (1) modul în care Dumnezeu a ocrotit Israelul în mijlocul unor groaznice trădări și apostazii; (2) îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de unii împărați nelegiuiți ai lui Israel.

Aceste teme vor constitui pentru noi repere importante în timp ce vom studia aceste pagini extraordinare din istoria poporului Israel.

Privire istorică de ansamblu

Cărțile 1 și 2 Împărați ne relatează despre perioada de împărăție a unor oameni care n-au dorit ca Domnul să fie Împăratul lor. Din Cartea 1 Împărați aflăm despre divizarea sau dezbinarea acestei împărății omenești. În Cartea 2 Împărați vom citi detaliile tragice ale robiei care a urmat.

În aceste două cărți vom întâlni numeroase avertizări, pentru că majoritatea împăraților lui Israel din acea perioadă erau fără frică de Domnul. Consecințele acestui fapt au fost devastatoare pentru poporul Israel, însă țineți cont de faptul că nu Dumnezeu purta răspunderea de aceste consecințe. Oamenii înșiși purtau răspundere pentru consecințele devastatoare pe care le-au su-

portat, fiindcă ei și-au dorit să aibă acești împărați, iar împărații urmau să poarte răspunderea pentru păcatele lor.

Importanța și semnificația acestor două cărți constă în faptul că ele ne relatează despre declinul și robia celor două împărății – Israelul și Regatul lui Iuda. Putem intitula cărțile 1 și 2 Împărați „Apariția și declinul națiunii iudaice”. În cap. 17 al Cărții 2 Împărați găsim descrisă robia asiriană asupra Regatului de Nord, al lui Israel, alcătuit din cele zece seminții. Aceste zece seminții au fost duse în lanțuri în robia asiriană, așa că în Scriptură nu vom mai găsi scris nimic cu referire la ele. Adesea acestea sunt numite „semințiile pierdute ale casei lui Israel”.

În cap. 25 din Cartea 2 Împărați citim despre robia lui Iuda, a Regatului de Sud, de către împăratul Nebucadnețar. Locuitorii Ierusalimului, care au supraviețuit asediului, au fost duși în robie în Babilon. Șaptezeci de ani mai târziu, Persia a cucerit Babilonul și Cir cel Mare, imperatorul Persiei, fiind călăuzit de Dumnezeu Cel atotputernic, a emis un ordin potrivit căruia orice evreu care trăia în robia Persiei, putea reveni liber în Israel, unde avea voie să restaureze templul, cetatea, țara sa și viața sa distrusă.

În mod cronologic, cărțile 1 și 2 Împărați sunt urmate de cărțile istorice scrise după perioada robiei: Ezra, Neemia și Estera. Ele ne vor relata despre revenirea în patrie, din robia babiloniană, a unor copii ai lui Israel. Cartea Estera va relata unele evenimente ce au avut loc în Medo-Persia între copiii lui Israel care au decis să nu mai revină în țara lor. Când vom încheia privirea de ansamblu asupra Cărții Estera, atunci vom finaliza și studiul cărților istorice din Vechiul Testament.

Împărați și profeti

Cuvântul „profet” sau „proroc” literalmente înseamnă „a vorbi din partea lui Dumnezeu”. Acesta este un cuvânt compus din două elemente: „pro” care înseamnă „a sta în față”, și „phano” ce înseamnă „a determina (pe cineva) să strălucească”. Tocmai

aceasta făceau profeții. Ei predicau Cuvântul scris al lui Dumnezeu (cărțile lui Moise). De asemenea, ei aveau parte de noi revelații din partea lui Dumnezeu. Pe lângă toate acestea, ei proclamau Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că profeții erau predicatori. Uneori ei profețeau lucruri cu privire la viitor, ceea ce pe noi astăzi ne încântă, însă, în mod obișnuit, profetul predica Cuvântul lui Dumnezeu. Profeții se aflau pe poziția de intermediari între Cuvântul lui Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu și sarcina lor era ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu să strălucească înaintea poporului lui Dumnezeu. În cadrul slujirii lor, profeții adesea trebuiau să confrunte pe cineva, fiindcă oamenii mereu se îndepărtau de la Domnul, iar Dumnezeu trebuia să-i mustră prin intermediul profeților Săi credincioși.

În Cartea 1 Împărați Ilie este profetul principal, iar în 2 Împărați – profetul Elisei, care era succesorul lui Ilie. Deși în procesul de studiu al cărților 1 și 2 Împărați atenția noastră va fi focalizată în principal asupra activității acestor doi profeti, aș vrea să mă asigur de faptul că nici unul dintre profeții mai puțin cunoscuți nu vor scăpa atenției noastre. În cap. 22 al Cărții 1 Împărați veți lua cunoștință de profetul Mica.

După dezbinarea împărăției, împărații totuși se mai întruneau uneori laolaltă, cu toate că în cea mai mare parte a timpului ei se războiau, se confruntau între ei. Dacă vă mai amintiți, toți împărații Regatului de Nord au fost niște împărați nelegiuți și apostatați. Împărăția de Sud, Regatul lui Iuda, din când în când mai era condus de împărați care aveau frică de Domnul. Însă nimeni dintre acești împărați nu putea fi comparat cu David, deși unii dintre aceștia, precum ar fi Ezechia, Iosafat și Iosua, au avut totuși frică de Domnul.

În cap. 22 din Cartea 1 Împărați citim despre faptul că peste Israel domnea împăratul Ahab. Acesta, împreună cu Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au întrunit pentru tratative la cel mai înalt nivel. Ahab era un împărat din cale afară de rău, iar Iosafat era în același timp și bun, dar și rău. Oare ce căutau împreună acești doi împărați? Ei aveau nepoți comuni, deoarece copiii lor intraseră în

relație de căsătorie. Însă motivul principal pentru care Ahab a venit să se întâlnească cu Iosafat consta în faptul că acesta dorea să-i ceară ajutor lui Iosafat în lupta sa împotriva Siriei.

Iosafat i-a răspuns lui Ahab că trebuie mai întâi de toate să se consulte cu profeții. Pe atunci împărații aveau obiceiul să întrebe de profeți, în drept cu fiecare acțiune pe care urmau să o întreprindă. Ahab i-a spus lui Iosafat că dacă acesta are nevoie de profeți, el i-i poate oferi pe cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal și încă alți patru sute de profeți de seamă (*vezi 1 Împ. 18:19*). Toți acești profeți îl încurajau pe Ahab să meargă la luptă împotriva Siriei, făgăduindu-i victoria. Însă Iosafat a dorit să vadă ce va spune un profet al lui Iahveh, un profet al Dumnezeului Cel viu și adevărat.

Atunci Ahab i-a spus, fără tare mare tragere de inimă: *„Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi procește nimic bun, nu procește decât rău: este Mica, fiul lui Imla...”* (1 Împ. 22:8). Iosafat a spus: *“Trimite și adu îndată pe Mica”,* și Ahab a trimis să-l cheme pe Mica.

În timp ce solul se întorcea împreună cu profetul la curtea împăratului, acesta i-a spus lui Mica să profețască potrivit cu ceea ce profețesc și ceilalți, chiar dacă va trebui să-și schimbe profeția. Însă Mica a răspuns: *“...Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul”* (1 Împ. 22:14).

Atunci când Mica a fost adus în fața celor doi împărați, la curtea lui Ahab, cu multă ceremonie și fast, Ahab l-a întrebat: *“... Mica, să mergem să luptăm împotriva Ramotului din Galaad sau să ne lăsăm?”* El a răspuns: *„Suie-te, căci vei izbândi, și Domnul îl va da în mâinile împăratului”.* Ahab a rămas uimit de această profeție și a mai întrebat: *„De câte ori trebuie să te pun să juri că nu-mi vei spune decât adevărul în Numele Domnului?”* Atunci Mica i-a răspuns lui Ahab: *„Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor. Și Domnul zice: „Oamenii aceștia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace”* (1 Împ. 15-17).

Totuși, Ahab și Iosafat au decis să meargă la luptă împotriva sirienilor, în pofida acestei profeții. Însă Mica le-a vorbit direct,

spunându-le că ei urmează un duh de minciună: „...Ascultă, dar, cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?” Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Eu îl voi amăgi.” Domnul i-a zis: „Cum?” „Voi ieși”, a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” Domnul a zis: „Îl vei amăgi și-ți vei ajunge ținta; ieși și fă așa!” (1 Împ. 22:19-22).

Ahab a poruncit ca Mica să fie pus în închisoare și hrănit „cu pâinea și cu apa întristării”, până când împăratul urma să se întoarcă de la război. Fapt la care Mica i-a replicat: „Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine”.

În toiul luptei, toate profețiile lui Mica s-au împlinit cu exactitate, cuvânt cu cuvânt. Armatele lui Ahab și ale lui Iosafat au fost risipite prin munți ca niște oi care nu au păstor. Un arcaș sirian a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe Ahab într-un loc vulnerabil, la încheietura platoșei. Rana acestuia a sângerat până când împăratul a murit, iar armatele înfrânte s-au întors acasă.

În cărțile 1 și 2 Împărați întâlnim foarte mulți profeti necunoscuți, a căror nume a rămas în umbră. De exemplu, în capitolul 13 din Cartea 2 Împărați citim despre faptul cum un om al lui Dumnezeu, un profet necunoscut, l-a confruntat pe împăratul Ieroboam. Împăratul a arătat cu degetul spre omul lui Dumnezeu și a strigat: „Prindeți-l!” Iar mâna pe care o întinsese Ieroboam împotriva profetului s-a uscat, și n-a mai putut s-o întoarcă înapoi, rămânând înțepenită. Atunci împăratul l-a implorat pe profet: „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău și cere-i să-mi pot trage mâna înapoi”. Profetul s-a rugat pentru Ieroboam și a chemat prezența lui Dumnezeu peste viața acestui împărat răzvrătit, care a fost vindecat în mod supranatural.

În timp ce veți citi despre acești profeti evlavioși, atrageți atenția asupra faptului că toți aceștia aveau parte de puterea supranaturală din partea lui Dumnezeu, putere care lucra prin ei.

Fără miracolele supranaturale pe care le săvârșea Dumnezeu, acești profeți n-ar fi fost în stare să opună rezistență unor împărați atât de răi.

După cum am menționat anterior, Ilie a fost unul dintre marii profeți pe care-i vom întâlni în Cartea 1 Împărați. Poporul Domnului din ambele regate uitaseră aproape cu totul de Dumnezeu, întorcându-se spre idolii păgâni. În acea perioadă în țară locuiau mulți profeți mincinoși care îi reprezentau pe dumnezeii falși. Însă pentru Ilie tocmai atunci a sosit ceasul glorios (*vezi 1 Împ. 18*). Ilie i-a confruntat pe cei 850 de profeți ai împărătesei Izabela, soția lui Ahab. Fiecare dintre aceste două părți (Ilie fiind pe de o parte și profeții lui Baal de cealaltă parte), trebuia să zidească un altar, să pună o jertfă pe altar și să se roage ca Dumnezeu să trimită foc din cer și să mistuie jertfa. Acel Dumnezeu care urma să răspundă cu foc și să mistuie jertfa într-un mod supranatural, avea să fie dovada incontestabilă a adevăraților profeți care slujeau Dumnezeului adevărat.

Atunci când tot poporul s-a adunat pe muntele Carmel, profeții mincinoși ai lui Baal au început să se roage cu multă râvnă, sărind și strigând în jurul altarului și făcându-și tăieturi cu săbiile. Pe la amiază, Ilie și-a bătut joc de ei, zicându-le: *„Strigați tare, fiindcă este dumnezeu; se gândește la ceva, sau are treabă, sau este în călătorie, sau poate că doarme, și se va trezi”* (1 Împ. 18:27). Ei au strigat așa și s-au rugat până în ceasul aducerii jertfei de seară. Apoi au încetat să mai strige.

Atunci Ilie a săpat un șanț în jurul altarului și a turnat apă peste jertfă și peste lemnele de pe altar, încât a umplut șanțul din jurul altarului. Apoi Ilie a rostit o glorioasă rugăciune, plină de credință: *„În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!”* (1 Împ. 18:36-37).

În aceeași clipă a căzut foc din cer de la Dumnezeu și a mistuit jertfa și toată apa care era în șanț. Atunci oamenii au căzut cu fața la pământ și au zis: „*Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!*” (1 Împ. 18:39). Ce puternică renaștere spirituală a avut loc atunci! Apoi evreii i-au ucis pe toți acei 850 de profeți falși ai lui Baal. În acea zi, pe muntele Carmel, sosise ceasul glorios pentru profetul Ilie.

În următorul capitol aproape că nu îl veți mai recunoaște pe Ilie. Izabela, soția lui Ahab, care a introdus în Israel închinarea la Baal, turba de mânie pentru faptul că Ilie i-a ucis toți profeții ei. De aceea ea s-a jurat că-l va ucide pe Ilie (1 Împ. 19:2). Neînfricatul Ilie de ieri – fuge acum în deșert. Epuizat și istovit, profetul se așază sub un ienupăr, cerându-l lui Dumnezeu moartea. Ilie se simte acum absolut apăsător și distrus.

Una dintre cauzele stării lui Ilie era și epuizarea sa fizică. Un titlu potrivit pentru capitolul 19 din Cartea 1 Împărați ar fi: „Cum să devii istovit din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual”. Dumnezeu însă îi oferă profetului Său suportul și ajutorul necesar, cu multă tandrețe și răbdare, ajutându-l să iasă din această stare. Inițial Dumnezeu îi spune lui Ilie că este bine să se culce și să doarmă. Apoi Domnul trimite un înger să-l hrănească pe profetul Său, după care Dumnezeu vine la Ilie și-i pune o întrebare surprinzătoare: „*Ce faci tu aici, Ilie?*” (vezi 1 Împ. 19:9-13).

V-a pus oare vreodată Dumnezeu această întrebare și dvs.? Nu cunosc la ce nivel spiritual vă aflați la momentul de față. S-ar putea ca prin întâmplarea lui Ilie Dumnezeu să vă întrebe și pe dvs.: „*Ce faci tu aici? Oare ești cu adevărat în locul în care te vrea Dumnezeu?*”

În aceste cărți veți întâlni avertizări uimitoare, îndeosebi prin exemplul de viață a împăraților care n-au avut frică de Domnul. De asemenea, tot aici veți găsi și pilde extraordinare din viața profetilor cu frică de Domnul, așa cum au fost Ilie, Elisei și Mica.

Întrebări pentru discuție

- 1. Citiți cap. 11:26 – 12:24 din Cartea 1 Împărați. Care a fost cauza dezbinării lui Israel în Regatul de Nord și Regatul de Sud?**

☞ Domnul a fost în controlul acestei situații (1 Împ. 11:31, 12:15). Roboam a luat o decizie neînțeleaptă, iar poporul a refuzat să i se mai supună.

- 2. Dintre cei doisprezece împărați care au domnit în Iuda, doar opt au procedat corect, făcând ce este bine. Analizați ce au făcut acești împărați în timpul domniei lor: Asa (1 Împ. 15:9-15), Iosafat (1 Împ. 22:41-50), Ioas (2 Împ. 12:1-19), Amația (2 Împ. 14:1-7), Azaria (2 Împ. 15:1-3), Iotam (2 Împ. 15:32-36), Ezechia (2 Împ. 18:1-7), Iosia (2 Împ. 22:1-2).**

☞ Răspunsuri diferite.

- 3. După extraordinara victorie asupra profeților falși, Ilie Îi cere, în deșert, lui Dumnezeu, să moară (1 Împ. 19:4). Cum explică autorul studiului de față această stare a lui Ilie?**

☞ Neînfricatul Ilie fuge acum în deșert. Epuizat și istovit, profetul se așază sub un ienupăr, cerându-l lui Dumnezeu moartea. Ilie se simțea acum apăsător și distrus. Una dintre cauzele acestei stări era și epuizarea sa fizică.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 ÎMPĂRAȚI: AVÂNTUL ȘI DECLINUL ÎMPĂRĂȚIEI

În timp ce citim cărțile 1 și 2 Împărați, aflăm despre perioada înfloritoare și apoi despre declinul împărăției mult-visate de copiii lui Israel. Israelul a ajuns la apogeul bogăției și a gloriei sale pe timpul împăratului Solomon. Însă această perioadă n-a durat mult, iar ceea ce s-a întâmplat a fost mai curând un rezultat a ceea ce Dumnezeu a îngăduit să aibă loc, decât voia directă a lui Dumnezeu.

În 1 Împărați citim despre faptul cum a fost dezbinată împărăția, iar în 2 Împărați citim despre căderea Regatului de Nord, iar mai apoi, despre căderea Regatului de Sud. Regatul de Nord, Israelul, a fost șters de pe fața pământului de către Asiria, iar Regatul de Sud, Iuda, a fost cucerit și luat în robia babiloniană.

Dacă veți studia detaliat căderea Regatului de Sud, veți vedea că n-a fost deloc simplu ca acesta să fie cucerit și dus apoi în robie. De fapt, timp de douăzeci de ani Ierusalimul a fost ocupat de trei ori. Pentru prima dată Ioiachim a dat cetatea Ierusalim în mâinile lui Nebucadnețar, fiindu-i supus timp de trei ani (2 Împ. 24:1). Mai târziu acesta s-a răsculat împotriva Babilonului, așa că babilonienii au fost nevoiți să cucerească Ierusalimul pentru a doua oară. Cea de-a doua cădere a Ierusalimului a avut loc în timp ce Ioiachim, fiul lui Ioiachim, a capitulat în fața lui Nebucadnețar, dând cetatea în mâinile acestuia, care a ucis numeroși is-

raeliți. Toți acei care au supraviețuit au fost duși în lanțuri în robia babiloniană. Apoi Nebucadnețar îl numește împărat-marionetă în Ierusalim pe Zedechia. O asemenea stare a lucrurilor a durat timp de zece ani. Dar Zedechia s-a răsculat și el, așa că babilonienii au mai asediat o dată Ierusalimul, cucerindu-l pentru a treia oară. Aceasta a fost o ultimă și definitivă cădere a Ierusalimului. Întreaga cetate a fost arsă și distrusă până în temelie.

Am anticipat puțin evenimentele. Să revenim la acea perioadă glorioasă și înfloritoare, când ambele regate erau unite și conduse de către Solomon, cel mai minunat și mai bogat împărat. El ne va oferi mai multe exemple, o parte dintre care sunt demne de urmat, iar o altă parte sunt regretabile și ar trebui să le evităm.

Moștenirea amestecată, sau echivocă, a lui Solomon

Într-o oarecare măsură, Solomon se aseamănă mult cu Saul, în sensul că a avut un început foarte bun, dar nu și un final la fel de bun. La început, când David l-a pus pe Solomon să fie cel de-al treilea împărat peste Israel, părea că el va urma întru totul exemplul tatălui său. Cu o inimă smerită, el îi cere lui Dumnezeu înțelepciune, pentru a putea conduce pe poporul Său (*1 Împ. 3*). Dumnezeu a fost profund mișcat de rugăciunea lui Solomon, așa că i-a răspuns la rugăciune înzestrându-l cu înțelepciune, bogăție și slavă fără precedent.

Solomon a devenit cel mai bogat și mai înțelept om care a trăit vreodată în lume. Solomon ne-a oferit un exemplu extraordinar, în special din perspectiva faptului că acesta nu l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea bogăție sau să-i satisfacă vreun interes personal, ci a cerut, mai presus de toate, înțelepciune. Cu toate acestea, Solomon a devenit, probabil, cel mai nefericit om care a trăit vreodată. Aveți în vedere faptul că dezbinarea, prăbușirea și robia care au venit peste împărăție n-au fost consecințele

păcatului lui David. David și-a mărturisit păcatul și Dumnezeu îl iertase. Toate nenorocirile care au venit asupra împărăției au fost din cauza păcatelor și a greșelilor comise de Solomon.

Când regatul unit al lui Israel a atins apogeul gloriei, Solomon s-a întors de la Dumnezeu. Cele șapte sute de neveste ale lui Solomon și alte trei sute de țifoare se închinau dumnezeilor străini. Spre regret, Solomon le-a urmat exemplul.

Eu cred că Solomon s-a întors mai târziu apoi la Domnul. În Psalmul 127, pe care l-a scris Solomon, el afirmă: „*Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc...*” (v.1). Solomon a fost un mare constructor. El n-a zidit doar templul, ci a construit cetăți, parcuri și corăbii. Cu toate acestea, consider că în acest psalm Solomon ne oferă o lecție de alegere a priorităților. Ideea pe care ar vrea să ne-o transmită Solomon prin acest psalm este următoarea: „Există un mare pericol de a ne concentra zadarnic asupra a ceva anume. Puteți să lucrați cu multă sânguință, însă zadarnic. Puteți să zidiți zadarnic, fiindcă lucrul asupra căruia vă concentrați și lucrați, este nedrept. Experiența este nu doar un învățător, ci un învățător foarte convingător. Ce folos este din toată experiența mea? Cel mai important lucru pe care-l veți zidi vreodată este viața copilului dvs.”

Copiii lui Solomon au suferit eșec. Fiul care i-a moștenit tronul a fost un nechibzuit plin de sine. Solomon, probabil, a regretat mult faptul că a irosit atât de mult timp construind orice lucru de sub soare, în afară de viețile propriilor săi copii. Psalmul 127 ne arată că în timpul întregii sale vieți conștiente Solomon și-a ales priorități greșite.

Solomon meditează mai detaliat asupra acestui subiect în Cartea Ecclesiastul. Cartea Ecclesiastul constituie o predică adresată de Solomon generației tinere a supușilor săi. Această predică, precum și Psalmul 127, ne dau toate motivele pentru a crede că în ultimii săi ani de viață Solomon a avut parte de o renaștere spirituală.

Un al treilea motiv pentru care consider că Solomon s-a întors la Domnul este că atunci când în Cartea 2 Cronici se men-

ționează perioada istorică a domniei sale, nu se amintește nici păcatul lui David, și nici păcatul lui Solomon. Acest fapt denotă că Solomon, la fel ca și tatăl său, și-a mărturisit păcatul și s-a pocăit de el.

Bineînțeles, exemplul vieții lui Solomon constituie pentru noi o mare avertizare pe care o desprindem de pe paginile cărților istorice ale literaturii împărăției. Când veți citi Cartea 1 Împărați, Solomon va fi împăratul principal asupra căruia vă veți concentra întreaga atenție, atât pentru a lua exemplu de la el, cât și pentru a lua aminte la unele momente regretabile din viața lui.

Marele, dar și iresponsabilul împărat Ezechia

Ezechia a fost unul dintre marii împărați ai lui Iuda (2 *Împ.* 18-20). El a izbăvit țara de idolatria care se înrădăcinase deja, s-a încrezut în Domnul și a ascultat de El. De fapt, nimeni dintre împărații care au domnit până la el și după el, n-a fost atât de aproape de Dumnezeu precum a fost Ezechia. Din acest motiv, Ezechia poate fi pentru noi un bun exemplu, însă, cu toate acestea, viața lui ne oferă și câteva avertizări.

Când Ezechia s-a îmbolnăvit, Dumnezeu i-a vorbit prin profetul Isaia să-și rânduiască treburile casei pentru că în curând va muri (2 *Împ.* 20:1-11). Ezechia s-a întors cu fața la perete și, plângând, l-a implorat pe Domnul să-i dăruie viață. Apoi putem citi despre vestea minunată pe care Dumnezeu i-o trimite lui Ezechia prin Isaia: „Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile”. Dumnezeu vede lacrimile. Consider că acest fapt este un lucru foarte important. Și Dumnezeu a mai adăugat lui Ezechia încă cincisprezece ani de viață. Acesta este pentru noi un exemplu minunat. În pofida faptului că marele profet Isaia îl anunțase, din partea Domnului, că în curând va muri, totuși, Ezechia imploră mila lui Dumnezeu.

Însă Ezechia devine, pentru noi, o avertizare într-o altă situație, legată tot de acel miracol de vindecare. După vindecarea sa,

câțiva soli babilonieni au venit în vizită la Ezechia și acesta le-a arătat tot ce avea: muniții, arsenal și toate visteriile sale. Apoi Isaia l-a întrebat: „Ce au văzut în casa ta?” Iar Ezechia i-a răspuns: „Au văzut tot ce este în casa mea: n-a fost nimic în visteriile mele pe care să nu li-l fi arătat”. Isaia i-a spus împăratului că acesta a comis o mare greșeală, fiindcă: „...vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nu va rămâne nimic – zice Domnul”. Desigur, Isaia a profețit despre cucerirea Ierusalimului de către babilonieni. Potrivit profeției lui Isaia, fiii lui Ezechia au fost făcuți fameni și duși în Babilon, ca și captivi (vezi 2 Împ. 20:13-18).

Dar cum a reacționat împăratul? El a rămas mulțumit de faptul că aceste groaznice profeții nu se referă la perioada sa de domnie și a spus: „Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun. Căci va fi pace și liniște în timpul vieții mele!” (2 Împ. 20:19). Ezechia a tratat Cuvântul Domnului cu neglijență, bizuindu-se pe faptul că acei cincisprezece ani adăugați la viața sa, vor fi ani pașnici și liniștiți. Se pare că împăratul n-a fost deranjat de profeția care i-a făcut de cunoscut ce va fi cu fiii și nepoții săi. Egoismul evident al lui Ezechia nu face din el un părinte exemplar sau un exemplu demn de urmat. Din acest motiv, viața sa devine, pentru toți părinții, o mare avertizare.

Exemplul lui Elisei

Viața profetului Elisei constituie pentru noi un alt exemplu demn de urmat. În cap. 5 din 2 Împărați citim despre faptul cum căpetenia oștirii armatei siriene a venit la Elisei pentru a primi vindecare. Între timp Siria se pregătea să cucerească Israelul, Regatul de Nord. La frontieră deja începuseră confruntările. Sirienii aveau o armată foarte puternică, însă căpetenia oștirii ei, Naaman, era bolnav de lepră. O fetiță din țara lui Israel, care a fost luată în robie și-i slujea soției lui Naaman, le-a adus la cunoștința celor doi soți că în Israel este un profet care poate

vindeca lepra. Astfel, Naaman s-a îndreptat cu carul său, însoțit fiind de câțiva soldați, spre mica locuință a lui Elisei.

Probabil că Naaman și-a imaginat din timp cum Elisei va săvârși această vindecare. Marele conducător de oști se gândea, probabil, că Elisei va săvârși o serie de ritualuri și ceremonii. Elisei însă nici măcar n-a ieșit din casă pentru a-l saluta. În loc de aceasta, Elisei și-a trimis slujitorul la Naaman ca să-i spună: *„Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat”* (2 Împ. 5:10). Naaman s-a umplut de furie. El și-a întors carul, lăsând în urmă casa lui Elisei într-un nor de praf, și spunându-le însoțitorilor săi: *„Nu sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?”* și s-a întors și a plecat plin de mânie” (2 Împ. 5:12). El se gândea că în patria sa existau multe râuri minunate, așa că el nu dorea să se scufunde în Iordan, care i se părea un râu mic și murdar.

Însă slujitorii lui Naaman l-au convins să urmeze indicațiile lui Elisei, așa că acesta a fost determinat să se răzgândească și să se scufunde de șapte ori în Iordan. Când a ieșit din apă pentru cea de-a șaptea oară, lepra sa fusese vindecată! Această vindecare a avut loc nu tocmai așa cum și-a imaginat Naaman, însă rezultatul ei a fost mult mai bun decât și l-ar fi putut imagina!

Întâmplarea miraculoasă cu vindecarea lui Naaman reprezintă o minunată alegorie a mântuirii. Oamenii care vin la Hristos pentru a primi salvarea, anticipează imaginativ cum va avea loc această salvare. Unii consideră mântuirea ca fiind un panaceu teologic. Alții socot că dacă mântuirea nu este atât de complicată, atunci ea nici nu este valoroasă. Deseori aceasta li se întâmplă oamenilor instruiți și elevați. Atunci când aceștia aud Evanghelia și văd cât este de simplă și accesibilă, nu le vine a crede. Însă Evanghelia este atât de simplă și de accesibilă, pe cât de simplă este și scufundarea de șapte ori în apa Iordanului, așa că nimeni nu are nevoie de capacități intelectuale mai speciale pentru a o primi. Elisei este pentru noi un bun exemplu, fiindcă el nu s-a conformat așteptărilor lui Naaman, deși i-ar fi fost mai

convenabil să procedeze astfel. Aceasta este principala aplicare ce poate fi extrasă din întâmplarea cu Naaman vindecat de lepră și profetul Elisei.

Înainte de a încheia studiul cărților istorice care relatează despre Împărăția lui Dumnezeu, să ne concentrăm atenția la profeții pe care i-am studiat și să formulăm o concluzie referitor la ei. Profeții nu erau doar oameni care vorbeau din numele lui Dumnezeu, dar și oameni prin care Dumnezeu Însuși vorbea. Ei nu erau doar persoane care stăteau în fața Cuvântului lui Dumnezeu și-l făceau să strălucească; ci erau oameni chemați de Dumnezeu atunci când apăreau probleme. Într-o oarecare măsură, s-ar putea spune: „Nu există probleme – nu sunt nici profeți”. Imediat ce la suprafață apărea vreo problemă, tot atunci apăreau și profeții.

De exemplu, de fiecare dată când apărea vreo piedică în calea lucrării lui Dumnezeu, Domnul chema un profet. Una dintre sarcinile profetului era să-și concentreze întreaga sa predică asupra aceluși obstacol, până în momentul în care obstacolul era îndepărtat, iar lucrarea lui Dumnezeu își relua cursul. Principala sarcină a profeților consta, de fapt, în înlăturarea problemelor și a obstacolelor care blocau lucrarea lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. În baza cărui temei autorul acestui studiu a concluzionat că Solomon s-a întors spre sfârșitul vieții la Domnul? Numiți trei motive.

- - În Psalmul 127 Solomon ne oferă o lecție de alegere a priorităților, pe care în timpul întregii sale vieți conștiente el le-a ignorat.
- Cartea Ecclesiastul constituie o predică adresată generației tinere.
- Atunci când în Cartea 2 Cronici se menționează perioada domniei lui Solomon, păcatul său nu este amintit. Acest fapt denotă că Solomon și-a mărturisit păcatul și s-a pocăit de el.

2. În ce sens Ezechia poate reprezenta pentru noi un exemplu demn de urmat și în ce sens viața lui devine pentru noi un exemplu negativ (2 Împ. cap. 20)?

✍ *În pofida faptului că un mare profet i-a vestit, din partea Domnului, că în curând va muri, totuși Ezechia imploră în rugăciune mila lui Dumnezeu. Acesta constituie pentru noi un exemplu demn de urmat. Se pare că împăratul n-a fost deranjat de profeția care-i viza pe fiii și pe nepoții săi. Egoismul evident al lui Ezechia nu face din el un părinte exemplar sau un exemplu demn de urmat.*

3. În ce constă aplicarea principală a întâmplării cu vindecarea lui Naaman de lepră (2 Împ. 5:1-19)?

✍ *Întâmplarea cu vindecarea miraculoasă a lui Naaman reprezintă o minunată alegorie a mântuirii. Evanghelia este atât de simplă și de accesibilă, pe cât de simplă este și scufundarea de șapte ori în apa Iordanului, așa că nimeni nu are nevoie de capacități intelectuale mai speciale pentru a o primi. Elisei rămâne a fi pentru noi un bun exemplu, fiindcă el nu s-a conformat așteptărilor lui Naaman, deși i-ar fi fost mai convenabil să procedeze astfel.*

4. În ce constă sarcina principală a profețiilor lui Dumnezeu?

✍ *De fiecare dată când apărea vreo piedică în calea lucrării lui Dumnezeu, Domnul chema un profet. Una dintre sarcinile profetului era să-și concentreze întreaga sa predică asupra aceluiași obstacol, până în momentul în care obstacolul era îndepărtat, iar lucrarea lui Dumnezeu își relua cursul. Principala sarcină a profețiilor consta în înlăturarea problemelor și a obstacolelor care blocau lucrarea lui Dumnezeu.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE 1 ȘI 2 CRONICI: PRIVIRE DE ANSAMBLU ASUPRA CĂRȚILOR 1 ȘI 2 CRONICI

Pentru început, atrageți atenția la aceea cum Dumnezeu, până la un anumit moment, a manifestat răbdare în general față de împărat, a cărui guvernare peste Israel n-a constituit nicio dată voia lui Dumnezeu. Observați cum se manifestă această îndelungă răbdare a lui Dumnezeu în raport cu împărații cei răi, în special, în raport cu cei care au domnit în Regatul de Nord. Observați cu câtă răbdare și îngăduință Dumnezeu îi cheamă și-i avertizează de îngrozitoarele nenorociri ale robiei care vor veni asupra lor. Și, în ultimă instanță, atrageți atenția la felul în care Dumnezeu răspunde la rugăciunea împăraților nelegiuiți (2 *Împ.* 13:4-5).

Majoritatea oamenilor consideră că Dumnezeu răspunde numai la rugăciunile oamenilor credincioși, care se află în părtășie cu El. Eu nu aș putea spune că recunosc în Scriptură acest principiu. Dumnezeu a auzit rugăciunea vameșului (*Luca 18:10-14*). Isus a auzit rugăciunea tâlharului de pe cruce (*Luca 23:42-43*), și tot Dumnezeu a auzit și rugăciunile acestor împărați răi. Dacă astăzi fiul unui om neevlavios ar ajunge într-un accident și acest om L-ar ruga pe Dumnezeu să-i salveze viața fiului său, oare va auzi Dumnezeu această rugăciune și ar răspunde la ea? Eu cred

că Dumnezeu poate să audă rugăciunea oricărui om, în orice vreme! Acest adevăr ne este revelat în cărțile 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați.

Cauzele repetării

Cărțile 1 și 2 Cronici ne descriu perioada istorică, care începe cu anul 1000 și durează până în anul 500 î. de Cr.: este aceeași perioadă descrisă și în cărțile 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați. În variantele străvechi ale Vechiului Testament cărțile Cronicii sunt plasate alături de cărțile Ezra și Neemia. Limbajul ebraic al acestor cărți se aseamănă într-atât de mult, încât mai multe școli teologice consideră că 1 și 2 Cronici au fost cărți scrise de Ezra. Abia mult mai târziu cărțile Cronici au început să fie plasate după cărțile Împărați, deoarece ele relatează evenimente ce țin de aceeași perioadă istorică.

Oare din ce motiv Domnul descrie această perioadă istorică în mod repetat? Am putea formula câteva argumente. În primul rând, „repetiția este mama învățaturii”. În cel de-al doilea rând, repetiția este folosită în Scriptură nu doar pentru învățatură, cât mai ales pentru a evidenția importanța unui anumit fapt sau idei. Atrageți atenția asupra acelor fapte care se repetă în Scriptură. Procesul creației se repetă în Cartea Genesa de două ori. Legea lui Moise înscrisă în Cartea Exodul - se repetă și în Deuteronom. Biografia lui Isus Hristos se repetă în Noul Testament de patru ori. Și această perioadă din istoria poporului evreu, descrisă în cărțile 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați - se repetă în cărțile 1 și 2 Cronici.

Dar ce anume se evidențiază în cărțile Cronici? Răspunsul evident la această întrebare este: Împărăția lui Dumnezeu. Isus a spus că Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie centrul căutărilor și a rugăciunilor noastre, trebuie să fie scopul spre care ajungem prin nașterea din nou (Mat. 6:33; Ioan 3:3-5). Așadar, este un lucru foarte important să luăm cunoștință de acest concept

al Împărăției lui Dumnezeu, concept despre care găsim scris în cărțile 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați. Dumnezeu vrea ca noi să conștientizăm faptul că El este Împăratul, devenind astăzi supușii Împărăției Lui. Iată motivul pentru care Dumnezeu relatează în mod repetat povestirea acestei perioade istorice.

Un al treilea motiv al repetării acestor relatări este că Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem că poporul Său L-a respins pe El ca și Împărat al său, iar acum noi cu toții resimțim consecințele acestui fapt. De asemenea, Dumnezeu dorește ca noi să vedem cum a avut loc această lepădare de Domnul, fiindcă ea reflectă realitatea dureroasă a faptului că și noi, astăzi, suntem în pericolul de a-L respinge pe Dumnezeu ca și Împărat al nostru.

Vremuri și perioade

Odată cu înrobirea și ducerea în Babilon a Regatului de Sud, a început o eră nouă, așa-numită „vremea neamurilor”. Dumnezeu a dorit ca forma de guvernare a poporului Său să fie teocrația, în cadrul căreia El să fie Împărat, iar oamenii să fie supușii Lui. Însă din moment ce copiii lui Israel au respins această ordine a lucrurilor, Dumnezeu a spus: „Ei bine, atunci voi veți fi risipiți, împrăștiați printre națiunile păgâne”. Începând cu perioada de robie babiloniană, Dumnezeu n-a mai acționat prin așa împărați precum a fost David, care a împlinit toată voia Sa, ci dimpotrivă, El s-a folosit de astfel de împărați precum a fost Nebucadnețar și Cir cel Mare, care erau niște împărați păgâni. Aceste cărți istorice ale împărăției ne relatează despre faptul că planurile lui Dumnezeu se realizează chiar și atunci când niște împărați păgâni stăpânesc peste poporul Său. Dumnezeu continuă să aducă la împlinire planurile Sale chiar și prin intermediul lor. Planurile și intențiile lui Dumnezeu vor deveni realitate oricum, acestea fiind de neînving, chiar și în cazul în care noi Îl respingem pe Domnul ca și Împărat al nostru.

În așa-numita „perioadă a neamurilor” Împărăția lui Dumnezeu se află în lăuntrul fiecărui credincios în parte care Îl recunoaște pe Dumnezeu în calitate de Împărat al său. Ei locuiesc în mediul unor oameni necredincioși, și majoritatea lor se află sub conducerea necredincioșilor. Aceștia sunt împrăștiați printre necredincioși ca și sarea, pentru a conferi gust vieții de pe pământ. Acest fapt deloc nu înseamnă că națiunea în care locuiesc acești oameni ai Împărăției este o națiune credincioasă sau evlavioasă. Din momentul în care poporul evreu a respins ordinea pe care a dorit Dumnezeu s-o instituie (teocrația), pe pământ nu mai există nici o națiune care să fie condusă în exclusivitate de Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este trăită în inimile oamenilor (*Luca 17:9-10*).

Cea de-a patra cauză pentru repetarea evenimentelor istorice în cărțile Cronicii este că nu a fost relatată întreaga istorie. Ezra a considerat că autorii cărților 1 și 2 Samuel și a cărților 1 și 2 Împărați au redat evenimentele istorice din perioada lor, dintr-o perspectivă strict omenească, așa că a fost nevoie de cineva care să le relateze din perspectiva lui Dumnezeu. Tocmai din acest motiv, el scrie cărțile 1 și 2 Cronici.

Omiterile

În pofida faptului că relatarea istorică se repetă, totuși aceste cărți se deosebesc foarte mult una de alta. Putem afla care este cheia acestor deosebiri în titlul dat cărților Cronici în Septuaginta: „Omiteri”, cu sensul de ceea ce a fost trecut cu vederea. Acest titlu ne demonstrează că unele fapte, evenimente, au fost trecute cu vederea sau omise atunci când această perioadă istorică a fost descrisă în cărțile Cronici, spre deosebire de relatarea aceleiași perioade în cărțile Samuel și Împărați în care, de pildă, păcatul lui David, cât și al lui Solomon, ocupă un număr considerabil de pagini.

Omiterea descrierii păcatului lui David este o veste bună. Aplicând același principiu, putem spune că și păcatele noastre

vor fi odată omise, atunci când ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu, fiindcă ne-am încredințat în Isus Hristos, în ce privește mântuirea noastră. Din același motiv, descrierea păcatului lui Solomon de asemenea constituie una dintre aceste extraordinare omiteri ale lui Ezra din cărțile Cronici.

În zilele noastre, când are loc pregătirea unui reportaj, se folosesc câteva camere de luat vederi, pentru a putea prezenta situația din câteva perspective, tot astfel, cărțile Samuel și Împărați ne prezintă această perioadă din istoria poporului evreu dintr-o perspectivă omenească, însă cărțile 1 și 2 Cronici ne-o prezintă din perspectiva lui Dumnezeu. Cum era și de așteptat, unele fapte omise din cărțile Cronici ne cutremură. De pildă, Regatul de Nord, care era un regat totalmente răzvrătit și nelegiuit, nu este niciodată menționat după dezbinarea împărăției. Oare din ce motiv? Deoarece cărțile Cronici evidențiază, pun în relief genealogia lui David, sau casa sa, – seminția lui Iuda. Genealogiei lui David i se acordă o atenție sporită în cărțile Cronici, fiindcă Mesia urma să vină prin urmașii lui David.

Cărțile Cronici îi evidențiază de asemenea și pe acei împărați prin care în țară venea renașterea spirituală, restaurarea și reforma. Prin astfel de împărați precum au fost Asa, Iosafat, Iosia, Ezechia și Iosia din Regatul de Sud - în țară pătrundea binele. Împărații răi sau acei împărați care n-au realizat nimic bun (toți împărații Regatului de Nord) nici nu sunt menționați în Cronici.

De exemplu Iosia, acest împărat, a început reconstrucția templului, timp în care preotul Hilchia a găsit sulurile Legii. Oamenii se îndepărtaseră atât de mult de Dumnezeu și deveniseră într-atât de păcătoși, încât uitaseră cu totul de Legea Domnului. Când aceste suluri i-au fost citite împăratului, Iosia dintr-odată a conștientizat faptul că au păcătuit cu toții și nu s-au supus poruncilor date de Dumnezeu: astfel acest împărat a readus națiunea sa la Dumnezeu și la ascultarea de Legea lui Dumnezeu (2 Cr. 34).

Cărțile 1 și 2 Cronici, într-o oarecare măsură, putem spune că ne oferă unele interpretări și comentarii asupra cărților Samuel și Împărați. Tocmai din acest motiv găsim mereu scris în cărțile

Împărați sintagma: „...sunt scrise în cartea Cronicilor împăraților” (1 Împ. 14:19; 2 Împ. 1:18; 10:34), deoarece Autorul cărților Împărați (Duhul Sfânt) dorește ca noi să privim la un anumit împărat sau la un anumit eveniment din perspectiva lui Dumnezeu.

Haideți să analizăm ce ni se relatează despre David. Cărțile Cronici ne arată că explicația succesului politic al lui David constă în faptul că el a fost binecuvântat pentru a aduce bucurie poporului lui Dumnezeu. În cărțile Cronici vedem influența covârșitoare pe care a exercitat-o David în vederea închinării poporului Israel. În capitolele 15 și 23 din 1 Cronici ne este relatat despre cum David a organizat corurile și muzicanții. David avea o imensă orchestră și un cor de patru mii de leviți. Aportul lui David în domeniul închinării este evidențiat în cărțile Cronici, chiar dacă acest fapt uită să-l menționeze cărțile Împărați. Prin aceasta Dumnezeu vrea să ne spună cât este de importantă, din perspectiva Lui, închinarea noastră.

De asemenea, în cărțile Cronici găsim explicația din ce motiv lui David nu i-a fost îngăduit să zidească o Casă a Domnului: fiindcă el a fost un om de război și a vărsat mult sânge (1 Cr. 22:8-9). Anume cărțile Cronici ne explică motivul pentru care Iosafat, împăratul evlavios, s-a întâlnit cu Ahab, împăratul nelegiuit: copiii acestor doi împărați erau în relație de căsătorie, așa că ei doi aveau nepoți comuni (2 Cr. 18:1).

Rugăciunea pentru renașterea spirituală

Iată unul dintre cele mai importante versete din cărțile Cronici: „dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cr. 7:14).

Iată Cuvântul rostit de Dumnezeu și adresat poporului Său, care vizează aspectul religios și politic al acestei națiuni. Dumnezeu încheie cu poporul Său un legământ și El spune: „Eu sunt

gata să iert și să vindec. Însă mai înainte ca Eu să iert și să vindec, trebuie să știți că există căi ale neprihănirii pe care aș dori ca poporul Meu să meargă”. Consider că acest verset ar trebui să fie interiorizat de fiecare dintre noi la nivel personal, iar mai apoi – la nivelul întregii națiuni.

Cheia spre înțelegerea diferențelor și a repetărilor acestei perioade a istoriei ebraice pe care o găsim în cărțile Cronici, ar fi următoarea: căile lui Dumnezeu – nu sunt și căile noastre; gândurile Lui – nu sunt gândurile noastre. Există o mare diferență între ceea la ce se gândește și ce face Dumnezeu și între ceea la ce ne gândim și ce facem noi: e o diferență atât de mare, pe cât de mare este distanța dintre cer și pământ (*Is. 55:8-9*). Dacă doriți să vedeți care este perspectiva lui Dumnezeu și dacă doriți să gândiți și să procedați în conformitate cu ceea ce gândește și procedează Dumnezeu - atunci citiți cărțile Cronici. Veți descoperi o veste extraordinară ce vizează valorile și perspectiva.

„Omiteri” este un titlu foarte reușit pentru cărțile Cronici. Este o veste bună atunci când descoperim că păcatele noastre pot fi omise de Dumnezeu, precum au fost omise și păcatele lui Solomon și ale lui David, în aceste cărți. De asemenea, aceste cărți constituie pentru noi o puternică avertizare ce ne însuflă groaza atunci când realizăm că Dumnezeu a „omis” și Regatul de Nord. Dumnezeu n-a amintit niciodată de Regatul de Nord, deoarece locuitorii s-au îndepărtat cu desăvârșire de Dumnezeu și de scopurile Lui. Ar fi înțelept să ne gândim că Dumnezeu ignoră astăzi întreaga noastră existență și o va ignora și în veșnicie, dacă noi nu ne vom strădui să ne conformăm gândurile, căile și viața potrivit cu voia lui Dumnezeu, armonizându-ne cu El și mergând pe căile prevăzute de El.

Rugăciunea mea este ca aceste comparații dintre cărțile Cronici, pe de o parte, și cărțile Împărați, pe de altă parte, să vă îndemne să observați diferența dintre perspectiva lui Dumnezeu și perspectiva umană, și nu doar în acea perioadă trecută a istoriei, ci și în timpul de față, în care trăim acum, împreună cu dvs.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cauzele expunerii repetate a întâmplărilor descrise în cărțile Samuel și Împărați?

- - Repetiția este mama învățaturii;
- În așa mod se reliefează importanța acestor evenimente;
- Este important să realizăm că poporul L-a respins pe Dumnezeu, ca și Împărat al său;
- Necesitatea descrierii evenimentelor din diferite perspective, creând o imagine de ansamblu.

2. Am putea deduce că autorul cărților 1 și 2 Cronici a avut acces la un șir de documente istorice. Enumerați-le într-o ordine corespunzătoare, folosind următoarele referințe: 1 Cr. 29:29; 2 Cr. 9:29; 2 Cr. 12:15; 2 Cr. 13:22; 2 Cr. 20:34; 2 Cr. 24:27; 2 Cr. 26:22; 2 Cr. 27:7; 2 Cr. 32:32; 2 Cr. 33:19.

- Cartea lui Samuel văzătorul, cartea profetului Natan, cartea văzătorului Gad, cartea profetului Natan, proorocia lui Ahia din Silo, descoperirile proorocului leedo, cartea proorocului Șemaia și a proorocului Ido, cărțile spițelor de neam, istoria lui Iehu, fiul lui Hanani, istoria din cartea Împăraților, faptele lui Ozia scrise de Isaia, cartea împăraților lui Israel și Iuda, vedenia proorocului Isaia, cartea împăraților lui Iuda și Israel, cartea lui Hozai.

3. Ultimul împărat-reformator al lui Iuda a fost Iosia. Ce a făcut Iosia în anii săi de domnie (2 Cr. 34:36)?

- Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE EZRA ȘI NEEMIA

PRINCIPIILE LUCRĂRII LUI DUMNEZEU PRIN INTERMEDIUL OAMENILOR

În acest capitol vom prezenta o scurtă privire de ansamblu asupra cărților Ezra și Neemia care, de rând cu Cartea Estera, sunt considerate drept cărți istorice scrise în perioada de după robie. Robia babiloniană a constituit un eveniment de hotar în cadrul istoriei poporului evreu. Atunci când vom studia cărțile profeților, vom descoperi că profeții sunt clasificați conform perioadei în care au trăit: profeți care au trăit până la robie, în timpul perioadei de robie și propriu-zis după robie. În cărțile Ezra, Neemia și Estera ni se descrie deci perioada istorică de după robie, iar în această perioadă au scris, au predicat, au trăit și au murit o seamă de profeți care despre care se menționează în Biblie.

Întoarcerea din robia babiloniană

Întoarcerea din robia babiloniană a avut loc în trei etape. Prima întoarcere a avut loc în scurt timp după ce Cir cel Mare a emis un ordin care permitea revenirea în patrie a tuturor evreilor. Voievodul Zorobabel și marele preot Iosua au condus acea primă revenire în patrie a poporului evreu, prin anul 537 î. d. Cr. Scopul acestor oameni care reveneau acum în Regatul lui Iuda

era reconstrucția templului.

Curând lucrările care abia demaraseră, au fost oprite prin prigoane din partea opoziției. Construcția a început abia după ce profeții Hagai și Zaharia au prorocit în Numele Domnului și i-au încurajat pe iudei să ducă la bun sfârșit lucrul început. De fapt lucrările au fost reluate mai mult datorită slujirii acestor doi profeți, iar încheierea reconstrucției templului a avut loc în anul 516 î. d. Cr., după 21 de ani de la începutul lucrărilor.

În anul 458 î. d. Cr. Ezra a condus cea de-a doua revenire în patrie. Acest preot și cărturar extraordinar era și un mare învățator al Scripturii. Ezra a introdus un suflu nou de viață și dinamism în slujirea din templul reconstruit de curând. Aceasta a avut loc deci la 79 de ani de la prima întoarcere în țara lui Iuda și la 58 de ani de la momentul reconstrucției templului.

După treisprezece ani de la revenirea lui Ezra, Neemia a condus cea de-a treia întoarcere în patrie. Scopul său era să restaureze din nou zidurile din jurul Ierusalimului. Profetul Maleahi a lucrat împreună cu Neemia în procesul ridicării zidurilor Ierusalimului.

Conținutul similar al cărților Ezra și Neemia

Cărțile Ezra și Neemia au fost numite „Evangheliile sinoptice ale Vechiului Testament”, deoarece conținutul acestor două cărți au în comun multe aspecte similare. Să vedem care sunt deci trăsăturile sau aspectele comune:

1. Limbajul ebraic al acestor două cărți se aseamănă într-atât de mult, încât acestea ar fi putut să fie scrise de către un singur autor, de Ezra.
2. Tema centrală a ambelor cărți o constituie unul și același eveniment – reîntoarcerea din robia babiloniană și lucrarea lui Dumnezeu la reconstrucția templului din Ierusalim.
3. Aceste două cărți scot în relief principiile de care este nece-

sar să se țină cont atunci când o lucrare omenească trebuie să reprezinte lucrarea lui Dumnezeu.

4. Ambele cărți ne oferă două exemple extraordinare de conducători – Ezra și Neemia. Deși acești doi bărbați se deosebeau prin stilul lor de conducere și prin darurile pe care le posedau, ei ambii au fost mari lideri. Ezra a fost preot și cărturar, care a predicat Cuvântul Domnului. Lucrarea lui Ezra ar putea fi numită o lucrare pastorală. În schimb Neemia era un enoriaș, un zidar practic și pragmatic.
5. Cărțile lor au o structură similară: primele capitole din ambele cărți descriu lucrarea de reconstrucție care urma să fie făcută, și apoi, după ce această lucrare este încheiată, poporul se îndepărtează de Domnul. De asemenea, capitolul 9 din Ezra, precum și capitolul 9 din Neemia, ni-i prezintă pe cei doi conducători într-o stare de rugăciune, de durere, de mărturisire și pocăință pentru poporul care s-a îndepărtat de Domnul.
6. În ambele cărți este menționat Cir, împăratul păgân care a susținut și a favorizat decizia de întoarcere în țară, un împărat care a simpatizat poporul evreu și i-a oferit ajutorul, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi adusă la împlinire prin poporul Său.
7. Ambele cărți se încheie pe o notă spiritual-optimistă și încurajatoare.

Lecțiile excepționale din Cartea Ezra

Deși cărțile Ezra și Neemia sunt foarte asemănătoare, totuși, fiecare din ele are trăsături distinctive. Să examinăm mai în detaliu conținutul cărții Ezra.

Ezra s-ar cuveni să fie pus în rândul unor oameni de seamă ai lui Dumnezeu, precum sunt Moise, Samuel și David. Întreaga lui activitate de slujire a fost direcționată spre renașterea interesului față de Cuvântul lui Dumnezeu.

În Ezra 7:10 citim: „*Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile*”. Acest verset ne prezintă viața lui Ezra, împărțind-o în trei perioade. El și-a dedicat inima învățării și cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu, studiindu-L în mod detaliat. În cea de-a doua parte a activității sale Ezra a trăit după Cuvântul Domnului, împlinind tot ceea ce este scris în el. În cea de-a treia perioadă a vieții sale Ezra s-a consacrat în întregime predicării Cuvântului lui Dumnezeu și învățării oamenilor, ca ei să urmeze calea Domnului.

Analizând aportul lui Ezra în lucrarea Domnului, ne putem da seama cu ușurință de motivul pentru care noi îl plasăm în categoria oamenilor de tipul lui David, Samuel și Moise. După cum am și menționat anterior, Ezra este considerat ca fiind autorul cărților Cronici, Ezra și Neemia. De asemenea, el a scris cel mai lung capitol din Biblie – Psalmul 119, care are 176 de versete. Acest singur capitol este mult mai lung decât unele cărți din Biblie. Dintre cele 176 de versete ale acestui psalm, în fiecare al doilea verset este menționată Scriptura. Acest fapt ne demonstrează profunzimea cu care acest om a fost dedicat Cuvântului lui Dumnezeu.

Prin tradiție, teologii consideră că atâta timp cât Ezra s-a aflat în robie și n-a putut să îndeplinească funcția sa de preot în templu, el a fondat sinagogile, ceea ce ar fi echivalent cu grupele de studiu biblic sau cu școlile duminicale contemporane. De asemenea, teologii sunt de părere că Ezra a avut un rol decisiv în constituirea Vechiului Testament în forma lui actuală, contemporană. Mai mult ca atât, el a condus cea de-a doua revenire a evreilor din robia babiloniană. Anume Ezra a fost acela care a implementat slujirea vie, dinamică, a predicării Cuvântului lui Dumnezeu în templu, fapt care a fost realizat încă înainte de revenirea în patrie a evreilor. Ezra a adus cu sine un mare grup de preoți și cărturari care au început să-i învețe pe oameni, împreună cu el, Cuvântul lui Dumnezeu, după ce au revenit în țară.

Principiile lucrării lui Dumnezeu

Primul principiu este următorul: când este o lucrare a Domnului care trebuie să fie făcută, Dumnezeu Însuși va fi inițiatorul acestei lucrări (*Rom. 11:36*). Dumnezeu reprezintă sursa acestei lucrări, Puterea ce stă în spatele ei, iar Slava Sa constituie scopul acestei lucrări. Reieșind din conținutul primelor versete ale acestei cărți, consider că anume în acest mod Ezra și-a ales prioritățile pentru viața sa.

Cel de-al doilea principiu sună astfel: când Dumnezeu va intenționa să-Și aducă la împlinire lucrarea Sa prin intermediul oamenilor, El le va oferi oamenilor directive clare referitor la această lucrare, așa încât ei o vor împlini pentru Domnul.

Un al treilea principiu este că Dumnezeu va fi Acela Care va asigura cu tot ceea ce este necesar pentru ca lucrarea să poată fi împlinită. Acesta este un principiu foarte important menționat și întărit în Scriptură. În Evanghelia după Matei 6:33 Isus a spus: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da deasupra”*. Atunci când cunoaștem cu siguranță aceea ce vrea Dumnezeu ca noi să realizăm, și noi facem lucrul acesta într-un mod corect înaintea Lui, El ne va da tot ceea ce avem nevoie pentru a putea împlini lucrarea Sa.

Un al patrulea principiu este că atunci când Dumnezeu face o lucrare, El ne asigură nu doar cu ceea ce este necesar pentru acea lucrare, ci ne asigură cu mult mai mult decât noi cerem sau ne gândim să-l cerem (*Efes. 3:20*). Acei oameni care au revenit în țară cu Ezra, abia dacă aveau resursele necesare pentru a-și încheia lucrarea, însă atunci când a fost vorba de reconstrucția templului, ei au primit resurse chiar mai multe decât ar fi avut nevoie.

Cel de-al cincilea principiu este că atunci când dvs. veți face lucrarea lui Dumnezeu, să nu fiți surprins dacă satan va căuta să împiedice cel mai mult acea lucrare despre care veți fi sigur că este bună. Vrăjmașul sufletelor noastre va căuta să ne abată

de la țință, pentru ca noi să renunțăm să facem cea mai bună lucrare pentru Domnul. El ne va șopti: „Realizează numai ceea ce ți se pare că este bun, însă nu insista să împlinești planul lui Dumnezeu care este cel mai bun pentru viața ta”.

În capitolul următor vom analiza într-un mod mai detaliat cel de-al cincilea principiu, precum și alte principii suplimentare.

Întrebări pentru discuție

1. Cine a condus fiecare dintre cele trei etape de întoarcere a evreilor? Care a fost scopul principal al fiecărei etape?

- ✍ - Zorobabel. Scopul – reconstrucția templului.
- Ezra. Scopul – reinstituirea slujbelor la templu.
- Neemia. Scopul – reconstrucția zidurilor Ierusalimului.

2. Care sunt aspectele comune în cărțile Ezra și Neemia?

- ✍ - Probabil au fost scrise de unul și același autor – Ezra.
- Tema principală a ambelor cărți o constituie întoarcerea din robia babiloniană și lucrarea Domnului în procesul de reconstruire a templului din Ierusalim.
- Ambele cărți au o structură similară: primele capitole din ambele cărți descriu lucrarea de reconstrucție care urma să fie făcută, și apoi, după ce această lucrare este încheiată, poporul se îndepărtează de Domnul. De asemenea, capitolul 9 din Ezra, precum și capitolul 9 din Neemia, ni-i prezintă pe cei doi conducători într-o stare de rugăciune, de durere, de mărturisire și de pocăință pentru poporul care s-a îndepărtat de Domnul.
- În ambele cărți este menționat Cir, împăratul păgân care a susținut și a favorizat decizia de întoarcere în țară, un împărat care a simpatizat poporul evreu și i-a oferit ajutorul, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi adusă la împlinire prin poporul Său.
- Ambele cărți se încheie pe o notă spiritual-optimistă și încurajatoare.

3. Care sunt cele trei perioade din viața lui Ezra, menționate în Ezra 7:10?

 El și-a dedicat inima învățării și cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu, studiindu-l în mod detaliat. Ezra a trăit după Cuvântul Domnului, împlinind tot ceea ce este scris în el. El s-a consacrat în întregime predicării Cuvântului lui Dumnezeu și învățării oamenilor, ca ei să urmeze calea Domnului.

4. Care sunt principiile lucrării lui Dumnezeu, enunțate în această lecție?

- - Dumnezeu este inițiatorul lucrării Sale;
- Domnul dorește ca să-și realizeze lucrarea Sa prin intermediul oamenilor;
 - Dumnezeu va asigura toate resursele necesare;
 - Domnul va asigura din plin și peste așteptări pe cei care fac lucrarea Sa;
 - Satan se opune lucrării lui Dumnezeu.

5. Ce are în vedere autorul acestui studiu spunând că „binele este vrăjmașul a ceea ce este mai bine”?

 Vrăjmașul sufletelor noastre va căuta să ne abată de la țintă, ca noi să renunțăm să facem cea mai bună lucrare pentru Domnul. El ne va șopti: „Realizează numai ceea ce ți se pare că este bun, însă nu insista să împlinești planul lui Dumnezeu care este cel mai bun pentru viața ta”.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE EZRA ȘI NEEMIA

LUCRAREA DOMNULUI ȘI CAUZELE EȘECULUI

Cel de-al cincilea principiu pe care l-am analizat în cartea Ezra este că atunci când începem să facem lucrarea lui Dumnezeu, forțele întinericului din această lume vor căuta să ni se opună. Pentru a înțelege mai bine cu ce a trebuit să se confrunte Ezra și ceilalți evrei atunci când au revenit în țară împreună cu el, este necesar să analizăm mai profund strategia lui satan.

Apostolul Pavel ne revelează în ce constă această strategie a lui satan (*2 Cor. 2:11; 10:3-5; 11:13-15*). Satan este un minciunos. Lui îi place să falsifice lucrurile și să plămuiască minciuni. El cunoaște prea bine că cel mai mare vrăjmaș al lucrurilor celor mai bune (excelente) sunt lucrurile bune. Atunci când Îl lăsați pe Dumnezeu să lucreze prin dvs., experimentați cu adevărat ceea ce este cel mai bun, oferit de Domnul. Satan se va opune ca dvs. să experimentați din ceea ce este cel mai bun, din lucrurile excelente pe care Dumnezeu vi le-ar oferi. Din moment ce satan este foarte inteligent, el știe prea bine că nu va reuși să vă abată de la a împlini voia lui Dumnezeu, ispitindu-vă, de exemplu, să jefuiți o bancă. Ceea ce va face el, este că vă va determina să faceți ceea ce este pur și simplu bine, dar în același timp să ratați ceea ar fi fost excelent. De exemplu, dacă dvs. locuiți într-un cartier prestigios și foarte confortabil, iar voia lui Dumnezeu pentru viața dvs. este să fiți un medic-misionar într-o țară unde nu există

asistență medicală, atunci satan vă va ispiti să rămâneți pur și simplu să fiți un medic bun în cartierul dvs. frumos, confortabil, și mai ales, prestigios. Acesta va fi un scop bun pentru viața dvs., dar în același timp va fi mult mai prejos decât acel lucru excelent pe care Dumnezeu l-a intenționat cu privire la dvs.

Cel de-al șaselea principiu pe care ni-l oferă Ezra este strâns legat de principiul precedent: atunci când căutați să faceți lucrarea lui Dumnezeu, trebuie întotdeauna să fiți gata să întâmpinați opoziție. Uneori, când oamenii încep să facă lucrarea lui Dumnezeu și se confruntă cu obstacole, ei încep să se îndoiască de călăuzirea lui Dumnezeu sau de felul în care au înțeles ei voia lui Dumnezeu. Ei presupun, într-un mod greșit, că dacă fac lucrarea lui Dumnezeu, nu ar trebui să existe piedici și obstacole. Acest lucru pur și simplu nu este adevărat! Când Dumnezeu începe să lucreze prin oamenii Săi, neapărat va veni și satan. De vreme ce satan se opune tuturor lucrurilor pe care le săvârșește Isus Hristos, trebuie să ne așteptăm și noi că vom întâmpina piedici atunci când Îl vom lăsa pe Hristos să facă ceva prin noi. Uneori oamenii care vi se opun nici nu conștientizează faptul că sunt manipulați de satan (*vezi Marcu 8:27-33*).

Cartea Ezra ne vorbește despre faptul că opoziția va avea loc pe două planuri.

În primul rând, va fi o opoziție evidentă din exterior. De exemplu, când evreii au revenit din robie în Ierusalim pentru a reconstrui templul, localnicii căutau să-i sperie și să-i intimideze, punându-le mereu piedici. Ei i-au trimis împăratului Artaxerxe o scrisoare falsă și oamenii lui Dumnezeu au trebuit, pentru un timp, să înceteze lucrările de construcție (*Ezra 4*). Și în Cartea Neemia găsim scris că în timp ce evreii ridicau zidul cetății, cu o mână lucrau, iar în altă mână țineau arma (*Neemia 4:17*). Într-un anume sens, este mult mai ușor să facem față opoziției din exterior, fiindcă ea este evidentă – ea vine din afară – iar noi o putem vedea și înfrunta.

Cel de-al doilea plan al opoziției vine din interior. Când evreii întorși din robie au venit să reconstruiască templul, localnicii pă-

gâni din Iuda și din Ierusalim s-au apropiat de Zorobabel și de Iosua, fiul lui Ioțadac și i-au spus: „Să zidim și noi cu voi; căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeuul vostru și-l aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici” (Ezra 4:2). Însă Zorobabel și Iosua, fiul lui Ioțadac, le-au răspuns: „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Dumnezeuului nostru; ci noi singuri o vom zidi Domnului Dumnezeuului lui Israel...” (Ezra 4:3). Zorobabel și Iosua au instituit un principiu important referitor la lucrarea lui Dumnezeu: aceasta trebuie să fie făcută numai de poporul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte: „Acesta este planul lui Dumnezeu: de a folosi puterea lui Dumnezeu în poporul Său, pentru a aduce la împlinire scopul lui Dumnezeu potrivit planului Său”.

Cel de-al șaptelea principiu spune că Dumnezeu, Care este inițiatorul, Care ne oferă claritate și călăuzirea Sa, asigurându-ne cu tot ceea ce este necesar pentru a face lucrarea Sa, El Însuși va înfrânge orice opoziție care împiedică lucrarea Sa. Acest principiu minunat încurajează și oferă speranțe mari slujitorilor lui Dumnezeu din întreaga lume, care înfruntă cu credincioșie obstacolele.

Aceiași Dumnezeu al lui Ezra și Neemia este capabil și astăzi să învingă orice opoziție care împiedică lucrarea Sa, la fel precum a făcut-o și pe vremea lor (Ezra 6:6-8). Împăratului Artaxerxe vrăjmașii lui Iuda i-au trimis o scrisoare prin care îi aduceau la cunoștință că iudeii sunt un popor foarte rebel, cărora nu se cuvine să li se încredințeze reconstrucția zidurilor cetății și templului (Ezra 4:11-16). Însă mai târziu, când împăratul Darius a cercetat cronicile, a depistat decretul emis de către împăratul Cir care le-a pus evreilor la dispoziție și materialele necesare numai pentru ca templul să fie reconstruit. Atunci el le-a spus: „Lăsați să meargă înainte lucrările acestei Case a lui Dumnezeu; dregătorul iudeilor și bătrânii iudeilor s-o zidească iarăși pe locul unde era. Iată porunca pe care o dau cu privire la ce veți avea de făcut față de acești bătrâni ai iudeilor, pentru zidirea acestei Case a lui Dumnezeu: cheltuielile, luate din averile împăratului venite din

birurile de dincolo de Râu, să fie plătite îndată oamenilor acestora ca să nu înceteze lucrul” (Ezra 6:7-8).

Dumnezeu a învins opoziția, iar lucrarea Sa a fost făcută.

Cel de-al optulea principiu este că atunci când Dumnezeu își face lucrarea prin poporul Său, observatorii păgâni vor fi și ei salvați, pe măsură ce vor urmări cum decurge lucrarea Domnului. Când vor vedea ei cum Dumnezeu lucrează prin intermediul nostru, vor recunoaște că noi nu suntem decât niște vase pământești care nu sunt singure capabile să facă o asemenea lucrare, și atunci ei vor începe să conștientizeze că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Ei vor începe să înțeleagă că Dumnezeu este Inițiatorul, Sursa și Puterea care stă în spatele tuturor lucrărilor săvârșite de poporul Său.

Anume în acest mod sunt mântuiți acei oameni care urmăresc cum se face lucrarea Domnului. În *Ezra 6:21-22* citim despre faptul cum unii oameni din popoarele păgâne, care locuiau în Iuda, s-au întors de la obiceiurile lor amorale și s-au alipit de evrei, închinându-se împreună cu ei Domnului Dumnezeu, când evreii au sărbătorit Paștele. Acest fapt se deosebește de necredințioșii care au dorit să ia parte în lucrarea Domnului, nefiind născuți din nou. Atunci când păgânii sunt salvați, ei aparțin popoului lui Dumnezeu și devin oameni prin care Domnul vrea să-și facă lucrarea Sa în această lume.

Acum ne-am apropiat de al nouălea principiu: oricine este implicat în conducerea lucrării lui Dumnezeu, va descoperi că lucrarea Domnului ne este descoperită în Cuvântul Domnului. În această situație Ezra devine pentru noi un exemplu demn de urmat. El a hotărât în inima lui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să asculte și să împlinească acest Cuvânt, iar mai apoi, să-i învețe în Israel pe toți oamenii poruncile și regulamentele care se revelează în acest Cuvânt. Ezra înțelegea ce reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, pentru că cunoștea bine Cuvântul lui Dumnezeu. Și lucrarea pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru Ezra consta în a implementa, în templul reconstruit, slujirea vie de învățare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Cel de-al zecelea principiu este unul foarte realist: atunci când lucrarea Domnului este încheiată, Dumnezeu adeseori îngăduie ca intermediarii – oamenii prin care s-a făcut lucrarea – să sufere un eșec. Dumnezeu urmărește să demonstreze prin aceasta că sursa puterii acestor oameni a fost numai El. În ambele cărți, atât în Ezra, cât și în Neemia, ne este relatat faptul că după ce marea lucrare a lui Dumnezeu a fost realizată, oamenii s-au îndepărtat de Domnul. Poporul Domnului s-a împotmolit în tradițiile idolatre ale popoarelor păgâne care locuiau pe pământul lor. Acesta este un exemplu trist și foarte serios din viața unor mari oameni și lucrări ale Domnului. Probabil, Dumnezeu dorește să ne demonstreze nouă, și întregii lumi, că anume El a fost sursa acelei lucrări, și nu oamenii care înfăptuiau propriu-zis lucrarea Sa.

Există și o altă cauză pentru care deseori are loc acest eșec, și ea este în mod nemijlocit legată de satan. Cel de-al unsprezecelea principiu spune că atunci când Dumnezeu lucrează printr-un om pentru a-și face lucrarea, satan caută să discrediteze oamenii de care s-a folosit Dumnezeu.

Există câteva principii ale lucrării lui Dumnezeu pe care le aflăm din Cartea Ezra: planul lui Dumnezeu este de a folosi puterea Lui prin oamenii Săi, pentru a aduce la împlinire scopul lui Dumnezeu, potrivit planului Său.

Întrebări pentru discuție

1. Care principii ale lucrării lui Dumnezeu au fost enumerate în lecția de față? În ce mod cunoașterea acestor principii vă poate ajuta în lucrarea Domnului?

- ✍* - când faceți lucrarea Domnului, întotdeauna fiți gata să întâmpinați opoziție;
- Dumnezeu va învinge orice opoziție ce ține de lucrarea Sa;
- observatorii păgâni, sau necredincioși, vor fi mântuiți pe măsură ce vor urmări cum decurge lucrarea Domnului;

- lucrarea Domnului ne este revelată în Cuvântul lui Dumnezeu;
- la încheierea lucrării Sale, Dumnezeu poate îngădui ca oamenii prin care s-a făcut lucrarea, să sufere eșec, pentru a le demonstra tuturor că sursa puterii lor a fost numai în El.

2. Citiți 2 Corinteni 2:11; 10:3-5; 11:13-15. Ce puteți spune despre strategia lui satan? Este necesar să cunoaștem metodele prin care el acționează? De ce?

✍ Răspunsuri diferite.

3. În lucrarea sa, orice slujitor al lui Dumnezeu se confruntă, în mod inevitabil, cu o opoziție din exterior și cu o altă opoziție din interior. Cum înțelegeți lucrul acesta? Care opoziție este mai dificil de înfruntat? De ce?

✍ Răspunsuri diferite.

4. În ce mod studierea aprofundată a Cuvântului lui Dumnezeu ne ajută să facem lucrarea Domnului (Neemia 1:9)?

✍ Este imposibil să faci lucrarea lui Dumnezeu fără a cunoaște Scriptura. Noi nu vom ști ce așteptări are Dumnezeu cu privire la noi, Cine este sursa noastră de inspirație, cum să reacționăm față de opoziție ș.a.m.d.

5. Cum înțelegeți concluzia principală: planul lui Dumnezeu este de-a folosi puterea Lui prin oamenii Săi, pentru a aduce la împlinire scopul lui Dumnezeu, potrivit planului Său?

✍ Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

➤ Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CĂRȚILE EZRA ȘI NEEMIA

PORTRETUL UNUI SLUJITOR AL LUI DUMNEZEU

Dacă în Cartea Ezra ne sunt arătate principiile potrivit cărora putem fi siguri dacă lucrarea pe care o facem pentru Domnul este lucrarea lui Dumnezeu, atunci Cartea Neemia acordă o mai mare atenție tipului de conducător, acelui tip de om pe care Dumnezeu trebuie să-l găsească, în cazul în care dorește să-Și aducă la împlinire lucrarea Sa prin oameni. Neemia însuși este un bun exemplu de asemenea conducător.

În timpul când Neemia a fost în calitate de conducător, poporul avea nevoie de o renaștere spirituală. Foarte mulți evrei intrau în relații de căsătorie cu păgânii care locuiau alături de ei, fapt care era o încălcare directă a Legii lui Dumnezeu (*Neemia 13:23-25*).

Am putea spune că Ezra a schițat planul pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar Neemia a fost zidarul care a adus la împlinire lucrarea Domnului ce a fost prevăzută pentru ei amândoi. Pentru Neemia, Cuvântul Domnului este pragmatic. El era încredințat că trebuie să se afle în acel loc și să facă lucrarea Domnului. Atât Ezra, cât și Neemia, reprezintă pentru noi modele extraordinare de conducători, deși au fost doi oameni atât de diferiți.

Studiind Cartea Neemia, trebuie să înțelegem și să descoperim acele calități pe care Dumnezeu le-a găsit la Neemia, pentru ca acesta să facă lucrarea respectivă.

Prima calitate pe care a manifestat-o Neemia a fost dorința, disponibilitatea lui de a lua asupra sa povara lucrării lui Dumnezeu. Unul dintre principalele indicii care arată că Dumnezeu intenționează să realizeze prin intermediul dvs. o lucrare, o constituie pasiunea și interesul dvs. pentru această lucrare. Dacă dvs. aveți o mare dorință pentru realizarea acestei lucrări și vă rugați pentru aceasta, probabil, Dumnezeu dorește ca dvs. să fiți parte a răspunsului la rugăciunea pe care ați înălțat-o.

Cea de-a doua trăsătură distinctă este că omul care a fost ales să conducă lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să aibă un Cuvânt din partea lui Dumnezeu referitor la această lucrare. În Neemia 1:9 este scris că Neemia ținea minte Cuvântul Domnului spus lui Moise: „...*Dacă vă veți întoarce la Mine și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai depărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo*”. Acest loc era Ierusalimul. Dumnezeu a dorit ca Neemia să reconstruiască zidul din jurul Ierusalimului.

Cea de-a treia trăsătură distinctivă este consacrarea sau dedicarea față de lucrarea pe care vrea Dumnezeu s-o aducă la împlinire. Un om pe care Dumnezeu îl alege să conducă lucrarea Sa, trebuie să aibă nu doar chemarea și Cuvântul din partea Domnului, dar trebuie să fie și un om consacrat Domnului pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Domnului. Consacrarea lui Neemia în lucrarea Domnului se manifestă și prin riscul pe care acesta și l-a asumat, fiind în funcția de paharnic al împăratului. În Medo-Persia există o lege potrivit căreia orice om care era trist sau într-o rea dispoziție în prezența împăratului, trebuia să fie ucis. Însă în cap. 2 din Neemia găsim scris că împăratul l-a întrebat pe acesta: „*Pentru ce ai fața tristă? Totuși nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii*” (Neemia 2:2). Neemia recunoaște că atunci îl apucase o mare frică și rugându-se în inima sa, a decis să-i spună împăratului apăsarea sa: „*Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am fața tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită, și porțile ei sunt arse de foc?*” (v. 3). Domnul era atunci cu

Neemia, fiindcă împăratul l-a întrebat: „Ce ceri?” Neemia a rostit în gând o rugăciune Dumnezeului cerurilor și apoi i-a spus împăratului că el ar fi dorit să revină în Ierusalim și să-l zidească din nou (v. 5). Împăratul nu numai că a fost de acord să-i îndeplinească cererea lui Neemia, dar și i-a dat tot necesarul pentru lucrarea pe care acesta urma s-o facă. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Neemia pentru consacrarea sa în lucrarea lui Dumnezeu.

Cea de-a patra particularitate distinctivă este viziunea lucrării lui Dumnezeu. *„Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu; dar ferice de poporul care păzește Legea!”* (Prov. 29:18). Un lider al lucrării lui Dumnezeu trebuie să aibă o viziune din partea lui Dumnezeu pe care s-o împărtășească cu ceilalți. Când Neemia a revenit în Ierusalim, el a verificat, în mod personal, starea cetății, până a acumulat întreaga informație de care avea nevoie. Apoi el s-a întâlnit cu preoții, cu oamenii de seamă și cu alte persoane oficiale, cărora le-a zis: *„Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, și porțile sunt arse de foc. Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!”* (Neemia 2:17). Abia după ce Neemia a înțeles în mod sigur ce avea de făcut, el le-a spus și celorlalți care era viziunea lui.

Cea de-a cincea trăsătură distinctivă este de a-i implica și pe alți oameni în lucrarea Domnului. Atunci când un conducător are o viziune din partea Domnului și o împărtășește cu ceilalți, poporul Domnului îl va urma în această lucrare. Însă atât ei, cât și noi, trebuie să conștientizăm că unul dintre atributele unui conducător al lucrării lui Dumnezeu este capacitatea acestuia de a-i motiva pe oameni să-l urmeze în această lucrare.

Cea de-a șasea trăsătură distinctivă a unui adevărat conducător este capacitatea acestuia de a reacționa la critică într-un mod corect.

Atunci când dvs. faceți ceva, mai ales lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să fiți gata să vă confrunțați cu diverse piedici și critică – chiar și din partea oamenilor evlavioși și spirituali. Neemia, bineînțeles, a fost supus și el criticii (Neemia 4:1-3).

Cea de-a șaptea particularitate distinctivă a unui conducător o constituie o viață de rugăciune focalizată asupra lucrării lui Dumnezeu. Atrageți atenția la faptul de câte ori Neemia ne spune că el s-a rugat. Neemia s-a rugat atunci când oamenii își băteau joc de el (*Neemia 4:4-5*). La fel, el s-a rugat și înainte de a-i face împăratului acea cerere (*Neemia 2:4*). El ne demonstrează cum este să aplicăm în fapt îndemnul apostolului Pavel: „*Rugați-vă neîncetat*” (1 Tes. 5:17).

Cea de-a opta trăsătură distinctivă a conducătorului ales de Dumnezeu este aceea de a fi alături de oamenii care fac lucrul Domnului. Neemia a fost pe acel zid împreună cu toți ceilalți care lucrau la construcția acestuia.

Cea de-a noua particularitate pe care o observăm este atitudinea de indignare și revoltă a conducătorului, față de piedicile și opoziția manifestate împotriva lucrării Domnului. Care este diferența dintre mânie și atitudinea de revoltă justificată? Dacă dvs. vă mâniați din cauza că cineva sau ceva vă stă în cale, deranjându-vă planurile, iar dvs. sunteți totuși hotărât să continuați ceea ce v-ați pus de gând să faceți, atunci mânia, în acest context, este un păcat. Însă dacă dvs. faceți lucrarea lui Dumnezeu și vă mâniați împotriva forțelor întinericului care caută să vă împiedice în lucrul Domnului, atunci mânia dvs. este o atitudine justificată de revoltă și de indignare. De exemplu, atunci când Isus a văzut că rânduielele religioase din curtea templului au transformat Casa Domnului într-o piață și o peșteră de tâlhari, El Și-a exprimat într-un mod justificat indignarea și revolta, în acest context putem spune „o mânie dreaptă” (*vezi Ioan 2:12-16*). Un conducător al lucrării lui Dumnezeu poate fi cuprins de o mânie dreaptă atunci când cineva caută să împiedice lucrarea Domnului. Și Neemia a fost un asemenea conducător.

Cea de-a zecea trăsătură distinctivă a unui lider chemat de Domnul este totala lui dedicare în lucrarea Domnului. În (*Neemia 4:21-23*) citim: „*Așa făceam lucrarea: jumătate din noi stând cu sulița în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor. În același timp, am mai zis poporului: „Fiecare să petreacă noaptea în Ierusalim*”

cu slujitorul lui; noaptea să facem de strajă, iar ziua să lucrăm.” Și nu ne-am dezbrăcat de haine, nici eu, nici frații mei, nici slujitorii mei, nici oamenii de strajă care erau sub porunca mea. Fiecare se ducea cu armele la apă”. Acesta reprezintă un bun exemplu de consacrare în lucrarea Domnului.

Cea de-a unsprezecea particularitate, care pare destul de stranie la prima vedere, este prezența unei viziuni limitate. Limitarea în viziune poate avea atât caracter negativ, cât și caracter pozitiv. Aceasta devine negativă atunci când noi în mod deliberat și intenționat refuzăm să mai ascultăm de vocea rațiunii. Dar ea poate avea și un caracter pozitiv atunci când noi refuzăm să ne abatem de la săvârșirea lucrării Domnului. Oamenii nu l-au putut determina pe Neemia să coboare de pe zid, în timp ce el construia. Mai mulți oameni au încercat, în diferite moduri, să-l amăgească pe Neemia, astfel încât el să coboare jos, însă nimeni n-a reușit să-l distragă de la ținta asupra căreia acesta și-a concentrat întreaga sa viziune, în raport cu lucrarea lui Dumnezeu.

Cea de-a douăsprezecea particularitate specifică este prezența unor convingeri puternice. În capitolul 5 citim despre faptul că atunci când Neemia a înțeles că unii oameni îi exploatează pe frații lor, luând de la ei dobândă, el îi îndeamnă să renunțe la această practică și să nu mai mintă (v. 1-13). Neemia a fost omul care avea convingeri puternice.

Cea de-a treisprezecea trăsătură distinctivă este aceea de-a avea o mare încredere. Neemia știa că el face o mare lucrare și era absolut convins de faptul că Dumnezeu l-a chemat pentru această lucrare. Acest fapt îi dădea lui o încredere nezdruincată, pe măsură ce Neemia făcea lucrarea la care a fost chemat de Domnul.

Cea de-a paisprezecea particularitate este curajul, care reprezintă o trăsătură foarte importantă în portretul unui conducător pe care Dumnezeu îl poate folosi.

Cea de-a cincisprezecea trăsătură este răbdarea. În capitolul 5 din Epistola sa către Romani, apostolul Pavel revarsă lumină asupra modului în care se cultivă răbdarea: „...ne bucurăm chiar

și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (v. 3-5). Răbdarea presupune să rămânem credincioși să nu cedăm; chiar și în mijlocul suferințelor și a necazurilor noi trebuie să răbdăm.

Cea de-a șaisprezecea trăsătură este prezența unor competențe organizatorice. Scriptura ne prescrie o anumită structură în ce privește realizarea lucrării lui Dumnezeu în cadrul bisericii (comp. *1 Cor. 12:28*, în special darul de conducător). În capitolul 7 din Cartea Neemia citim despre faptul că Neemia a rânduit leviți, căpetenii și străjeri. De asemenea, el a făcut recensământul oamenilor reveniți în țară, după spița lor de neam. Toate acestea au fost rânduite și organizate de el.

Cea de-a șaptesprezecea trăsătură distinctivă a liderului este capacitatea acestuia de a se concentra asupra scopurilor primordiale. Atrageți atenția în capitolul 10 la prioritățile pe care le avea Neemia. El i-a determinat pe oameni să fie de acord să nu îngăduie ca copiii lor să se căsătorească cu păgânii, că nu vor lucra în zilele de sabat și că în fiecare al șaptelea an nu-și vor mai prelucra ogoarele. Neemia a insistat asupra faptului ca oamenii să plătească darea la templu, să-l aducă Domnului cele dintâi roade și să-l închine Domnului pe întâii lor născuți și pe întâii născuți din vitele lor. Poporul Domnului i-a făgăduit lui Neemia că vor aduce Domnului a zecea parte din tot venitul lor. Neemia știa care sunt lucrurile care contează cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, astfel că el i-a condus pe oameni ca aceștia să fie în acord cu prioritățile pe care le-au ales.

A optsprezecea trăsătură distinctivă este conducerea cu toiagul unui păstor. Asemenea unui bun păstor, conducătorul folosește toiagul de păstor pentru a călăuzi și pentru a disciplina pe poporul Domnului. Asemenea unui părinte bun și înțelept, conducătorul trebuie să-și iubească poporul și să știe cum să-l disciplineze.

Cea de-a nouăsprezecea trăsătură distinctivă este că un conducător ales de Dumnezeu trebuie să se comporte omenește, cu bun-simț, față de oamenii pe care trebuie să-i conducă.

Și, în sfârșit, Neemia ne arată cea de-a douăzecea trăsătură distinctivă a unui conducător pus de Dumnezeu, și anume: încheierea lucrării pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, pentru gloria Sa. Neemia a terminat reconstrucția zidului Ierusalimului pentru slava lui Dumnezeu! Niciodată nu trebuie să ne scape din vedere, atunci când ne angajăm să facem lucrarea lui Dumnezeu, pe care El dorește s-o facă prin noi, care va fi finalul acestei lucrări. Un conducător ales de Dumnezeu este acel om care poate spune, împreună cu Isus: *„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”*; *„S-a isprăvit!”* Apoi *„Și-a plecat capul și Și-a dat duhul”* (Ioan 17:4; 19:30).

Întrebări pentru discuție

1. Care dintre trăsăturile unui slujitor al lui Dumnezeu enumerate în cadrul acestei lecții, ați reușit să le rețineți?

- - dorința de a lua asupra sa povara lucrării lui Dumnezeu;
- trebuie să aibă un Cuvânt din partea lui Dumnezeu, vizavi de această lucrare;
- consacrare în lucrarea Domnului;
- viziune asupra lucrării Domnului;
- implicarea altor oameni în cadrul acestei lucrări;
- reacția corectă față de critică;
- o viață de rugăciune;
- a fi alături de oamenii pe care îi conduci, atunci când ei fac lucrarea Domnului;
- atitudinea corectă de revoltă și indignare justificată, când se confruntă cu opoziția;
- dedicare în lucrarea lui Dumnezeu;
- prezența unei viziuni limitate;
- prezența unor convingeri puternice;
- o încredințare puternică;

- mult curaj;
- răbdare;
- prezența unor competențe organizatorice;
- capacitatea de a se concentra asupra scopurilor primordiale;
- conducerea sau cărmuirea cu toiagul unui păstor;
- capacitatea de a se relaționa omenește cu supușii săi;
- încheierea lucrării pe care Dumnezeu i-a încredințat-o.

2. Având în vedere prima calitate a unui slujitor ales de Dumnezeu, oare din ce motiv doar un neînsemnat număr de credincioși aleg să se roage pentru o lucrare concretă?

 Omul care se roagă înțelege că Dumnezeu poate să-l cheme anume pe el în acea slujire. Fiindu-le teamă de greutate și de asumarea unei responsabilități, mulți creștini nu se roagă pentru o lucrare concretă.

3. Cum înțelegeți relația de interdependență și succesivitatea calităților enumerate de apostolul Pavel în Romani 5:3-5 (necaz, răbdare, biruință în încercare, nădejde)? În ce mod se cultivă răbdarea la un slujitor al lui Dumnezeu?

 Răspunsuri diferite.

4. Cum este explicată în cadrul acestei lecții mânia dreaptă și revolta justificată?

 Dacă dvs. vă mâniați din cauză că cineva sau ceva vă stă în cale, deranjându-vă planurile, iar dvs. sunteți totuși hotărât să continuați ceea ce v-ați pus în gând să faceți, atunci mânia, în acest context, este un păcat. Însă dacă dvs. faceți lucrarea lui Dumnezeu și vă mâniați împotriva forțelor întunericului care caută să vă împiedice în lucrul Domnului, atunci mânia dvs. este o atitudine justificată de revoltă și de indignare.

5. Ce puteți spune despre dedicarea lucrătorilor lui Dumnezeu, în baza pasajului din Neemia 4:21-23? Ce calități ați fi dorit să vedeți la un creștin consacrat?

 Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA ESTERA

PROVEDENȚA LUI DUMNEZEU

Vechiul Testament ne descrie patru eliberări principale prin care a trecut poporul lui Dumnezeu. Prima eliberare a fost realizată prin Iosif, care a salvat poporul evreu de la foamete. Cea de-a doua eliberare a fost exodul, când Israelul a fost salvat de sub tirania și robia egipteană. Cea de-a treia eliberare a fost întoarcerea evreilor din robia babiloniană. A patra eliberare o găsim înregistrată în Cartea Estera.

Cărțile Rut și Estera ne vorbesc despre niște femei minunate care au avut un aport considerabil în lucrarea lui Dumnezeu.

Cartea Rut ne relatează despre o femeie păgână care, căsătorindu-se, cu un iudeu, a devenit parte din genealogia mesianică.

Cartea Estera ne relatează istoria unei tinere evreice, care a fost luată în căsătorie de un soț păgân și, în consecință, a salvat poporul evreu de genocid, păstrându-se astfel genealogia mesianică.

De vreme ce Cartea Rut este citită mai mult ca și o dramă, îmi propun să vă prezint privirea de ansamblu asupra Cărții Estera în formula unei piese scenice.

ACTUL 1. PLANURILE OAMENILOR

Scena 1: Banchetul persan

Este anul 482 î. d. Cr., iar evenimentele acestui mare banchet persan se desfășoară pe fundalul celor 127 de provincii care constituiau acum marele Imperiu Persan. Eroina principală este împărăteasa Vasti, care este alungată de la curte. Soțul acesteia era împăratul Artaxerxe (Ahașveroș). Acest banchet, sau ospăț, dura mai bine de 180 de zile, iar băuturile alcoolice curgeau gărlă. Unica limită care era respectată la acest banchet era că nimeni nu era impus să bea mai mult decât și-ar fi dorit (*Estera 1:8*).

Împărăteasa Vasti le distra pe doamne separat. Însă problema s-a dezlănțuit în clipa în care ea a fost chemată la imperator ca să vină și să-și arate frumusețea în fața unor bărbați, care timp de șase luni și o săptămână nu mai conteniseră să bea. Vă puteți da acum ușor seama de motivul pentru care împărăteasa a refuzat să vină. Spre regret, împăratul Ahașveroș n-a înțeles acest motiv.

Scena 2: Finalul împărătesei Vasti

Sfetnicii lui Ahașveroș i-au spus împăratului, plin de mânie, că fapta împărătesei Vasti a fost nedreaptă nu numai față de împărat, ci și în raport cu toți bărbații din împărăție. Din moment ce ea nu s-a supus împăratului, ea va fi o pildă rea și pentru soțiile lor, care vor refuza să-i respecte și să-i mai asculte. Așadar, acești sfetnici l-au convins pe împărat s-o alunge pe împărăteasa Vasti și să se găsească pentru el o altă împărăteasă, mai potrivită și mai supusă. Când celelalte femei vor vedea ce i s-a întâmplat împărătesei Vasti, își vor respecta soții (*Est. 1:16-20*).

Împăratului Ahașveroș și sfetnicilor săi le-a plăcut această propunere, așa că împăratul a găsit cu cale să întărească o poruncă pe care a scris-o în cele 127 de limbi vorbite în imperiul său și a trimis-o în toate provinciile sale, menționând că orice bărbat trebuie să fie stăpân în casa lui și să-și întărească autoritatea (*Est. 1:21-22*).

Scena 3: Concursul de frumusețe în Persia

Pentru a putea alege o nouă împărăteasă, pe tot teritoriul Persiei au avut loc concursuri de frumusețe. Însă aceste concursuri erau cu totul neobișnuite și diferite de concursurile de frumusețe din zilele noastre. Toate femeile cele mai frumoase din întregul imperiu trebuiau aduse în haremul imperial. Femeia pe care împăratul o va îndrăgi mai mult urma să devină noua împărăteasă (*Est. 2:2-4*). Această idee, desigur, l-a încântat pe împărat, așa că el imediat s-a apucat să realizeze acest plan.

De fapt, acest concurs de frumusețe nu era altceva decât o modalitate dură de impunere forțată a femeilor pentru a merge în haremul împărătesc. Relația pe care în vechime o avea monarhul față de multe femei din haremul său, nu era nici pe departe asemănătoare cu relația dintre soț și soție. Vechii monarhi, precum era și Artaxerxe (Ahașveroș) aveau două haremuri, pe care le-am putea numi convențional, haremul „A” și haremul „B”. Inițial, toate femeile care erau în realitate arestate și aduse de prin toate colțurile Imperiului Persan, timp de un an erau aduse să trăiască în haremul „A”, unde li se ofereau miresme și alifii pentru îngrijirea trupului. Apoi acestea, pe rând, erau chemate pentru a petrece o noapte cu împăratul. În dimineața următoare acestea erau aduse în haremul „B”, unde urmau să-și petreacă tot restul vieții. Ele puteau veni iar în fața împăratului numai în cazul în care erau chemate de el pe nume. Însă în cea mai mare parte a timpului împăratul era atât de beat, încât nici nu-și mai amintea că noaptea alături de el fusese o femeie, astfel că aceste femei din haremul „B” aveau foarte puține șanse să fie chemate din nou în fața împăratului. Din

perspectiva acestui monarh, scopul vieții unei femei se reducea la acea singură noapte pe care ea a petrecut-o cu împăratul.

Următorul erou cu care vom face cunoștință era Mardoheu, un iudeu strămutat din Ierusalim în timpul robiei, care o creștea și o educa pe scumpa sa nepoată Estera, după ce părinții acesteia muriseră. Estera era nespus de frumoasă, fapt pentru care a fost impusă ca să participe și ea la acest concurs de frumusețe, organizat de către împărat. Mardoheu a rugat-o pe Estera să nu spună nimănui că este evreică. Această taină s-a dovedit a fi o importantă providență a lui Dumnezeu în viața Esterei.

Când Estera a fost chemată să petreacă o noapte cu împăratul, aceasta i-a plăcut lui Artaxerxe mai mult decât toate celelalte femei, așa că el a făcut-o pe Estera împărăteasa Medo-Persiei. Dumnezeu a pus o tânăra fată din Iuda pe tronul celui mai puternic imperiu din lume. (Mai târziu, peste ani, un alt Artaxerxe, fiul adoptiv al Esterei, îi va da lui Neemia permisiunea de a reveni în Ierusalim pentru a reconstrui zidurile cetății).

Odată, în timp ce Mardoheu ședea la poarta împăratului, i-a auzit pe doi fameni punând la cale un complot împotriva împăratului. Mardoheu i-a transmis acest lucru împărătesei Estera care, la rândul ei, i-a adus la cunoștința împăratului acest plan. Astfel, viața împăratului a fost salvată, iar cei doi fameni au fost spânzurați pe lemn (*Est. 2:21-23*). Această faptă nobilă a lui Mardoheu a fost înregistrată în vechea carte a cronicilor împăratului, însă ea n-a fost luată în seamă de împărat și răsplătită în mod corespunzător. Această faptă va constitui și ea, la vremea sa, providența lui Dumnezeu în derularea evenimentelor din această istorie.

Scena 4: Genocidul persan

Aici aflăm despre răufăcătorul din drama noastră, un om foarte hain pe nume Haman, unul dintre conducătorii lui Ahaș-veroș. Atunci când acesta trecea pe drum, el avea pretenția ca toată lumea să i se închine. Așa că toată lumea care-l vedea pe

Haman, i se închina, cu excepția lui Mardoheu, care nu dorea să încalce Legea lui Dumnezeu ce prevedea numai închinarea în fața lui Dumnezeu (*Exod 20:3-4*).

Haman se umplea de mânie în acele clipe, așa că și-a dat cuvântul că-l va nimici nu doar pe Mardoheu, ci și pe tot poporul evreu (*Est. 3:5-6*). El l-a determinat pe împărat să emită o poruncă pentru ca toți evreii de pe teritoriul Imperiului Persan să fie uciși (*Est. 3:7-11*). Împreună cu împăratul, Haman a tras sorțul pentru a hotărî care va fi acea zi a nimicirii. În limba persană expresia „a trage la sorț” înseamnă „pur”. Sărbătoarea „Purim” pe care evreii o sărbătoresc și astăzi, a fost numită în cinstea acelui eveniment uimitor care putea să însemne un genocid total al poporului iudeu.

Atunci când Mardoheu a auzit de această poruncă, de această crimă, el și-a sfâșiat haina, s-a îmbrăcat cu sac și s-a presărat cu cenușă, scoțând strigăte amare (*Est. 4:1*). În toate cele 127 de provincii ale Medo-Persiei iudeii plâneau, posteau și erau cuprinși de o mare disperare.

Atunci când împărăteasa a auzit despre plânsul și amărăciunea lui Mardoheu, care-L implora pe Dumnezeu, având capul presărat cu cenușă, Estera i-a trimis un mesaj pentru a afla ce s-a întâmplat. Mardoheu a rugat-o pe Estera, prin intermediul so-lului trimis de ea, ca împărăteasa să mijlocească în fața lui Ahașveroș, din numele tuturor evreilor din întregul Imperiu Persan. Estera i-a trimis răspuns, spunându-i că a merge la împărat fără a fi chemată ar însemna pentru ea moartea sigură, numai dacă împăratul nu i-ar întinde sceptrul său. Ahașveroș însă n-o chemase pe Estera de o lună de zile (*Est. 4:11*). Atunci Mardoheu i-a trimis răspuns Esterei: „*Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că ești în casa împăratului. Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?*” (*Est. 4:13-14*).

Estera l-a rugat atunci pe Mardoheu să-i adune pe toți evreii din Susa pentru a o susține în post și rugăciune, căci și Estera

urma să se roage și să postească, după care, a spus ea: „... *apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și, dacă va fi să pier, voi pieri*” (Est. 4:16).

Atunci când Estera a intrat în prezența împăratului, Ahașveroș i-a întins cu bucurie sceptrul împărătesc pe care-l ținea în mână și i-a făgăduit că-i va da tot ce-i va cere, chiar și jumătate de împărăție (Est. 5:1-3). Estera l-a invitat pe împărat și pe Haman la ospățul său. În toiul ospățului, împăratul a întrebat-o pe Estera care îi este cererea, însă ea l-a invitat să vină împreună cu Haman și a doua zi la ospăț, promițându-i lui Ahașveroș că-i va spune mâine care este cererea ei (Est. 5:6-8).

Haman era nespuse de fericit că era luat în seamă și invitat la aceste ospete alături de împărat și împărăteasă! Însă nesupunerea demonstrativă a lui Mardoheu îl umplea de mânie. Când Haman a revenit acasă după primul ospăț, el și-a exprimat întreaga sa mânie și răutate față de Mardoheu. Prietenii și familia l-au încurajat să dea poruncă să se înalțe o spânzurătoare pentru Mardoheu, iar în ziua următoare să ceară învoire de la împărat ca Mardoheu să fie spânzurat pe ea (Est. 5:14). Haman a poruncit să se înalțe o spânzurătoare.

ACTUL 2. PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU

Principala temă a capitolului 6 din Cartea Estera este providența lui Dumnezeu. În aceeași noapte de după ospățul cu Estera și Haman, împăratul n-a putut să adoarmă. El a poruncit să-i fie citit din cartea aducerilor aminte, din cronici. Uimirea este că a fost citită tocmai acea scriere cu privire la descoperirea, de către Mardoheu, a complotului celor doi fameni, prin care viața împăratului fusese salvată. Împăratul a întrebat dacă Mardoheu a fost răsplătit pentru fapta sa. Când împăratul a aflat că Mardoheu n-a fost deloc răsplătit, a întrebat dacă este cineva venit în curtea împărătească. Slujitorul i-a răspuns că în curte a venit Haman.

Scena 1: Situația se schimbă

Cu gândul să-l onoreze pe Mardoheu, Ahașveroș îl cheamă pe Haman (care tocmai venise să ceară de la împărat permisiunea ca să-l spânzure pe Mardoheu) și-l întreabă: „Dacă ai fi tu împărat și ai vrea să-l cinstești pe un om, cum ai proceda?” Bineînțeles, Haman s-a gândit în sinea lui că el este acel om pe care împăratul vrea să-l cinstească. De aceea, el i-a propus împăratului următoarele: *„Și Haman a răspuns împăratului: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul și să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina și calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetății și să se strige înaintea lui: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” Împăratul a zis lui Haman: „Ia îndată haina și calul, cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care șade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus” (Est. 6:7-10).* Haman a fost constrâns să se supună și să asculte, împlinind astfel ordinul împăratului, după care s-a întors în grabă acasă, mâhnit peste măsură, iar famenii împăratului au venit să-l ia din nou, pentru a doua oară, la ospățul pregătit de Estera.

În timpul ospățului, împăratul o întrebă din nou pe Estera care îi este cererea. Estera îi răspunde că ea dorește ca împăratul să-i cruțe viața ei și a poporului său (Est. 7:3-4). Împăratul a întrebat atunci: „Cine este acela care îndrăznește să atenteze la viața ta și la viața poporului tău?” Estera i-a răspuns: „Haman este răul acesta, care te-a determinat să dai porunca prin care să fim dați nimicirii eu și poporul meu”.

Acum Haman a realizat că nu mai are nici o scăpare. În mânia sa, Ahașveroș se ridică de la masă și părăsește ospățul. Vrând să-și ceară viața din mâna Esterei, Haman se aruncase spre patul pe care era împărăteasa. Revenind în sala ospățului,

Împăratul îl vede pe Haman în acea poziție și spune supărat: „Cum, să mai și silești pe împărăteasă, la mine, în casa împărătească?” Cum au ieșit cuvintele acestea din gura împăratului, i-au și acoperit fața lui Haman” (*Est. 7:8*). Unul din fameni i-a adus la cunoștință împăratului că Haman a ridicat la el acasă o spânzurătoare pregătită pentru Mardoheu. Împăratul poruncește atunci ca Haman să fie spânzurat pe acea spânzurătoare! (*Est. 7:9-10*).

Scena 2: Decretul de eliberare

Pentru iudeii care locuiau în Persia, problema nimicirii lor era încă nerezolvată. Din moment ce legile mezilor și ale perșilor nu puteau fi anulate, Artaxerxe (Ahașveroș), Estera și Mardoheu au emis o nouă hotărâre, prin care le era permis iudeilor să se apere și să-și nimicească vrăjmașii (*Est. 8*). Când a fost emisă prima poruncă era luna lui iulie, iar peste șase luni curierii împăratului urmau să ajungă în toate provinciile imperiului, aducându-le evreilor o veste bună: „Iată decretul despre viața dăruită tuturor iudeilor, care au nimerit sub primul decret al morții”. Prin emiterea acestui decret, viața tuturor evreilor a fost salvată.

Aplicarea personală

Care să fie, în cele din urmă, aplicarea acestei minunate cărți?

În primul rând, noi trebuie să răspândim vestea „decretului de viață” prin Isus Hristos, pentru toți oamenii din această lume care sunt sub „decretul morții și al condamnării veșnice”.

În al doilea rând, noi putem să ne bizuim pe împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Estera reprezintă împlinirea legământului lui Dumnezeu încheiat cu Avraam și făgăduința Lui de a-i

binecuvânta pe cei ce-l vor binecuvânta pe Avraam, și de a-i blestema pe toți acei ce-l vor blestema (*Gen. 12:3*).

În al treilea rând „regulă de aur” poate fi aplicată și invers. Moartea lui Haman reprezintă un exemplu negativ al „regulii de aur”: procedează astfel cu oamenii, cum ai dori ca ei să procedeze față de tine. Nu fă nimănui niciodată ceea ce nu dorești să ți se facă ție.

În al patrulea rând, vedem providența și purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de toți acei care-L iubesc și care ascultă de El. Apostolul Pavel a exprimat acest adevăr în felul următor: *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”* (*Rom. 8:28*). Chiar și atunci când Estera a fost impusă să ia parte la acel îngrozitor concurs de frumusețe, Dumnezeu era în controlul vieții ei, acționând spre realizarea scopurilor Sale bune, și care s-a dovedit a fi cea de-a patra eliberare extraordinară a evreilor de pericolul genocidului.

Unul dintre cele mai importante mesaje transmise de Cartea Estera este providența lui Dumnezeu în circumstanțele din viața mea și a ta. Sunteți încredințat că Dumnezeu coordonează toate circumstanțele din viața dvs.? Există însă o condiție prin care puteți primi această făgăduință. Dacă dvs. nu-L iubiți pe Dumnezeu și nu trăiți în conformitate cu scopurile și cu planurile Lui pentru viața dvs., El nu va face ca „toate lucrurile să lucreze împreună spre binele” dvs.

Întrebări pentru discuție

1. Ce concluzii pentru viața de credință pot fi făcute în baza Cărții Estera?

- - noi trebuie să răspândim „decretul vieții” prin Isus Hristos tuturor celor care sunt sub „decretul morții și al osândeii veșnice”;
- ne putem bizui pe împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu;
- nu fă niciodată nimănui ceea ce nu dorești să ți se facă ție;
- Dumnezeu controlează toate circumstanțele din viața noastră.

2. Discutați fiecare concluzie în lumina Cărții Estera și ale altor cărți din Noul Testament (despre Vestea Bună), despre „regula de aur”, despre călăuzirea lui Dumnezeu și încrederea în Dumnezeu ș.a.m.d.)

- Răspunsuri diferite.

3. În baza textelor din Est. 2:5-11; 3:2; 4:13-14; 10:2-3, ce puteți spune despre Mardoheu, despre viața și calitățile personale ale acestuia?

- Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum apreciați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum apreciați materialul de studiu? Ce ați completa sau modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au sosit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Vă satisface atmosfera din interiorul grupului? _____

Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient? _____

- Ce dificultăți ați întâmpinat, petrecând lecția?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

PENTRU NOTIȚE

PENTRU NOTIȚE

EVALUAREA CURSULUI STUDIAT

Numele, prenumele _____

E – mail _____

Telefon mobil _____

1. Cum apreciați acest curs? Ce ați învățat dvs. personal și membrii grupului dvs.? _____

2. Câte persoane noi s-au alipit grupului pe parcursul studiului acestui curs ?

3. Câte persoane au încetat să frecventeze studiul? Din ce motive?

4. Care este vârsta medie a membrilor grupului ? _____

5. Care este părerea persoanelor din grup cu privire la materia parcursă ?

6. Observați schimbări spirituale în viața membrilor grupului ?

7. Ce măsuri, după opinia dvs., trebuie să se ia, ca grupul dvs. să crească ?

8. Ce întreprindeți pentru a crește noi lideri pentru slujirea în grupurile mici?

Vă rugăm să decupați această foaie și să o trimiteți pe adresa Misiunii Biblice:

Chișinău
str. S. Lazo 27/2
2004

De asemenea puteți expedia informația dată pe adresa poștei electronice:

md@biblemission.org

CUPRINS

Lecția 1: Cartea Judecătorii Consecințele apostaziei.....	3
Lecția 2: Cartea Judecătorii Lucrări neobișnuite prin intermediul oamenilor obișnuiți.....	9
Lecția 3: Cartea Judecătorii Fiecare răspunzând chemării sale.....	14
Lecția 4: Cartea Rut Poemul răscumpărării.....	24
Lecția 5: Cartea Rut Adevărurile spirituale ale unei povestiri romantice.....	32
Lecția 6: Cărțile 1 și 2 Samuel Ce reprezintă Împărăția lui Dumnezeu.....	41
Lecția 7: Cărțile 1 și 2 Samuel Ascultarea de Domnul.....	50
Lecția 8: Cărțile 1 și 2 Samuel David – omul după inima lui Dumnezeu.....	59
Lecția 9: Cărțile 1 și 2 Samuel Consecințele dezastruoase ale păcatului.....	67
Lecția 10: Cărțile 1 și 2 Samuel Bucuria iertării.....	77
Lecția 11: Aspecte importante cu privire la păcat și la mântuire.....	86
Lecția 12: Vechiul Testament. Cărțile 1 și 2 Împărați: Împărați și profeți.....	95

Lecția 13: Vechiul Testament. Cărțile 1 și 2 Împărați: Avântul și declinul împărăției.....	104
Lecția 14: Vechiul Testament. Cărțile 1 și 2 Cronici: Privire de ansamblu asupra cărților 1 și 2 Cronici.....	113
Lecția 15: Vechiul Testament. Cărțile Ezra și Neemia: Principiile lucrării lui Dumnezeu prin intermediul oamenilor.....	112
Lecția 16: Vechiul Testament. Cărțile Ezra și Neemia: Lucrarea Domnului și cauzele eșecului.....	130
Lecția 17: Vechiul Testament. Cărțile Ezra și Neemia: Portretul unui slujitor al lui Dumnezeu.....	137
Lecția 18: Vechiul Testament. Cartea Estera: Providența lui Dumnezeu.....	147
Evaluarea cursului studiat.....	161